

๒๒
ฝัน

โลกมาหา

วันทนีญ์ จินุลกีร์ติ เขียน
ผศ. ดร.ธเนศ เวศร์ภาคา บรรณาธิการ

ฝันน้อย

โลกมาหา

วันทนีย์ วิบูลเกียรติ เขียน

ผศ.ดร. ชเนศ เวศร์ภาดา บรรณาธิการ

น่านมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์ จัดพิมพ์

ผื่นน้อยโลกมายา

วันทนีย์ วิบูลเกียรติ เขียน

ผศ. ดร.ธเนศ เวศร์ภักดา บรรณาธิการ

ปิ่นนุช ปิ่นจินดา ปกและภาพประกอบ

พิมพ์ครั้งที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

พิมพ์ครั้งที่ ๒ เมษายน ๒๕๕๖

พิมพ์ครั้งที่ ๓ เมษายน ๒๕๕๗

พิมพ์ครั้งที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐

พิมพ์ครั้งที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๑

พิมพ์ครั้งที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓

พิมพ์ครั้งที่ ๗ มีนาคม ๒๕๕๕

ราคา ๙๘ บาท

© ลิขสิทธิ์ ๒๕๕๕: วันทนีย์ วิบูลเกียรติ

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

วันทนีย์ วิบูลเกียรติ.

ผื่นน้อยโลกมายา. -- พิมพ์ครั้งที่ ๗. -- กรุงเทพฯ: น่านมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์, ๒๕๕๕.
๑๕๒ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๙๕.๙๑๓

ISBN 978-974-472-826-5

กรรมการผู้จัดการ สุชาติ จงสถิตย์วัฒนา ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ ราตรี สังสกฤต ผู้จัดการสำนักพิมพ์
สุชาดา งามวัฒนจินดา บรรณาธิการเล่ม พิมพ์อนงค์ ริมสินธุ์ พิสูจน์อักษรและตรวจสอบ จิราพร
เฮงเจริญ ฤทัย ชุมเปีย ผู้จัดการฝ่ายศิลปกรรม เบญจสิงห์ สมบุญ ผู้จัดการกองศิลปกรรม กฤษดา
แสงสงค์ ผู้ช่วยผู้จัดการกองศิลปกรรม สุนันท์ เพชรวาว ศิลปกรรม ศิริวิสาข์ อินตระกูล คอมพิวเตอร์
กราฟิก ธนิตา สาธุพันธุ์ สุนันท์ เพชรวาว หัวหน้ากองประสานงานการผลิต จรัสศรี พรหมเทพ ประสาน
งานการผลิต ฉัตรทิพย์ กิลิทธิ์ อนุสรดา ตาธเนศ สำนักงาน บริษัท น่านมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์ จำกัด
เลขที่ ๑๑ ซอยสุขุมวิท ๓๑ (สวีตดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐
โทร. ๐-๒๖๖๒-๓๐๐๐ โทรสาร ๐-๒๖๖๒-๐๙๑๙ e-mail: editorial@nanmeebooks.com

เพลตที่ พี.พี.เพลท แอนด์ ฟิล์ม โทร. ๐-๒๒๗๔-๗๙๘๘ พิมพ์ที่ ยูแพด อินเตอร์ โทร. ๐-๒๕๒๔-๘๓๘๒
จัดจำหน่ายทั่วประเทศ บริษัท น่านมีบุ๊คส์ จำกัด เลขที่ ๑๑ ซอยสุขุมวิท ๓๑ (สวีตดี) ถนนสุขุมวิท
แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ www.nanmeebooks.com

กระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมสายตา เนื่องจากสะท้อนแสงเพียงเล็กน้อย
และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน อาทิ หน้ากระดาษสลับกัน หน้าซ้ำ หน้าขาดหาย

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนใหม่ให้ โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่ด้านบน

หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. ๐-๒๖๖๒-๓๐๐๐ กด ๑

คำนำสำนักพิมพ์

แม้หลายคนจะบอกว่าโลกนี้ไม่มีผี และมองคนที่ยืนยันว่าเคยเห็นผี ด้วยสายตาแปลก ๆ แต่จำนวนคนที่กลัวผีก็ยังมีอยู่มาก และไม่มีทีท่าว่าจะลดลงแต่อย่างใด

ผีน้อย ผู้มีเคสสถานอันแสนสุขอยู่ ณ ดินแดนมายา เดินทางมายังโลกมนุษย์เพื่อค้นหาคำตอบให้กับเรื่องต่างๆที่เขาสงสัย พร้อมด้วยปณิธานอันแน่วแน่ที่ว่า "เมื่อผมเป็นสิ่งที่มนุษย์กลัว ผมจะเริ่มทำให้พวกเขารักผม" เมื่อผีน้อยเริ่มปฏิบัติการ เขาก็ได้พบคำตอบที่น่าตื่นตะลึงยิ่ง... สิ่งที่น่ากลัวที่สุดไม่ใช่ผี แต่เป็น มนุษย์

ผีน้อยโลกมายา ผลงานของ วันทนีย์วิบูลกิริติ ได้รับรางวัลชมเชย ในการประกวดวรรณกรรมเยาวชนรางวัลพระราชทาน แว่นแก้ว ประจำปี ๒๕๔๔ เล่าถึงโลกของมนุษย์ที่ผสมปนเปไปด้วยคนดีและคนไม่ดี เช่นเดียวกับโลกของผีที่มีทั้งผีแสนดีและปีศาจร้าย ต่างแต่ว่าโลกของผีนั่นสามารถแบ่งแยกดี-ร้ายได้อย่างชัดเจน ขณะที่โลกมนุษย์นั้นยากจะตัดสินว่าใครดีไม่ดี และยิ่งแยกยากขึ้นไปอีกเมื่อมนุษย์มักจะตัดสินคุณค่าของกันด้วยสิ่งที่เห็นภายนอก มองผีว่าเป็นสิ่งที่น่ากลัว มองเด็กกำพร้าที่พ่อแม่ตายด้วยโรคเอดส์ว่าเป็นเด็กที่น่ารังเกียจ โดยไม่ได้มองให้ลึกซึ้งถึงคุณค่าที่ซ่อนอยู่ภายใน ทำให้เกิดโศกนาฏกรรมที่ไม่น่าจะเกิดขึ้น ผีน้อยในเรื่องนี้ให้ข้อคิดเราได้หลายอย่างที่เดียว

สำนักพิมพ์นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์

คำอุทิศ

ข้าพเจ้าเชื่อว่า "พ่อ" กำลังสถิตอยู่ในดินแดนมายา
และรอคอยที่จะอ่านหนังสือเล่มนี้้อยู่อย่างใจจดใจจ่อ

มอบแด่ ป้า ยุ่งซึ้ง แซ่เจา

ผู้เป็นแรงบันดาลใจแห่งชีวิต

ជីវិតខ្មែរឡាត

ดินแดนมายา

บางคนเคยบอกว่าบนโลกใบนี้เป็นดินแดนแสนสุข พวกเขาคงยังไม่รู้ว่ายังมีดินแดนแสนสุขกว่าอยู่ภายนอกโลกใบนี้ เพื่อให้ทุกคนรู้จักดินแดนแห่งนั้น ผู้เขียนจำเป็นต้องตั้งชื่อใช้สักหนึ่งชื่อ เอาเป็นว่าให้ดินแดนนั้นชื่อว่า "ดินแดนมายา" ก็แล้วกัน

ดินแดนมายาเป็นอาณาจักรของเหล่าบรรดาผี บางทีผีในความหมายของผู้เขียนอาจจะไม่ตรงกับผีในความหมายของผู้อ่านนัก แต่ไม่ต้องตกใจ ผู้เขียนจะค่อยๆ อธิบายถึง "ผี" ในความคิดของผู้เขียน

"ผี" เป็นสิ่งเร้นลับ มหัศจรรย์ มองไม่เห็นง่าย ๆ และสิ่งที่สำคัญคือเขาชอบกินน้ำค้างมากที่สุดในโลก

ผีในดินแดนมายาล้วนชอบร้องเพลง เต้นรำ และเสกน้ำค้างให้กลายเป็นของขวัญมอบแด่ผีผู้มาใหม่ มีผีมากมายหลั่งไหลเข้ามาอยู่ในดินแดน

มายา พวกผีต่างตื่นเต้นกับของขวัญที่เพื่อนทุกคนมอบให้ บางคนได้รับบทเพลงสำหรับปลอบโยนมวลมนุษย์ บางคนได้รับคาถาในการสร้างสิ่งปาฏิหาริย์ และบางคนได้รับรอยจูบประทับอยู่บนแก้ม

ดินแดนมายาเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะ เสียงร้องเพลง ท้องคาถา และการเต้นรำของเหล่าบรรดาผีนักเต้น ที่นี่สงบสุขยิ่งกว่า และที่นี่มีความดีงามยิ่งกว่า ผีทุกคนเคยเป็นมนุษย์มาแล้วทั้งนั้น และพวกเขาก็รู้สึกว่าดินแดนมายาเป็นดินแดนแห่งความสงบสุขสำหรับผีที่เคยทำความดีในตอนเป็นมนุษย์

ผีที่อยู่ในดินแดนมายามากกว่าหมื่นปี จะมีพรสวรรค์พิเศษกว่าผีตัวอื่น นั่นก็คือ สามารถซ่อนเร้นตัวตนจากการมองเห็นของผีตัวอื่น ๆ ได้ ผีที่อยู่ในข่ายนี้ถูกเรียกว่า ผีมายา ในจำนวนผีมายาทั้งหมด ผีน้อยเป็นผู้ที่มีอายุน้อยที่สุด และรู้อะไรเกี่ยวกับผีน้อยที่สุดอีกด้วย

ผีน้อยมักมีข้อสงสัยเกี่ยวกับดินแดนมายาแห่งนี้เสมอ และเมื่อเขาสงสัย เขาจะถามผีดารา ซึ่งในเวลานี้มีศักดิ์เป็นพี่สาวของผีน้อย

"พี่ดาราอะ ดินแดนมายาใหญ่ไหมอะ" ผีน้อยถามด้วยภาษามายา แน่นนอนว่าย่อมไม่ใช่ภาษาไทยอย่างที่ผู้อ่านคุ้นเคย ภาษามายาเป็นภาษาความเจ็บ พวกผีเท่านั้นที่จะได้ยิน

"ดินแดนมายาไม่ใหญ่นักหรอก แต่ก็ไม่เล็ก มันเป็นดินแดนที่ขยับขยายได้ตลอดเวลา ถ้าจำนวนประชากรผีมากขึ้น ดินแดนมายาก็ขยับขยายต่อไป"

"แล้วถ้าจำนวนประชากรผีลดลงล่ะอะ" ผีน้อยถามต่อไป

"นั่นเป็นเรื่องยุ่งเลยนะจ๊ะ ประชากรผีไม่มีทางลดลงหรอก ผีทุกตัว

ที่เข้ามาอยู่ในดินแดนมายาแล้ว จะไม่มีทางอยากไปอยู่ที่อื่นเด็ดขาด และนั่นคือเหตุผลที่จำนวนประชากรผีไม่มีทางลดลง"

"ทำไมล่ะซะ ทำไมผีทุกตัวไม่อยากไปอยู่ที่อื่นอีก"

"ก็ที่นี่มีความสุขทุกอย่างแล้วนะสิ มนุษย์ต่างก็ใฝ่ฝันว่าเมื่อเขาได้กลายเป็นผีแล้ว ขอให้เขาได้มาอยู่ในดินแดนมายา ดินแดนที่มีแต่ความสุขตลอดกาล"

"พวกผีพอใจแบบนี้หรือซะ" ผีน้อยพูดเสียงเบา

"ใช่แล้ว นี่แหละคือความพอใจสูงสุดของผีทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นผีมายา ผีอนูรักษ์ และผีคิตการ ผีทั้งสามประเภทต่างก็มีความสุขกับชีวิตผีที่นี่"

"ดินแดนมายามีผีสามประเภทเท่านั้นหรือซะ" ผีน้อยยังคงถามต่อ

"ใช่ แต่ในโลกนี้มีผีนับสิบประเภท พวกนั้นไม่มีโอกาสได้มาอยู่ดินแดนมายาหรอก เพราะตอนที่พวกเขาเป็นมนุษย์ เขาทำความผิดน้อยเกินไป เขาก็เลยต้องไปเป็นผีนอกดินแดนมายา"

"ผีนอกดินแดนมายาหรือซะ ผมสงสัยจัง" ผีน้อยพูด เขาไม่รู้ว่าจะถามอะไร ทั้งๆที่ภายในใจมีข้อสงสัยมากมาย ผีดาราจ้องมองผีน้อยอย่างละเอียด หากไม่ได้ใช้ดวงตาของผีมายาจ้องมองผีน้อยแล้วละก็ คงไม่มีโอกาสได้เห็นรูปร่างหน้าตาของผีน้อยนี้แน่ เขามีหน้าตาเหมือนมนุษย์ที่เป็นเด็กผู้ชายวัยแปดขวบทุกประการ แต่เมื่อผีน้อยใช้พลังมายาอำพรางตัวตนของเขาไว้ เขาก็จะมีลักษณะเหมือนขวดตุ๊กตาที่สามารถเปลี่ยนรูปร่างได้ตลอดเวลา ในสายตาของผีด้วยกัน ผีน้อยเป็นผีที่มีรูปร่างหน้าตาอัปลักษณ์ที่สุด

ผิดาราได้พาผีน้อยท่องเที่ยวไปในอาณาจักรแห่งนี้ ทั้งสองล่องลอยไปอย่างอิสระ มองดูจากข้างล่าง อาจเข้าใจว่าพวกเขาเป็นฝุ่นละอองเม็ดเล็กๆ แต่ถ้าพวกคุณมีโอกาสดูดวงตาของผีจึงมองละก็ พวกคุณจะเห็นรูปร่างของผีอย่างชัดเจน

"ผมเคยได้ยินผีดาเฒ่าบอกว่า พวกมนุษย์กลัวพวกเรามาก" ผีน้อยตั้งคำถามใหม่

"ใช่จ้ะ พวกเราคือสิ่งน่ากลัวสำหรับมนุษย์" ผิดาราตอบ

"พี่ดาราจำได้ไหมฮะว่าตอนที่พี่เป็นมนุษย์ พี่กลัวผีไหม" ผีน้อยถาม

"พี่จำไม่ได้หรอกจ้ะ ไม่มีผีตัวไหนจำอดีตตอนเป็นมนุษย์ได้หรอก"

"น่าเสียดายจังเลยนะฮะ ผมอยากรู้จักมนุษย์ และรู้จักผีนอกดินแดนมายาจังเลยฮะ"

ผีน้อยบอกความในใจให้ผิดารารับรู้ เขาแน่ใจว่าเธอจะเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ

"ผีน้อย เธอเป็นผีที่แปลกมากรู้ไหม พี่ไม่เคยรู้จักผีนไหนที่ช่างสงสัยเหมือนเธอเลย"

"หมายความว่าผมยังไม่ใช่ผีมายาอย่างสมบูรณ์ใช่ไหมฮะ"

"ก็อาจจะทำนองนั้น เพราะถ้าเธอเป็นผีมายาอย่างสมบูรณ์แล้ว เธอจะสิ้นข้อสงสัยทั้งหมด แต่เธอเริ่มต้นเป็นผีมายาได้ดีแล้ว"

"ผมรู้ฮะ ทุกอย่างต้องมีการเริ่มต้นเสมอ" ผีน้อยพูด เขาเหม่อมองดูบรรดาผีอีกจำนวนมากที่กำลังร้องเพลง ท่องคาถา และเต้นรำ พวกผีทั้งหมดกำลังพอใจในความสุขที่ได้รับจากการทำงานของตน

บางเวลาเมื่อฝีน้อยทักทายบรรดาผีในดินแดนมายาที่กำลังปฏิบัติหน้าที่ผิอย่างมีความสุข พวกผีเหล่านั้นจะแสดงความรังเกียจการทักทายของฝีน้อยด้วยการเฉยเมย ฝีน้อยมักจะถูกตำหนิว่า

"เธอช่างเป็นผีซี้เกียจ"

"และเป็นผีจอมยุ่ง"

"ไม่มีผีตนไหนนร่ำคาญเท่าเธอ"

คำพูดเหล่านั้นดังออกจากปากผีอาวุโสทั้งหลาย ฝีน้อยรู้สึกเสียใจมาก เขาไม่อยากให้พวกผีอาวุโสพากันรังเกียจความซงสยของเขาเลย ฝีน้อยจึงเริ่มเงียบ เขาไม่กล้าถามในสิ่งที่ซงสยกับผีอื่นๆ ยกเว้นผีดารา เธอติดกับเขามากที่สุดในดินแดนมายา

"การค้นหาคำตอบจากสิ่งที่เราซงสยทำได้หลายวิธี บางทีอาจไม่ต้องถามผีตนอื่นก็ได้"

ผีดาราให้คำแนะนำอย่างเอ็นดู เธอรู้ว่าฝีน้อยเป็นเด็กนารัก เขาอาจไม่รู้หน้าที่ของตนเอง แต่ก็พยายามจะเป็นผีมายาให้สมบูรณ์แบบ

"ผมจะค้นหาคำตอบจากสิ่งที่ซงสยได้ด้วยตนเองไหมละ ผมไม่อยากรบกวนผีอื่นๆ อีกแล้ว ผมเกรงใจพวกเขา แล้วอีกอย่างพวกเขาก็ไม่ค่อยชอบผมด้วยละ"

"เธอทำได้แน่ ฝีน้อย ถ้าเธออยากรู้คำตอบจากสิ่งที่เธอซงสย เธอก็ต้องพยายามเข้าไปทำความรู้จักกับสิ่งนั้น ถ้าเราซงสยว่าทำไมหมาจึงชอบเห่าเวลาเห็นผี เราก็ต้องเข้าไปทักทายกับมัน ค้นหาคำตอบจากมัน"

"หมาชอบเห่าเวลาเจอผีหรืออะ ผมไม่เคยรู้เรื่องนี้เลย ผมเริ่มซงสย

อย่างนั้นจริงๆ แล้วอะ แต่ดินแดนมายาไม่มีหมาลักรตัวนี้อะ"

"อ๊าย!...ผีน้อย เธอทำให้ฉันปวดหัวแล้ว เธอสงสัยไปหมดทุกเรื่อง แม้กระทั่งเรื่องที่ฉันยกตัวอย่างขึ้นมาเฉยๆ ไม่มีใครขจัดข้อสงสัยให้เธอได้หรอก นอกจากตัวเธอเอง"

ผีดาราต้องรีบไปร้องเพลงกล่อมผีทารกอีกมากมาย เธอไม่มีเวลาพอจะมาตอบข้อข้องใจของผีน้อยได้บ่อยๆ เสียงเพลงกล่อมทารกดังไกลออกไป...

"โอ้เจ้าดาวดวงน้อย ลอยมาจากฟากฟ้า
เปล่งแสงสีเย็นตา มองแล้วน่าชื่นใจ
ฝากรอยยิ้มเล็กๆ ไปกับใบไม้หนึ่งใบ
ลมหอบพาเธอไปเป็นของขวัญแด่ดวงดาว
ฉันจะร้องเพลงกล่อมเจ้าทารกในสวรรค์
พ่อผู้เป็นพระจันทร์ส่งยิ้มลงมากับแสงสีขาว
แม่เคยเป็นดวงดาวปิดเป่าความปวดร้าว
ส่วนฉันคือพี่สาวผู้มาจากดาวมายา
ทุกครากล่อมน้องทุกคืน
ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา..."

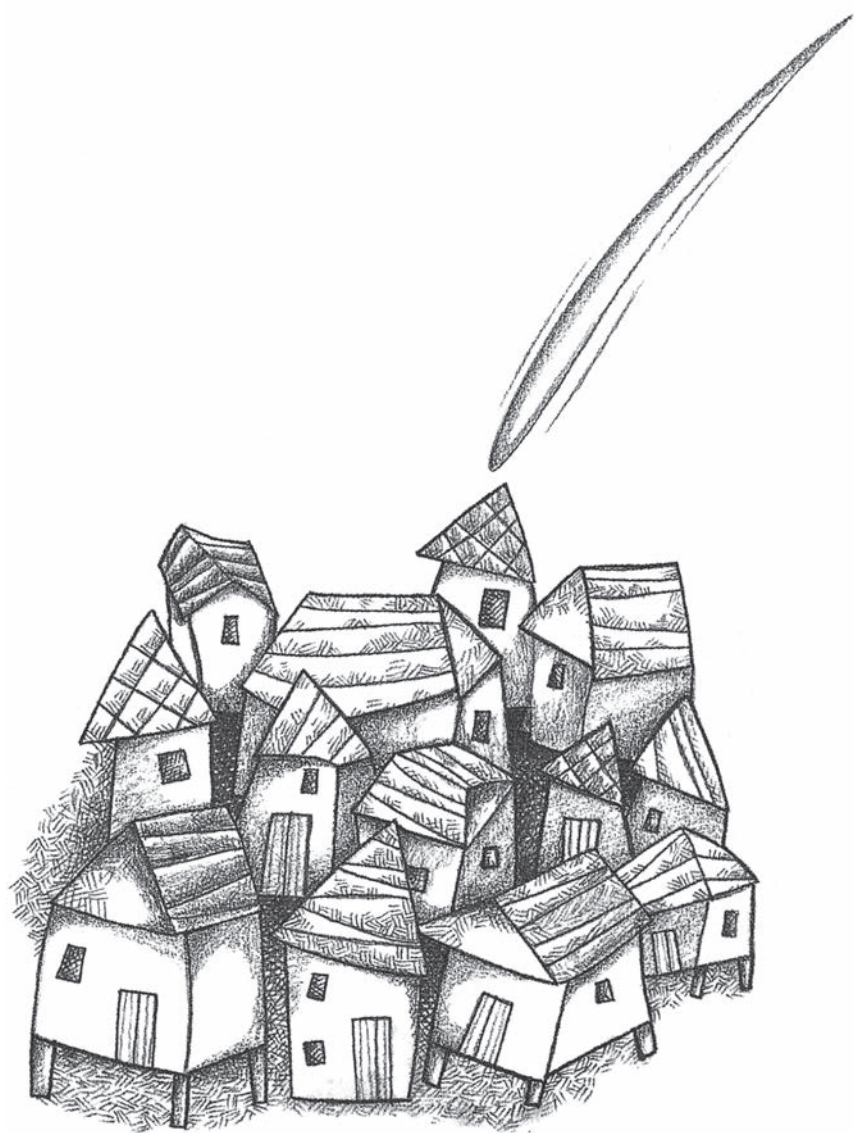
ผีน้อยรู้สึกอบอุ่นขึ้นมาทันที ในดินแดนมายานี้ พ่อของเขาคือพระจันทร์ แม่ก็คือดวงดาว และยังมีพี่สาวใจดีชื่อว่าผีดารา ผีน้อยยังมีความสงสัยอีกมากมายเกี่ยวกับดินแดนมายา เขาอยากรู้ว่าทำไมผีทุกตัวจึงมีหน้าที่ แต่ผีน้อยกลับว่างอยู่ตลอดเวลา เขาไม่รู้ว่าตัวเองมีหน้าที่อะไร เขาร้องเพลงไม่เก่งแน่นอนว่าเขาไม่สามารถขับกล่อมผีทารกให้หลับไหลอย่าง

มีความสุขเหมือนผีตารุได้ เขาไม่รับทศวดมนตร์เลยสักบท เขาคงไม่สามารถไปร่วมท่องคาถาปลอบโยนมนุษย์ เขาไม่ชอบเดินรำเหมือนอย่างผีนักเดินรำที่ดูมีความสุขตลอดเวลาเมื่อขยับปลายเท้า ความสุขของผีน้อยเพียงอย่างเดียวก็คือ การได้เดินทางชมทิวทัศน์ทั่วดินแดนมายา และได้คิดคำถามมากมายเก็บไว้ในใจ หรือว่านี่คือหน้าที่

พ่อพระจันทร์และแม่ดวงดาวกำลังส่องแสงเรืองรอง ผีน้อยได้พูดกับพ่อแม่ของเขาว่า

"ผมขอโทษซะที่เป็นเด็กจอมยุ่งสำหรับพี่น้องผีน้องๆ ผมจะไม่สร้างความรำคาญให้พวกเขาอีก พี่ตารุบอกผมว่า ผมจะต้องขจัดข้อสงสัยด้วยตัวเอง พ่อพระจันทร์และแม่ดวงดาวที่รักของผม ผมต้องไปจากดินแดนมายาแล้วซะ เมื่อใดก็ตามที่ผีนินแดนมายารู้สึกไม่มีความสุขในการอยู่ที่นี้ ผีตัวนั้นก็ต้องไปใช้ไหมซะ ผมยังไม่รู้ว่าจะไปไหน แต่ผมจะกลับมาพร้อมกับคำตอบ ผมจะไปค้นหาคำตอบให้แก่ข้อสงสัยของผม ผมสงสัยอะไรหรือซะ... ผมสงสัยไปหมดทุกเรื่อง เช่น ผมสงสัยว่าผมเป็นผีได้อย่างไร และผมก็สงสัยว่ามนุษย์เป็นมนุษย์ได้อย่างไร ผมรู้ว่ากำลังสงสัยในสิ่งที่ไม่มีความหมายมานานแล้ว พี่ตารุบอกผมว่า นับตั้งแต่ผีเป็นผี ผีก็จะสิ้นข้อสงสัยว่าทำไมเขาถึงเป็นผี และนับตั้งแต่มนุษย์เป็นมนุษย์ มนุษย์ก็จะสิ้นข้อสงสัยว่าทำไมเขาถึงเป็นมนุษย์ แต่ผมเป็นผีที่ยังไม่สิ้นข้อสงสัยซะ ผมจึงอยู่ในดินแดนมายาอย่างเป็นทุกข์ ผมจะออกไปผจญภัยนอกดินแดนมายา ผมต้องไปแล้วซะ..."

ผีน้อยได้ตัดสินใจเดินทางออกจากดินแดนมายาอย่างเงียบเชียบ เขาไม่กล้าบอกผีตารุเพราะกลัวเธอจะตกใจ ยังไม่เคยมีผีตนไหนในดินแดนมายาคิดออกจากที่นี่ไป และเขาก็คือผีตนแรกที่กำลังทำในสิ่งมหัศจรรย์ที่สุด

เสียงเพลงขับกล่อมผิวยังดังกังวานน่าฟัง ฝีน้อยเริ่มร้องให้ เขาจะต้องคิดถึงผิดาราทุกวันทุกคืน เธอดีต่อเขา คอยตอบทุกคำถามที่เขาสงสัย แม้ว่าบางครั้งเธอก็ไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไร แต่ผิดาราก็พยายามจะช่วยให้ฝีน้อยเป็นผีมายอย่างสมบูรณ์แบบ เธออยากให้ฝีน้อยมีความสุขอยู่ในดินแดนมายา แต่การจะทำให้ฝีน้อยมีความสุขได้ก็มีเพียงวิธีเดียวคือเขาจะต้องหมดข้อสงสัยในทุกเรื่อง

เพลงดังแผ่วเบาลงเรื่อย ๆ ในที่สุดก็เลือนหายไป ฝีน้อยรู้ว่าเขาได้หลุดพ้นออกมาจากดินแดนมายาแล้ว พ่อพระจันทร์และแม่ดวงดาวยังคงส่องแสงปลอบโยนฝีน้อยอย่างเมตตา เขามองดูบุพการีทั้งสองอย่างสำนึกบุญคุณ แล้วเขาก็กล่าวอำลา

"ผมไปละนะ" ฝีน้อยพุ่งตัวต่ำลงอย่างรวดเร็วราวกับสะเก็ดดวงดาวกำลังตกสู่พื้นโลก เขายังไม่รู้ว่ากำลังจะไปที่ไหน คิดเพียงอย่างเดียวว่าเขาจะไปค้นหาคำตอบให้แก่ข้อสงสัยมากมายในสมองน้อยๆ นี้ ๑๖

ผีน้อยนักตั้งคำถาม

ท้องฟ้าสีดำแต้มด้วยดาวดวงเล็ก ๆ ระยิบระยับ มองดูคล้ายผ้าสีดำติดกากเพชรส่องประกายระยิบระยับ ดวงดาวคู่หนึ่งจ้องมองสิ่งมหัศจรรย์นี้อย่างสนใจ เจ้าของดวงดาวคู่น้อยนี้ครุ่นคิดอยู่ตลอดเวลาว่าจะต้องมีบางสิ่งบางอย่างซ่อนอยู่บนท้องฟ้ามืดนี้

"หนูอยากรู้ว่าดาวดวงเล็ก ๆ ที่หายไป จะกลับคืนมาอีกไหม หรือว่ามันดับแล้วก็ดับเลย" เด็กหญิงวัยประมาณหกขวบกำลังพูดกับพี่ชาย

"พี่ก็ไม่รู้นะ บางทีมันอาจจะเป็นดาวดวงใหม่ตลอดกาลก็ได้" เด็กชายวัยประมาณสิบขวบตอบ เขาก็มองดูปลายเท้าของน้องสาว เท้าข้างซ้ายมีลักษณะผิดปกติ ส่วนข้างขวาเป็นปกติ แต่ถ้าสังเกตให้ดีจะรู้ว่าเท้าทั้งสองข้างของเด็กหญิงไม่มีตาตุ่ม

"ก้านกล้วย หิวหรือยัง" เด็กชายถามน้องสาว

"หิว ไม่รู้ว่าวันนี้พีหวัปลีจะมีอะไรมาฝาก หนูอยากกินกระดุกเปิด"
ก้านกล้วยบอกพีชาย

"ไม่เบื่อหรือ กินเปิดทุกวัน" เด็กชายพูดอย่างแข็งๆ

"พีต้นตอง" ก้านกล้วยเรียกชื่อพีชาย

"หือ..."

"พีเห็นอะไรไหม มีแสงตกลงมาตรงตุ่มน้ำ หนูคิดว่าดาวคงตกลงมา
ฟล่องไปดูหน่อยสิ"

ต้นตองจ้องหน้าน้องสาวอีกครั้ง เขาไม่เคยเชื่อว่าดาวจะตกลงมาใน
ตุ่มน้ำที่สกปรก และดาวก็คงไม่เลือกมาตกในบ้านแคบๆ ที่ปลูกแออัดอยู่
ในซอยเล็กๆ อย่างที่ใครๆ มักเรียกว่าชุมชนแออัดเช่นนี้ ดาวคงฉลาดพอที่
จะเลือกมุมตกอย่างดี ที่นั่นอาจมีเปิดอย่างเป็นตัวๆ ไม่ใช่เศษกระดุกเปิดที่
แทะแล้วแทะอีก

"พีไม่ไปดูหรือ หนูเห็นดาวตกไปในตุ่มน้ำจริงๆ" ก้านกล้วยพยายาม
เข้าซื้ออีก ต้นตองเริ่มรำคาญ เขาลุกพรวดพราดขึ้นแล้วเดินไปยังตุ่มน้ำอย่าง
เบื่อหน่าย ก็มองเพียงแวบเดียวก็เงยขึ้นมาพูดว่า

"ดาวตกลงไปแล้ว มันคงจมน้ำไปแล้วละ"

"จริงหรือจะ พีหยิบขึ้นมาให้หนูดูหน่อยสิ หนูอยากได้" ก้านกล้วย
ตื่นเต้นมาก เธอเชื่อว่าจะต้องมีดาวอยู่ในตุ่มน้ำนั่นแน่ๆ

ต้นตองแก้งหยิบหินก้อนหนึ่งมาจากข้างตุ่ม เขาริบนำมือที่หยิบหิน
อยู่จุ่มลงไป ในตุ่มน้ำ แล้วร้องตะโกนขึ้นว่า

"เจอแล้ว! ดาวจริงๆ ด้วย" เด็กชายหยิบก้อนหินขึ้นมาแล้วรีบยื่นส่ง

ใส่มือกำนกล้วย

"นี่คือดาวหรือจ๊ะ" กำนกล้วยจับต้องก้อนหินอย่างสงสัย เธอตื่นเต้น
มากที่ได้มีโอกาสลูบคลำดวงดาวที่ตกลงมาจากท้องฟ้า

ต้นตองมองดูน้องสาวอย่างสงสาร กำนกล้วยไม่สามารถเดินไปไหน
มาไหนได้ เธอรับรู้ทุกอย่างจากการบอกเล่า เขาเคยคิดว่าถ้าเขาโตพอจะ
แบกกำนกล้วยไปที่อื่นได้ เขาจะพาเธอไปรู้จักสิ่งมหัศจรรย์ที่เขาเคยเล่าให้
เธอฟัง

"เธออยากรู้จักอะไรบ้างล่ะ" ต้นตองนึกถึงคำถามที่เขาเคยถามเสมอๆ

"หนูอยากรู้จักร้านขายเป็ดย่าง" เสียงสดใสของน้องดังอยู่ในหัวนึก

"ฉันจะพาเธอไปดูเปิดจริงๆ ที่ยังไม่ตาย"

"เปิดจริงๆ ที่ยังไม่ตายหรือจ๊ะ" กำนกล้วยเริ่มสงสัย เวลาที่เธอสงสัย
อะไรมากๆ เธอจะทำปากย่นและขมวดคิ้วจนชิดกัน

"ก่อนที่มันจะกลายมาเป็นเป็ดย่าง มันเคยมีชีวิตมาก่อน เหมือน
เจ้าไฉไลใจล่ะ"

กำนกล้วยตกใจมาก เธอเพิ่งจะรู้ว่าเป็ดย่างเคยเป็นเป็ดที่มีชีวิต
ถ้าเหมือนเจ้าไฉไลแมวสีดำของเธอละก็ ต่อไปนี้เธอจะไม่กินเป็ดย่างอีกแล้ว
ในโลกนี้ยังมีอะไรที่เธอยังไม่รู้จักบ้างนะ เธอจะต้องรู้ให้หมด เพื่อจะได้รู้ว่า
อะไรควรกินและอะไรไม่ควรกินบ้าง

"ต่อไปนี้หนูจะไม่กินเป็ด" กำนกล้วยประกาศเสียงดัง

"ทำไมล่ะ เธอชอบไม่ใช่หรือ" ต้นตองตามความคิดของน้องสาว
ไม่ทัน บางครั้งเขาก็รู้สึกว่กำนกล้วยคิดอะไรแปลกๆ

"หนูไม่อยากให้ใครมากินเจ้าโฉไล"

"เกี่ยวอะไรกับเจ้าโฉไลด้วย มันไม่ใช่เบ็ดสั๊กหน้อย"

"มันมีชีวิตเหมือนกัน" ก้านกล้วยตอบ

ต้นตองลืมเรื่องนั้นไปนานแล้ว และนานเข้าก้านกล้วยก็ลืมไปด้วยเหมือนกัน เธอเคยปฏิเสธไม่กินเบ็ดอยู่ครั้งสองครั้ง และหลังจากนั้นก็ต้องเลิกล้มความคิดที่จะไม่ยอมกินเบ็ด เพราะพี่หับปลีไม่สามารถหาอะไรมาให้กินได้นอกจากนี้ ร้านเปิดอย่างเท่านั้นที่ใจดีพอจะแบ่งกระดูกเบ็ดและขาเบ็ดที่เหลือๆ ให้ เพื่อตอบแทนค่าแรงล้างจานพร้อมกับเงินอีกห้าสิบบาท

ก้านกล้วยเริ่มกินเบ็ดอย่างครุ่นคิด เธอจะถามพี่ชายคนโตเสมอว่า

"พี่หับปลี มีอะไรกินแทนเบ็ดได้อีกไหม ถ้าหนูไม่กินเบ็ด หนูจะกินอะไรที่มันไม่เจ็บได้บ้าง"

หับปลีขี้ศรีษะน้องสาว เขาไม่รู้ว่าก้านกล้วยกำลังพูดถึงอะไร และคิดอะไรอยู่ ในสมองของเขาคิดแต่เพียงว่า ทำอย่างไรจึงจะมีงานมั่นคง ได้รับเงินเดือน และสามารถซื้อกับข้าวแปลกๆ มาให้น้องๆ

"อย่าถามโน่นถามนี่ได้ไหม มีให้กินก็กินไปเถอะ ไม่มีกินแล้วจะรู้สิ" หับปลีพูดเสียงตะคอก นั่นเป็นความเคยชินแต่ไหนแต่ไรแล้ว พี่ชายคนโตไม่เคยพูดตีนั๊ก แต่ก้านกล้วยก็รักเขามาก เวลาที่เขาออกไปนอกบ้าน เธอจะขอร้องให้ดาวบนท้องฟ้าดูแลพี่ชายให้กลับมาอย่างอารมณ์ดี

ท้องฟ้าส่งดาวลงมาให้หนึ่งดวง มีลักษณะเหมือนกันหิน ตั้งแต่นี้เธอจะมีดาวอยู่กับตัว และไม่ต้องอธิษฐานให้ท้องฟ้าได้ยินอีก เธอจะบอกกับดาวดวงนี้ว่า ต่อไปนี้เธอจะเล่าเรื่องของเธอให้ดาวฟัง

หัวปลีนำกระดุกเปิดกลับบ้านเหมือนเช่นทุกวัน เขาวางมันลงใกล้ๆ หม้อข้าว จากนั้นก็รีบออกจากบ้านไป ตันตองมองพี่ชายด้วยความรู้สึกกลัว วันไหนถ้าเขากลับมาด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ทุกคนจะต้องเงียบ

ก้านกล้วยขยับตัวเข้าใกล้หม้อข้าว รีบเปิดฝาดักข้าวใส่จานที่ละใบ

"ไม่ต้องตกเผื่อ ฉันไม่กลับมากิน" หัวปลีตะโกนจากข้างนอก ตันตองมองหน้าน้องสาว เขาถอนใจอย่างแรงแล้วรีบดักข้าวใส่ปาก ทะแะกระดุกเปิดอย่างมีความสุข

ก้านกล้วยดักข้าวใส่ปาก เธอวางก้อนหินไว้ในจานข้าว แล้วพูดว่า

"ดาวจำ กินข้าวด้วยกันนะจ๊ะ"

ตันตองจ้องดูก้อนหินในจานข้าวของก้านกล้วย เขาเริ่มไม่แน่ใจว่าการหยิบก้อนหินมาหลอกล่อนเป็นความผิดหรือไม่ แต่เมื่อเขาเห็นว่าก้านกล้วยมีความสุขมากเมื่อมีก้อนหินก้อนนี้ เขาก็รู้สึกสบายใจ บางทีเธออาจจะเลิกกังวลใจเขาบ้างก็ได้

ตันตองเก็บจานไปล้าง แล้วเขาก็รีบออกจากบ้านไป ก้านกล้วยรู้ว่าพี่ชายสองคนจะออกไปทำธุระนอกบ้าน บางคืนเธอหลับไปโดยไม่รู้ว่าพวกเขากลับมาเมื่อไหร่ แต่สำหรับคืนนี้ เธอจะไม่หลับง่าย ๆ อีก เธอมีเรื่องมากมายจะเล่าให้ดาวที่ตกลงมาดวงนี้ฟัง

ก้านกล้วยลูบคลำก้อนหิน พูดกับมันว่า

"เธอเป็นดาวใช่ไหมจ๊ะ"

ก้อนหินเริ่มดิ้นขลุกขลักอยู่ในมือของเธอ มันกระดุกกระดิกได้จริงๆ ก้านกล้วยรู้สึกดีใจที่ก้อนหินได้ตอบกับเธอ

บางสิ่งบางอย่างที่ซ่อนอยู่ในก้อนหินได้ปรากฏ มันค่อยๆใหญ่โตขึ้น คล้ายขวดที่พองตัว รูปทรงของมันพลั้วไหวอยู่ตลอดเวลา แล้วในที่สุด มันก็กลายเป็นรูปทรงโปร่งใสคล้ายน้ำที่ไหลไปมาอยู่ในอากาศ

"มีสิ่งอัศจรรย์ซ่อนอยู่ในดวงดาวจริงๆด้วย เธอมีชื่อไหมจ๊ะ"

"ฮู ฮา ฮี โห... ฮา โห ฮี แฮ" สิ่งอัศจรรย์นั้นส่งเสียงนี้ขึ้น

เธอพูดภาษาอะไรนะ" ก้านกล้วยถาม

รูปทรงโปร่งใสนั้นค่อยๆเริ่มปรากฏเป็นเงาใส มีรายละเอียดเพิ่มขึ้นทีละน้อยๆ จนในที่สุดก็มีลักษณะเหมือนเด็กชายวัยแปดเก้าขวบ เขาเป็นเด็กหัวเกรียน ดวงตาดำขลิบฉวยแววฉลาด จ้องมองดูเด็กหญิง ตรงหน้าอย่างฉงน เริ่มต้นพูดภาษาที่ผู้ฟังไม่เข้าใจ

"ฮู..."

"ฉันไม่รู้ว่เธอพูดอะไร เธอพูดให้ฉันเข้าใจหน่อยสิจ๊ะ"

เจ้าของดวงตาดำลึบค่อยๆ ทบทวน เขารู้แล้วว่าเขามาจากไหน ที่นี้ช่างแตกต่างจากดินแดนที่เขาเพิ่งจากมา ที่นั่นเป็นดินแดนไร้รูปทรง เขาไม่จำเป็นต้องมีรูปลักษณะใดๆ ทั้งสิ้น ผิบางตนอาจมองเห็นว่าเขาเป็นขวดเล็กๆ ที่สามารถเปลี่ยนรูปทรงได้ไม่จำกัด และในที่สุดเขาก็ไม่จำเป็นต้องมีรูปร่างหน้าตาเลย แต่เวลานี้เขาไม่สามารถประคองตัวตอนที่ไร้รูปร่างไว้ได้ เขาต้องปล่อยให้สภาพแวดล้อมในดินแดนนี้เปลี่ยนรูปลักษณะของเขาไป จนในที่สุดมันก็หยุดอยู่ในรูปลักษณะเช่นนี้

ผีน้อยเริ่มรู้แล้วว่าเขาได้พลัดหลงมาอยู่ดินแดนใหม่ ที่นี้เต็มไปด้วยอำนาจการก่อรูปลักษณะ ทุกสิ่งทุกอย่างถูกกำหนดให้มีตัวตน และสิ่งที่มีอำนาจเหนือการมองเห็นก็ต้องปรากฏตัวต่อนั้น

"เธอพูดแบบที่ฉันพูดได้ไหม" ก้านกล้วยถามอีก

ผีน้อยหยุดสังเกตทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วเขาก็เริ่มอ่านความคิดของเขาด้วยภาษามายา ความเจียบได้เปลี่ยนภาษามายาให้กลายเป็นภาษาใหม่ เขาเพิ่งรู้ว่าการพูดภาษาเดียวกับเด็กหญิงคนนี้ก็ไม่ใช่เรื่องยาก

"ผมรู้สึกแปลกๆ ที่นี้ไม่เหมือนดินแดนที่ผมจากมาเลย มันทำให้ผมงงมาก ที่นี้คือโลกมนุษย์หรือเปล่า"

ก้านกล้วยงุนงงกับคำถามของผีน้อย เธอไม่ใช่นักตอบคำถามที่ดีตลอดเวลาเธอเป็นฝ่ายถามพี่ชายคนรองมาโดยตลอด เธอเองก็ไม่รู้จักโลกมนุษย์เหมือนกัน ไม่มีใครบอกเธอว่าที่ที่เธออยู่เรียกว่าอะไร นี่เป็นคำถามแปลกใหม่สำหรับเธอมาก

"ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่เอาไว้นั้นจะถามพี่ต้นตองให้"

"เธอรู้ใช่ไหมว่าฉันเป็นใคร" ฝ้ายถาม

"ใช่ เธอเป็นดาวดวงเล็กๆ ที่ตกลงมาจากท้องฟ้า" ก้านกล้วยตอบ
ด้วยน้ำเสียงสดใส เธอภาคภูมิใจกับความรู้นี้มาก

"ฉันคือดาวดวงเล็กๆ ที่ตกลงมาจากท้องฟ้าหรือ" ฝ้ายรู้สึกพอใจ
ในคำตอบนี้ไม่น้อย

"เธอเป็นดาว แต่ก็น่าจะมีชื่อนะ เธอชื่ออะไร" ก้านกล้วยถามอีก

"ฝ้าย ฉันชื่อฝ้าย แล้วเธอล่ะ" ฝ้ายถามบ้าง

"ฉันชื่อก้านกล้วย"

"ก้านกล้วย เป็นชื่อที่ดีจัง เธอเป็นคนแรกที่ฉันรู้จัก ฉันอยากรู้ทุกสิ่ง
ทุกอย่างเกี่ยวกับเธอ ช่วยเล่าให้ฉันฟังได้ไหม" ฝ้ายเริ่มต้นถามในสิ่งที่เขา
อยากรู้ เขาจะต้องรู้ทุกสิ่งทุกอย่างให้ได้ และสิ่งแรกที่เขาอยากรู้ในตอนนี
ก็คือ เรื่องราวเกี่ยวกับเด็กหญิงคนนี้

ก้านกล้วยดีใจมาก เธออยากเล่าเรื่องราวของเจ้าใจโลให้ฝ้ายฟัง
ตลอดเวลาเจ้าใจโลจะเป็นผู้ฟังเรื่องราวของคนอื่น เธอไม่มีโอกาสเล่าเรื่อง
ของมันให้ใครฟังเลย

ฝ้ายเริ่มสนใจแมวสีดำที่ชื่อเจ้าใจโลมาก เขารู้ว่าแมวเป็นสัตว์
ที่ฉลาด สามารถตอบคำถามได้ทุกข้อ เวลาที่ก้านกล้วยสงสัยอะไรก็จะถาม
เจ้าใจโล และมันก็จะตอบคำถามเหล่านั้นด้วยภาษาที่คนอื่นฟังไม่ออก มีแต่
ก้านกล้วยเท่านั้นที่รู้ว่าเจ้าใจโลพูดอะไร นี่เป็นสิ่งอัศจรรย์ที่น่าทึ่งที่สุด ฝ้าย
รู้ว่าก้านกล้วยเป็นเพื่อนใหม่คนแรกที่ฟังภาษามายาได้

"เธอก็เหมือนเจ้าโฉไล เธอได้ยินในสิ่งที่ฉันพูด" ฝ้ายน้อยบอก

"เธอจะให้ฉันเล่าเรื่องพี่ชายสองคนของฉันไหม"

"อย่าเพิ่งเลย ฉันอยากรู้เรื่องของเธอก่อน"

ก้านกล้วยดีใจมาก เธอรู้ว่าเรื่องแรกที่จะเล่าต่อไปเกี่ยวกับตัวเองควรจะเป็นเรื่องเพื่อน ๆ ของเธอ ไม่ว่าจะเป็นแมลงสาบที่ชื่อ "บินปรือ" หนูที่ชื่อ "จ๊ก" แมงมุมที่ชื่อ "ลาย" และจิ้งหรีดที่ชื่อ "โพเราะ"

ฝ้ายน้อยอยากรู้จักเพื่อน ๆ เหล่านี้มาก เขาคิดว่าทั้งหมดจะต้องเป็นเพื่อนใหม่ที่น่าสนใจไม่แพ้เด็กหญิงก้านกล้วยที่มีเพื่อนมากมายคนนี้๑๑

การเรียนรู้ในโลกใหม่

ก้านกล้วยเริ่มต้นอธิบายสิ่งที่เธอเห็นจากตัวตนของผีน้อย เขาอยากรู้มากกว่าคนอื่นมองเห็นเขาเป็นอย่างไร และเขายังอยากรู้ดีกว่าดวงตาของผีจะมองเห็นสิ่งต่างๆ เหมือนดวงตาของเด็กน้อยหรือเปล่า

"เธอเป็นสิ่งอัศจรรย์ ฉันเห็นเธอเพียงแค่ร่างๆ คล้ายเงาใสๆ แต่เธอก็เหมือนเด็กผู้ชายหัวล้าน และดวงตาของเธอก็มีตมามากเลย เหมือนเม็ดลำไยสองเม็ด เธอรู้จักเม็ดลำไยไหมล่ะ"

ผีน้อยส่ายหน้า เขาไม่รู้จักเม็ดลำไย และตอนนี้เขาก็อยากรู้จักมาก ก้านกล้วยสัญญาว่าถ้าเธอมีโอกาสดีกินลำไยอีก จะเก็บเม็ดของมันเอาไว้ให้ผีน้อย

"แล้วเธอเห็นฉันเป็นไงบ้าง" ก้านกล้วยถาม

"เธอเหมือนพิดารา เว้นแต่... ที่เท้าของเธอดูแปลกๆ นะ" ผีน้อยพูด

"ใช่ เท้าของฉันแปลกมาก ใคร ๆ ก็บอกว่าเท้าของฉันพิการ คนพิการทำอะไรก็ลำบากกว่าคนอื่น"

"ทำไมล่ะ" ฝีน้อยรีบถาม เขาไม่เข้าใจจริง ๆ โลกใหม่นี้เต็มไปด้วยเรื่องที่เขาไม่รู้

"ฉันเดินไม่ได้" ก้านกล้วยตอบเสียงเบา

"เดินไม่ได้ก็ไม่เห็นเป็นไรเลย เราบินไปก็ได้นี่นา"

"บินไปหรือ บินแบบ 'บินปร๋อ' หรือ ถ้าทำได้ก็ดีสิ แต่ฉันไม่มีปีกนี่นา นกบินได้เพราะมีปีก 'บินปร๋อ' บินได้ก็เพราะมีปีก"

"แต่ผมก็บินได้ แม้ผมจะไม่มีปีก" ฝีน้อยรีบบอกในสิ่งที่เขามั่นใจ

"เธอเป็นดาว เธอก็บินได้สิ แต่ฉันเป็นคน และฉันก็ไม่เคยอยู่บนท้องฟ้าด้วย"

ก้านกล้วยพยายามชี้แจง เธอรู้ว่าฝีน้อยรู้อะไรน้อยมาก เธอจะต้องช่วยบอกให้เขารู้ในสิ่งที่เธอรู้ เขาจะได้ฉลาด

"แต่เธอเคยอยู่นะ ผมไม่เคยมั่นใจอะไรเท่าเรื่องนี้เลย ผมรู้สึกว่าคุณเคยอยู่ในดินแดนของผม เธอมีหน้าตาเหมือนฟีดารามากจริง ๆ นะ ฟีดาราคือพี่สาวของผม เธอใจดีมาก เธอตอบคำถามเก่งที่สุด เวลาผมไม่รู้อะไร ผมจะถามฟีดารา แล้วเธอก็จะบอก"

"ฉันก็มีพี่ชายชื่อฟีดันตอง เวลาฉันไม่รู้อะไร ฉันชอบถามเขา เขาตอบคำถามไม่ค่อยเก่ง แต่เขาก็พยายามตอบ เขาต้องอยากรู้จักเธอมากเลย ฝีน้อย"

"จริงหรือ เขาอยากรู้จักผมหรือ" ฝีน้อยตื่นเต้น เขาเพิ่งค้นพบว่าการเป็นคนที่ทุกคนอยากรู้จักนั้น มันช่างน่ายินดีนัก

ฝีน้อยได้ทักทายเพื่อน ๆ ของก้านกล้วย เริ่มจากแมงมุม "ลาย" มันกำลังสร้างสะพานจากมุมซ้าย เจ้าลายทักทายฝีน้อยด้วยการพนัยออกมาต้อนรับ ฝีน้อยรู้สึกอัศจรรย์ใจมากที่สัตว์แปดขามีความสามารถถึงเพียงนี้

"เธอเคยแปลกใจไหมว่า ทำไมเจ้าลายถึงพนัยออกมาได้มากมาย แถมมันยังถักใยเป็นลวดลายสวยงาม" ฝีน้อยถามก้านกล้วย

"ตอนแรกฉันก็เคยสนใจเรื่องนี้ แต่พอนาน ๆ ไปฉันก็เริ่มชิน แล้วก็รู้สึกแปลกอีก"

"เริ่มชินหรือ" ฝีน้อยถามย้ำ

"ใช่ ถ้าเธอเริ่มชิน เธอก็จะรู้สึกแปลกอีก" ก้านกล้วยดีใจที่ได้มีโอกาสสอนคนอื่น เธอเริ่มชอบฝีน้อยมากขึ้นทุกที เขาเหมือนเด็กน้อยที่ไม่รู้ประสีประสามากกว่าเธอเสียอีก

"ถ้าผมเริ่มชินกับทุกสิ่งทุกอย่าง จะเกิดอะไรขึ้นนะ" ฝีน้อยรำพึงเบา ๆ

หนู "จ๊ก" ไผ่หนั้ออกมาจากซอกผ้าห่ม แต่เมื่อมันสบตากับฝีน้อย มันก็รีบหลบเขาไปในซอกอย่างเดิม

"มันยังไม่ชินกับเธอ" ก้านกล้วยบอก แล้วเธอก็ส่งเสียงจ๊ก ๆ หนูจ๊กจึงไผ่ล่อออกมาอีก

"หมายความว่ามันชินกับเธอหรือ ถ้าสัตว์สี่ขาชินกับใคร มันจะมาหาเมื่อได้ยินสัญญาณเรียกแบบนี้หรือ" ฝีน้อยถามพรั่งพรู เขาตื่นเต้นกับความรู้สึกแปลกใหม่นี้

"ใช่ ฉันจะพิสูจน์ให้เธอเห็นว่าสัตว์สี่ขาฉลาดแค่ไหน"

ก้านกล้วยรีบเรียก "โง่โง่" แล้วแมวสีดำตัวผอมก็รีบวิ่งมาจากข้างนอก มันส่งเสียงร้องตอบอย่างแสนรู้ ฝีน้อยจึงดูก้านกล้วยอุ้มเจ้าโง่โง่พร้อมกับพูดว่า

"โง่โง่ เรามีเพื่อนใหม่แล้วนะ เขาเป็นดวงดาวที่ตกลงมาจากท้องฟ้า เขาชื่อฝีน้อย เธอต้องเชื่อฟังฝีน้อยด้วยนะ"

"แล้วมันจะเชื่อฟังผมหรือ" ฝีน้อยรีบถาม

"อีกสักพัก เธอต้องรีบทำให้มันชิน" ก้านกล้วยแนะนำ

"ผมจะพยายาม" ฝีน้อยเริ่มฝึกเลียนเสียง "เมี้ยวๆ" เขาตื่นเต้นกับเพื่อนใหม่ ก้านกล้วยยังแนะนำ "บินปรี๊ด" แมลงสาบที่ฉลาดที่สุดในโลกให้ฝีน้อยรู้จัก เขาตื่นตะลึงกับความสามารถของมันมาก "บินปรี๊ด" โชว์การบินอย่างสนุกสนาน และ "ไฟเราะ" ก็กรีดปิกเป็นเสียงเพลงน่าฟัง เพื่อนแต่ละตัวล้วนน่าสนใจ ฝีน้อยเริ่มชอบโลกใหม่ ดินแดนนี้มีเรื่องน่าฉงนมากมายเสียยิ่งกว่าดินแดนมายา บางทีเขาอาจพบคำตอบที่กำลังแสวงหา

ต้นตองกลับเข้าบ้านมาอย่างเศร้าซึม เขาได้ยินเสียงก้านกล้วยหัวเราะและพูดคนเดียว นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาเห็นน้องเป็นเช่นนี้ แต่ครั้งนี้เขารู้สึกแปลกๆ

"พูดกับใครนะ" ต้นตองถามเสียงดัง

"ดวงดาวที่พี่เก็บขึ้นมาให้หนูไงจ๊ะ" ก้านกล้วยรีบบอก

"ก่อนหिनนั้นนะหรือ" ต้นตองนึกถึงก่อนหिनที่เขาเก็บจากข้างตุ่มน้ำ แล้วบอกว่ามันเป็นดวงดาวที่ตกลงมาจากท้องฟ้า เขาหยิบก่อนหिनนั้นขึ้นมา

สังเกตดูอีกครั้ง

"พีเห็นหรือยัง" ก้านกล้วยพยายามลှ่น เธอเชื่อว่าต้นตองจะต้องเห็น ฝีน้อยเหมือนอย่างที่เรากำลังเห็น ฝีน้อยพยายามส่งยิ้มให้ แต่ดูเหมือนมีบางสิ่งที่ก้านกล้วยไม่ให้เห็นตองรับสัมผัสของฝีน้อย เขาพยายามต่อไปอีก

"เห็นอะไร" ต้นตองถาม เขาเริ่มสนใจในสิ่งที่ก้านกล้วยเห็น

"ฝีน้อย" เด็กหญิงรีบบอก

ต้นตองเพ่งดูอีกสักพัก เขาเริ่มฉุน บางทีก้านกล้วยอาจจะหลอกเขาอีกก็ได้ เหมือนอย่างที่เคยหลอกว่าแม่มาหาในเวลาที่เขาหลับ ถัดไปอีกคืน เขาจึงถ่างตาเฝ้าเกือบทั้งคืนก็ไม่พบวิญญาณแม่ เขาอยากจะตื่นองสาวให้หนาว แต่เมื่อเห็นสภาพของก้านกล้วยเขาก็ทำไม่ลง เธอมองเขาด้วยแววตาเศร้า และบอกว่าคืนนั้นแม่ก็ไม่ได้มาหาเธอเหมือนกัน

"เธอมันซึ่ปด" ต้นตองดู

"เปล่านะ หนูไม่ได้ซึ่ปด ฝีน้อยอยู่ต่อหน้าพวกเราจริง ๆ ทำไมพีไม่เห็นล่ะ ฝีน้อยช่วยทำให้พีต้นตองเห็นเธอหน่อยสิ เขาจะได้ไม่คิดว่าฉันซึ่ปด"

ฝีน้อยพยายามส่งสัมผัสไปถึงใจของต้นตอง แต่ใจของต้นตองไม่ยอมเปิดทางให้แสงสีขาวส่องเข้าไป เขาเริ่มแปลกใจอีก ทำไมใจของก้านกล้วยจึงเปิดทางง่ายดายนัก トラบโดที่แสงสัมผัสยังไม่เข้าไปในหัวใจของต้นตอง เขาก็จะไม่สามารถมองเห็นสิ่งที่ไม่อาจใช้ดวงตาธรรมดา ๆ เพ่งดูได้ ฝีน้อยพยายามจนอ่อนล้า แสงสัมผัสเริ่มริบหรี่ ดวงตาเมื่อดำริเริ่มกลายเป็นสีขาว และแสงที่พุ่งออกมาจากดวงตาคู่นั้นก็กลายเป็นสีดำ

"เขาไม่เปิดใจ ผมพยายามเต็มที่แล้วนะ ก้านกล้วย ในมิติสัมผัสระหว่างผมกับเธอเกิดขึ้นจากแสงที่พุ่งออกมาจากดวงตาของผม มันจะส่องเข้าไปในม่านกันเยื่อสัมผัสด้วยใจ มนุษย์มองไม่เห็นประกายที่คล้ายกับก้อนเมฆนี้ แต่ผมมองเห็นได้ดีทีเดียว เมื่อใดก็ตามที่ก้อนเมฆนี้ไม่ละลาย แสงสัมผัสของผมก็ไม่สามารถพุ่งผ่านเข้าไปได้ มนุษย์ก็จะมองไม่เห็นตัวตนของผม ก้อนเมฆที่กั้นทางสัมผัสของเราละลายเร็วมาก แสงสัมผัสของผมจึงเข้าไปเปิดโลกในดวงตาของเธอ เธอจึงรับสัมผัสของผมได้"

ก้านกล้วยรับฟังอย่างตั้งใจ แต่เธอไม่อาจเข้าใจได้มากนัก เวลานี้เธอรู้เพียงว่ามีก้อนเมฆกันไม่ให้พี่ชายได้พบกับผีน้อย

"ทำยังไงดีล่ะ"

ผีน้อยพยายามนึกหาวิธีต่อไป แล้วเขาก็คิดได้จึงรีบพูดว่า

"ดีละ ผมจะเสกน้ำค้างให้เข้าไปละลายก้อนเมฆบังสัมผัสของเรา"

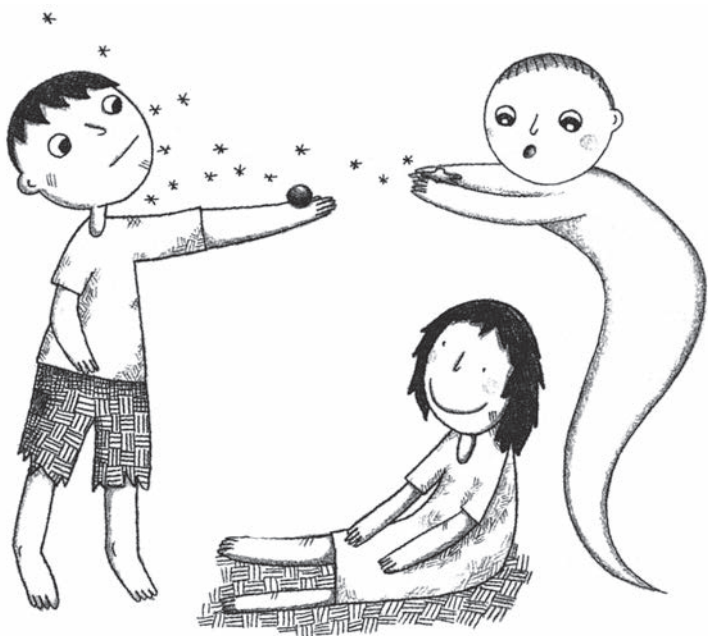
"ทำอย่างนี้ได้ด้วยหรือ เธอเสกน้ำค้างได้หรือ"

"ใช่ เธอคงไม่รู้หรือว่าผมกินน้ำค้าง และน้ำค้างในปากของผมก็สามารถเสกของขวญให้ใครต่อใครได้" ผีน้อยพูดอย่างภูมิใจ

"หมายความว่าเธอใช้น้ำลาย น้ำในปากก็คือน้ำลาย มันสกปรก" ก้านกล้วยบอกตามที่เธอรู้ พี่ห่วยลีไม่ชอบให้เธอเล่นพ่นน้ำลาย เขามักจะบอกอยู่เสมอว่ามันสกปรก

"แต่น้ำในปากของผีนดินแดนมายาสะอาดมาก และหอมมากด้วย"

ผีน้อยรีบคายน้ำลายออกมาใส่ไว้บนมือ และยื่นให้ก้านกล้วยดมกลิ่นหอมประหลาดลอยมาแตะจมูก เด็กหญิงรู้สึกชอบกลิ่นน้ำลายของ

ผีน้อยมาก เธอขอดมอีกหลายครั้ง

ผีน้อยตั้งใจใช้อำนาจมายาเสกน้ำค้างในมือให้กลายเป็นตัวทำละลาย
ก้อนเมฆบังแสงสัมผัสผืนนั้น เพียงชั่วครู่รู้ต้นตอก็มองเห็นผีน้อยเช่นเดียวกับ
ก้านกล้วย เขาตกใจมากที่เห็นเงาใส ๆ ของเด็กชายหัวล้านวัยประมาณ
แปดขวบค่อย ๆ ลอยออกมาจากก้อนหินในมือของตนเอง

"นายเป็นผีหรือ ผีเป็นสิ่งที่น่ากลัว นายจะหลอกพวกเราหรือเปล่า"
ต้นตอพูดด้วยเสียงสั้น ๆ

"เมื่อผมเป็นสิ่งที่มนุษย์กลัว ผมจะเริ่มต้นทำให้พวกเขารักผม"

ผีน้อยพูดประโยคนี้ออกมาจากใจจริง เขาเพิ่งรู้ว่าผีเป็นสิ่งที่มนุษย์กลัว แต่ครั้งแรกที่เขาได้พบกับก้านกล้วย เธอไม่ได้แสดงความหวาดกลัวเขาเลย มนุษย์เมื่อยิ่งโตขึ้นกลับมีความซ้ซลาดมากขึ้น นี่เป็นความรู้ใหม่ที่ผีน้อยเพิ่งค้นพบ

"อย่ากลัวผมเลยครับ ผมไม่ทำอันตรายใครหรอก" ผีน้อยพูด

"พี่ดันตอง อย่ากลัวผีน้อยเลยจ๊ะ เขามาเป็นเพื่อนใหม่ของพวกเรานะ"

ก้านกล้วยช่วยพูดอีกแรง ดันตองเริ่มรู้สึกดีขึ้น เขาจึงผีน้อยอย่างระมัดระวัง จากนั้นจึงเริ่มพูดว่า

"ทำไมนายถึงสิงอยู่ในก้อนหินล่ะ"

"ก้อนหินเป็นแร่ธาตุชนิดหนึ่งที่มีไอเย็นของน้ำค้างเก็บไว้เสมอ ไม่เชื่อเธอลองแนบก้อนหินบนแก้มสิ ไอเย็นนั้นมาจากท้องฟ้า ดินแดนที่ผมเคยอยู่มีก้อนหินมากมายที่ซุกซ่อนผีมาเยอะแยะ"

"ฉันเพิ่งรู้ว่าผีชอบซ่อนอยู่ในก้อนหิน ถ้าพวกไอ้ด้วงรู้เรื่องนี้ล่ะก็ มันคงไม่กล้าเล่นลูกหินไปอีกนานเลย"

"ลูกหินเล่นได้ด้วยหรือ" ผีน้อยถามอย่างตื่นเต้น

"นายคงยังไม่เคยเล่นพนันลูกหินอัด เมื่อกัฉันโดนถล่มมาซะละเลยฉันเสียเงินไปตั้งสิบบาทนะ"

ดันตองเริ่มตันเล่าความในใจของเขาให้ผีน้อยรับรู้ ก้านกล้วยรู้ที่มาของการกลับมาอย่างเศร้าซึมนั้นแล้ว ดันตองแอบไปเล่นพนันอีก

"แม่เคยสอนว่าไม่ให้พี่เล่นการพนัน พี่ไม่เชื่อแม่"

"อย่าพูดเลย ในโลกนี้ไม่มีใครเชื่อแม่เราหรอก" ดันตองตะโกน

อย่างฉุนเฉียว เขาเริ่มนึกถึงคำพูดของพวกเขาในอดีต "ไอ้ลูกเฮดส์" คำพูด
ประโยคนี้นี้ทิ่มแทงหัวใจของเขาตลอดเวลา พ่อแม่ของเขาตายไปหมดแล้ว
ด้วยโรคเฮดส์ โรคที่สังคมรังเกียจ พี่น้องที่เหลืออยู่ของเขาต่างถูกรังเกียจ
จากชาวบ้าน พี่ห่วยป्लीหางานทำไม่ได้ เพราะเป็นลูกชายของคนเป็นโรคเฮดส์
ต้นตอถูกรังเกียจจากสังคมโรงเรียนจนตอนนี้เขาไม่ไปโรงเรียนอีกแล้ว
ก้านกล้วยอยู่ในบ้านเพียงลำพังโดยไม่มีใครสนใจ เพื่อนบ้านต่างรังเกียจ
บ้านหลังสุดท้าย ไม่มีใครเคยเข้ามาเยี่ยมเด็กทั้งสามคน นอกจากกลุ่ม
อาสาสมัครช่วยเหลือผู้มีปัญหาโรคเฮดส์

ก้านกล้วยไม่เคยมีเพื่อนนอกจากสัตว์เล็ก ๆ แต่ตอนนี้เขามีเพื่อนใหม่
ชื่อผีน้อย ต้นตอเริ่มคิดว่า "ผีน้อย" จะมาช่วยทำหน้าที่แทนเขาในเวลา
ที่ต้องออกไปนอกบ้าน บางทีเขาอาจจะหางานทำช่วยห่วยป्लीอีกแรง และ
การเล่นลูกหินอัถก็คืองานอย่างหนึ่งที่พอทำได้ในตอนี้

"นายเป็นผี นายมีอำนาจวิเศษไหม" ต้นตอถาม

"นายคงหมายถึงอำนาจมายา ผมสามารถเสกน้ำค้างให้กลายเป็น
ของขวัญได้"

ผีน้อยรีบบอก เขารู้สึกตื่นเต้นที่ได้มีเพื่อนรุ่มราวคราวเดียวกัน

"ถ้าอย่างนั้นนายเสกของขวัญให้ฉันได้ไหม"

ต้นตอนึกถึงของขวัญที่เขาจะได้รับจากผีน้อย เขาต้องการลูกหินที่
แข็งที่สุดในโลก คราวนี้ละ เขาจะกลับไปทำให้พวกไอ้ด้วงยอมแพ้และคืนเงิน

"แต่นายต้องสัญญาว่าจะไม่เล่นการพนันอีก ตามที่แม่ของนายเคย
บอก ถ้าแม่ดวงดาวของผมสั่งอะไร ผมจะต้องทำตาม" ผีน้อยพูดด้วย
น้ำเสียงสดใส

"นายไม่เข้าใจความทุกข์ของมนุษย์หรอก นายคงไม่เคยมีความทุกข์แบบเรา"

ต้นตองพูดเสียงเศร้า เขารู้ว่าผีน้อยจะต้องเรียนรู้อะไรหลายอย่างจากเขา แต่สิ่งหนึ่งที่เขาไม่อยากสอนให้ผีน้อยรู้จักคือ ความทุกข์ ๖๑

ของขวัญจากน้ำค้าง

ต้นตองได้รับของขวัญชิ้นแรก มันเป็นลูกหินที่แข็งแรงมาก เขาแน่ใจว่าลูกหินลูกนี้จะต้องแข็งแรงกว่าลูกหินของพวกเขาไอ้ด้วง และมันจะต้องอัดลูกหินทั้งหมดแตก ถ้าชนะเขาก็จะได้เงินที่เสียไปคืน

"ฉันรับรองว่าจะเล่นเป็นครั้งสุดท้าย" ต้นตองรับปากเสียงดัง

"ผมเรียนรู้การเล่นนี้ได้ไหม" ผีน้อยถาม

"ได้สิ สนุกมากเลย" ต้นตองตอบ

"ไม่ดีหรอก ถ้าฟีหั่วบลีรู้จะโกรธมาก ฟีหั่วบลีไม่ชอบให้เอาเงินไปเล่นการพนัน"

ก้านกล้วยคัดค้าน เธอไม่อยากให้ผีน้อยเรียนรู้สิ่งไม่ดี ฟีหั่วบลีบอกว่าพ่อติดการพนันจนเสียผู้เสียคน และยังติดผู้หญิงจนนำโรคร้ายมาสู่ครอบครัว สิ่งไม่ดีจะทำให้ชีวิตลำบากเหมือนอย่างแม่และทุกคน แม่ป่วย

อยู่นานก่อนจะตาย ทุกคนพากันรังเกียจและยังพาลมาถึงพี่หวับลี พี่ตันตอง และตัวเธอด้วย กำนกล้วยไม่เข้าใจเรื่องนี้มากนัก แต่เธอก็รู้สึกไม่ชอบสิ่งไม่ดี

"อย่ายุ่งเกี่ยวสิ่งไม่ดี" กำนกล้วยพูดอีกครั้ง

"เธอไม่รู้หรือกว่าอะไรคือสิ่งไม่ดี เธออยู่แต่ในบ้านไม่เคยพบเห็นอะไร ถ้าฉันไม่ค่อยบอก เธอก็จะไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเปิดที่ยังไม่ตายมีรูปร่างหน้าตาเป็นยังไง"

ตันตองพูดอย่างจุนเจียว นอกจากพวกไธ่ด้วงแล้ว เขาไม่สามารถจะคบกับใครได้ ทุกคนรู้ว่าเขาเป็นลูกชายของคนเป็นโรคเอดส์ ชาวบ้านต่างพากันบอกว่าเขาคือตัวเชื้อโรค และประโยค "อย่ายุ่งเกี่ยวสิ่งไม่ดี" เขาก็ได้ยินเสมอๆ และสิ่งไม่ดีนั้นก็คือตัวเขาเอง เรื่องเหล่านี้กำนกล้วยไม่เคยรู้ เธอไปไหนมาไหนไม่ได้ ไม่เคยพบเจอคนอื่น เธอไม่รู้ว่าโลกภายนอกโหดร้ายต่อพี่ชายทั้งสองคนอย่างไร บางครั้งเธอก็พูดให้เขาโกรธมาก โดยเฉพาะเมื่อพูดถึง "สิ่งไม่ดี"

"สิ่งไม่ดีคืออะไร" ฝีน้อยถาม

"สิ่งไม่ดีสำหรับฉันก็คือฉันเกิดมาอยู่ในบ้านนี้" ตันตองตะโกนอย่างอึดอัด

"มีสิ่งไม่ดีสำหรับคนอื่นด้วยหรือ" ฝีน้อยยิงสงสัยหนัก

"ใช่ สิ่งไม่ดีสำหรับนาย สิ่งไม่ดีสำหรับชาวบ้าน สิ่งไม่ดีสำหรับคนป่วยโรคเอดส์ สิ่งไม่ดีสำหรับคนพิการ สิ่งไม่ดีสำหรับคนที่ถูกคนอื่นรังเกียจ สิ่งไม่ดีสำหรับผี มันไม่เหมือนกันหรอก สิ่งไม่ดีของนายอาจจะดีเยี่ยมสำหรับฉันก็ได้ เช่นใครๆ ก็คิดว่ากระดูกเป็ดเป็นสิ่งไม่ดีที่ต้องคายทิ้ง

แต่มันกลับเป็นสิ่งที่ดีที่สุดของพวกเขา นายคงไม่เข้าใจใช่ไหมละ แต่เรื่อง
สิ่งไม่ดีเรื่องเดียวก็อธิบายยากมากแล้ว นายอยากจะรู้อะไรในโลกนี้อีก"

ต้นตอระบายความอัดอั้นใจออกมาอย่างพรุ้งพรุ้ง มีน้ำตาหยดเล็กๆ
ไหลออกมาจากตาของเขา ฝีน้อยมองดูหยดน้ำนั้นอย่างสนใจ

"น้ำค้างไหลออกมาจากตาของนายได้ วิเศษมากเลย นายรู้ไหม ไม่มี
ผีตัวไหนที่ทำให้ น้ำค้างไหลออกมาจากตาแบบนี้ได้"

"มันไม่ใช่ น้ำค้าง แต่เป็นน้ำตา เธอไม่รู้จักจริงๆ หรือน้ำตาไหลออก
มาจากตาได้ยังไง"

ก้านกล้วยพยายามสอนทุกอย่างที่เธอรู้ให้แก่ฝีน้อย เธอภูมิใจมาก
กับการทำหน้าที่สอนทุกเรื่องที่เธอรู้ให้แก่เขา

"น้ำตาหรือ ทำยังไง สอนให้ผมทำหน่อยสิ"

ก้านกล้วยรีบพยายามทำให้น้ำตาไหลออกมาจากตา แต่เธอก็ทำ
ไม่ได้ จนในที่สุดเธอต้องใช้นิ้วจิ้มตาจึงมีน้ำตาไหลออกมา เธอดีใจมาก
ที่สอนให้ฝีน้อยทำน้ำตาได้สำเร็จ

ต้นตอมองดูก้านกล้วยกับฝีน้อยที่พยายามทำน้ำตาอย่างเปื้อนหน้า
เขาส่ายหน้าพร้อมกับปาดน้ำตาบนแก้ม พุดขึ้นว่า

"นายจะเรียนรู้การทำน้ำตาไปทำไม การร้องไห้ไม่เห็นสนุกตรงไหน
นายน่าจะสนใจแต่เรื่องสนุก ถ้าฉันรู้ว่า มีเรื่องไหนที่ทำให้ฉันร้องไห้ ฉันจะไม่
เข้าไปยุ่งหรอก ก้านกล้วยไม่ค่อยเข้าใจเรื่องนี้หรอก เขาใช้น้ำตาพรว้าเพื่อ
จนไม่รู้ว่ามีมันไว้สำหรับทำอะไร"

ต้นตอบอกในสิ่งที่เขารู้ แต่ฝีน้อยก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่า เพราะอะไร

ผีจึงไม่สามารถทำน้ำตาได้ นี่เป็นข้อสงสัยอีกข้อที่เขาต้องค้นหาคำตอบต่อไป

"นายจะไปทำความรู้จักโลกข้างนอกกับฉันไหม ผีน้อย" ดันตองชวน
เขามีลักษณะของพี่ชายอยู่ตลอดเวลา อาจเป็นเพราะดันตองต้องดูแล
น้องสาวพิการมาตั้งแต่เกิด ภาระหนักหน่วงนี้ทำให้เขาเลียนแบบพี่ชายคนโต

"ผมไปกับนายได้หรือ ผมไม่แน่ใจว่าพวกเขาจะมองเห็นผมหรือเปล่า"

"นายไม่จำเป็นต้องทำให้พวกเขาเห็นนายหรอก บางทีมันก็ไม่ได้
สำคัญอะไรนักเวลาที่เรารับหน้าใครสักคน เขาสามารถมองเห็นเรา
ก็จริง แต่บางทีก็ไม่มี ความหมายเลย เราแทบจะไม่อยู่ในสายตาของเขา
เพื่อนที่โรงเรียนทำอย่างนี้กับฉันเสมอ เขาทำเป็นว่าฉันไม่ได้มีตัวตนอยู่ ทั้งๆ
ที่ฉันอยู่ตรงหน้าพวกเขา"

"ทำไมเขาถึงทำอย่างนั้นล่ะ" ผีน้อยรีบซัก เขายังสงสัยการกระทำของ
มนุษย์มากขึ้นทุกที

"เพราะฉันคือตัวเชื้อโรค" ดันตองขบฟันพูด เสียงลอดไรฟันของเขา
ฟังน่ากลัว มันเต็มไปด้วยความรู้สึกเคียดแค้น

"เรื่องของมนุษย์เป็นปัญหาที่ซับซ้อนมากจริง ๆ จะต้องใช้เวลานาน
แค่ไหนกว่าจะหมดข้อสงสัยในความเป็นมนุษย์ของพวกเขา" ผีน้อยเริ่ม
ท้อใจ เขายังไม่เคยลืมว่าการเยือนโลกครั้งนี้ก็เพื่อจะค้นหาคำตอบเกี่ยวกับ
ผีและสิ่งที่ไม่ใช่ผี เขาเริ่มพบว่ายิ่งค้นหาคำตอบ เขาก็พบกับคำถามใหม่ ๆ
และยุ่งยากขึ้นเรื่อย ๆ

ผีน้อยเข้าไปอยู่ในก้อนหินอีกครั้ง ดันตองนำก้อนหินนี้ใส่กระเป๋า
กางเกง เขาจะพาผีน้อยไปดูการเล่นลูกหินอัด ป่านนี้วงพนันลูกหินอัดคง
กำลังคึกคัก ผีน้อยเริ่มได้ยินเสียงเพลงจากวิทยุดังโฉบฉาบ เขานึกถึงเพลง

จากพีดารา ช่างแตกต่างกันเหลือเกิน บทเพลงของพีดาราเต็มไปด้วย
ความไพเราะน่าฟัง แต่เพลงที่กำลังดังก้องหูอยู่นี้ไม่น่าฟังเอาเสียเลย

"ทำไมเพลงของพวกมนุษย์นี้แย่มาก" ผีน้อยพูดขึ้น

"เขาเรียกว่าคาราโอเกะ บ้านเจ้หนึ่งมีหลายสิ่งหลายอย่างที่นายไม่รู้"
ต้นตองพูดอย่างไม่ใส่ใจนัก

"อะไรล่ะ ผมอยากรู้ทุกเรื่อง"

"แต่มีบางเรื่องที่คุณไม่ควรจะรู้"

"ผมไม่ใช่เด็ก ผมเป็นผู้ใหญ่"

"นายเป็นผู้ใหญ่ อาจเป็นช้อยกเว้น ฉันจะบอกนายก็ได้ว่าในบ้าน
เจ้หนึ่งมีผู้หญิงไม่ดี แต่ก็ไม่มีใครหรอกนะ พี่กิมมณีเป็นคนดีมากเลย แค่นี้
ก็เพียงพอแล้ว"

"ผู้หญิงไม่ดีหมายถึงอะไร" ผีน้อยถามอีก

"ก็ผู้หญิงขี้ขลาด" ต้นตองตอบอย่างหน้าตาเฉย เขาเคยชินกับบ้าน
หลังนี้ บางครั้งเขาก็ได้รับเศษสตางค์เล็กๆ น้อยๆ จากผู้หญิงไม่ดี เป็นค่า
ดูต้นทาง

"ผู้หญิงขี้ขลาดหมายถึงอะไร" ผีน้อยยังคงซักต่อ

ต้นตองรีบหยิบก้อนหินออกมาจากกระเป๋า แล้วตะโกนใส่เสียงดังว่า

"ไอ้ผีโง่ นายนี่โง่มากเลย นายไม่รู้อะไรก็ตีแล้ว และฉันก็จะไม่สอน
ให้นายรู้ความหมายนี้ด้วย"

เขาพาผีน้อยเดินเลยบ้านเจ้หนึ่งมาจนถึงหน้าปากซอย เดินผ่านถนน

ใหญ่ไปอีกเล็กน้อย ที่นั่นมีกองขยะเหม็น ๆ อยู่ตรงหน้าปากทางเข้าซอย
เดินลัดเลาะไปอีกสองทางแยกก็พบกลุ่มเด็กกำลังตะโกนเชียร์อย่างเมามัน

"เอาเลยไอ้ด้วง ลูกหินมึงเต็งหนึ่ง" เด็กหลายคนตะโกน

"เต็งหนึ่ง เต็งหนึ่ง เต็งหนึ่ง..." เสียงเชียร์ดังกระหึ่ม

ต้นตองมุดเข้าไปในวง แล้วเขาก็พูดว่า

"วางสิบบาท" ต้นตองวางลูกหินลงกลางหลุม มีลูกหินวางอยู่ในหลุม
อีกสี่ลูก ต้นตองอธิบายการเล่นลูกหินอัดเสียงดัง หลายคนรู้สึกรำคาญ
เพราะใคร ๆ ก็รู้กติกาหมดแล้ว แต่ไม่มีใครรู้ว่าตอนนี้มีฝีน้อยร่วมดูการเล่น
นี้ด้วย

"วิธีเล่นก็คือ เจ้ามือจะเป็นฝ่ายอัด เขามีสิทธิ์อัดลูกหินในหลุมได้
ลูกละหนึ่งครั้ง ถ้าอัดแตกเจ้ามือก็เก็บเงินของเจ้าของลูกหินนั้นไป แต่ถ้า
อัดไม่แตก เจ้ามือต้องจ่าย"

ฝีน้อยคอยดูลูกหินที่เขามอบให้ต้นตองอย่างจดจ้อง ตัวงใช้ลูกหินที่
ปั้นมาอย่างดีใส่ลูกหินลูกที่หนึ่ง มันแตกกระจายเป็นทรายผสมปูนไปใน
พริบตา ตัวงเก็บเงินวางอย่างสบายใจ เขาเริ่มจัดการกับลูกหินลูกที่สอง
อัดอย่างแรงจนแตกอีก ตัวงรีบเก็บเงินวาง ลูกอื่นก็ถูกอัดจนแตกหมด
เหลือลูกสุดท้าย ต้นตองรีบบอกให้ฝีน้อยช่วย

"นายแน่ใจนะว่ามันแข็ง ถ้าฉันเสียเงินนี่ละก็ พี่ห่วยลืต้องอัดฉันละ
เหมือนก้อนหินพวกนั้นแน่ ฉันทยิบเงินในกล่องของพี่ห่วยสิมา"

ต้นตองพูดในใจ เขารู้ว่าฝีน้อยจะต้องได้ยินคำพูดที่ไม่มีเสียง

ตัวงตั้งท่าอัดอย่างเต็มที่ ลูกหินทั้งสองกระทบกันอย่างแรง ลักพัก

ลูกหินข้างบนก็ร่ำว ค่อย ๆ แดกออกจนเห็นว่าข้างในลูกหินเป็นปูนซีเมนต์ ล้วน ๆ เมื่อเด็กทุกคนเห็นลูกหินที่มีส่วนผสมของปูนซีเมนต์ ทั้งหมดจึงพากันร้องทวงเงินคืน

"ไอ้ด้วงขี้โกง กตึกาห้ามปั้นปูนล้วน ๆ เอาเงินคืนมา"

ด้วงต้องคืนเงินให้แก่ทุกคน เขาโกรธแค้นตันตองมาก ตอนที่จ่ายเงินคืนให้ ด้วงพูดขึ้นว่า

"จำไว้ละ ไอ้ตอง มึงหักหน้ากู ลูกหินมึงก็ผิดกติกาเหมือนกันใช้ไหม ไม่งั้นไม่มีทางทำให้ลูกหินกูแตกได้แน่"

ตันตองรีบทำให้ทุกคนพิสูจน์ เมื่อมีคนอาสาทุบลูกหินของตันตอง เด็กทุกคนจึงเห็นด้วย เด็กคนหนึ่งในกลุ่มไปหาก้อนหินก้อนใหญ่มา แล้วทุบลงบนลูกหิน ลูกหินของตันตองค่อย ๆ ร่ำว อีกสักพักมันก็แตกออกมาเป็นทรายทั้งหมด โดยไม่มีส่วนผสมของปูนเลย

เด็กทุกคนร้องอย่างตื่นเต้น ไม่มีใครคาดคิดว่าทรายจะอัดปูนจนแตกได้ ด้วงยังรู้สึกว่าเขาถูกฉีกหน้ามากขึ้น รีบวิ่งจากไปทันที ตันตองเริ่มมีความสำคัญมากขึ้น เด็กหลายคนสนใจวิธีปั้นลูกหินของเขาโดยลืมเรื่องที่เขาเป็นตัวเชื่อโรคไปชั่วครา

ตันตองรู้สึกชอบใจผีน้อยมาก เขารู้สึกว่าสิ่งอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นนี้มาจากของขวัญที่ผีน้อยมอบให้

"นายทำให้พวกนั้นลืมความน่ารังเกียจของฉันไปได้ นายได้มอบของขวัญที่ดีที่สุดให้ฉัน และฉันก็อยากให้มันคงอยู่ตลอดไป"

"ผมสามารถเสกน้ำค้างให้เป็นของขวัญได้อีกมาก นายจะได้ของขวัญที่ดีกว่านี้"

ผีน้อยกล่าวอย่างมีความสุข เขาเริ่มเรียนรู้ความแตกต่างระหว่างเสียงหัวเราะกับเสียงกรียวกราดของต้นตอง แล้วเขาก็ยากให้ต้นตองมีเสียงหัวเราะเช่นนี้ตลอดไป

"อย่างนี้ใช่ไหมที่มนุษย์เรียกว่าความสุข" ผีน้อยถาม

"ใช่ แบบนี้แหละ" ต้นตองตอบ

"ความสุขทำให้มนุษย์หัวเราะเสมอไปใช่ไหม" ผีน้อยเริ่มซัก

"ไม่หรอก แม่เคยบอกว่าความสุขก็ทำให้อำนาจไม่ได้ ก่อนที่แม่จะตาย แม่ร้องไห้และบอกพวกเรว่า แม่มีความสุขที่สุด" ต้นตองพูดแผ่วเบา รอยยิ้มและเสียงหัวเราะเลือนหายไป ผีน้อยจ้องมองเขาอย่างไม่เข้าใจ มนุษย์ช่างเข้าใจยากเสียจริง เพียงพริบตารอยยิ้มก็ลบเลือนไปจากใบหน้า เสียงหัวเราะก็เงียบหาย บนใบหน้าของต้นตองกลับมีร่องรอยของความเศร้าเข้ามาแทนที่

"ความสุขไม่เคยอยู่นานหรอกนะ ฉันทนซะแล้วล่ะ" ต้นตองเดินกลับบ้านอย่างมีความหวัง เขารู้ว่ามีความสุขซ่อนอยู่ในกระเป๋ากางเกง ในนั้นมีเงินที่ได้คืนมาสิบบาท และยังมีก้อนหินที่ผีน้อยซ่อนอยู่ข้างใน

"ต้นตอง" ผีน้อยพูดเสียงอู้อ้อออกมาจากกระเป๋ากางเกง

"หือ..."

"น้ำค้างจากปากผมสามารถเสกความสุขให้นายได้ไหม" ผีน้อยถาม เขาสนใจเรื่องนี้มาก

"ไม่รู้สิ ฉันไม่เคยรู้เรื่องนี้" ต้นตองตอบ

"ผมคิดว่านายรู้ซะอีก มีเรื่องที่นายไม่รู้เหมือนกัน" ผีน้อยหัวเราะ

เสียงหัวเราะแหลมเล็กของเขาทำให้อีกฝ่ายรู้สึกขบขัน ผีหัวเราะได้จริงๆ ในที่สุดผีน้อยก็รู้ว่าความสุขทำให้เกิดเสียงหัวเราะ เขาช่างเป็นผีที่เรียนรู้อะไรได้ไวเรื่อก

"นายรู้ไหม บางทีนายก็ไม่จำเป็นต้องเสกน้ำค้างให้เป็นความสุขหรือความสุขของฉันอาจซ่อนอยู่ในตัวนายโดยไม่จำเป็นต้องเสกขึ้นมา"

ผีน้อยเริ่มทำความเข้าใจคำพูดของต้นตอง ถ้าผีคือความสุขของมนุษย์ นั่นก็หมายความว่าเขาได้ทำให้มนุษย์เลิกกลัวผีได้สำเร็จแล้ว และสิ่งที่เขาจะต้องทำต่อไปก็คือ ทำให้มนุษย์รักผี... ๑๑

ความลับของดวงดาว

หัวปลีกลับมาด้วยอาการเศร้าซึม เขาทรุดลงนั่งชันเข่าแล้วก้มหน้า ลึกพักก็เริ่มร้องไห้ ก้านกล้วยได้ยินเสียงสะอึกสะอื้นของพี่ชายคนโต เธอรีบปลุกดันตองให้ตื่น เด็กชายจ้วเจียและบอกว่า

"ฉันไม่น่ามีน้องอย่างเธอเลย วุ่นวายไม่มีที่สิ้นสุด"

ดันตองหงุดหงิดรำคาญ เขาลุกพรวดขึ้นมาจ้องก้านกล้วย เมื่อเห็นน้องสาวร้องไห้เขาก็เริ่มใจอ่อน บ่อยครั้งที่เขาเห็นน้ำตาของก้านกล้วยแล้วรู้สึกเจ็บปวด แม่เคยบอกว่าเมื่อไม่มีแม่แล้ว เขาจะต้องเป็นคนเช็ดน้ำตาให้น้อง แต่เขากลับเป็นคนทำให้น้องร้องไห้บ่อยๆ

"ทำไมต้องปลุกฉันตอนนี้ด้วย" ดันตองถาม

"หนูได้ยินพี่หัวปลีร้องไห้" ก้านกล้วยบอก พลังสะอื้นเบาๆ

ดันตองเปิดมุ้งออก เขาเห็นพี่ชายกำลังนั่งชันเข่า น้ำตาไหลนองแก้ม

นานมากแล้วที่เขาไม่เคยเห็นหวัปลีร้องไห้ เขาไม่รู้ว่าควรออกไปถามพี่ชายหรือควรทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น ดันตองรู้ดีว่าพี่ชายของเขาไม่ชอบให้ใครเห็นเวลาที่เข่าอ่อนแอ

"ทำยังไงดี" ดันตองพูดกับน้องสาว

"ถามผีน้อยดีกว่า" ก้านกล้วยนึกถึงเพื่อนใหม่ของเธอ

"เขาไม่รู้อะไรหรอก เขาต่างหากที่เป็นฝ่ายถามเรา" ดันตองตอบ เขาแน่ใจว่าผีน้อยไม่มีวันรู้เรื่องอะไรมากกว่าเขาแน่

ก้านกล้วยรีบหยิบก้อนหินที่วางอยู่ข้างหมอนขึ้นมา เธอเรียกผีน้อยให้ส่งแสงสัมผัสไปถึงหวัปลี บางทีเขาอาจจะดีขึ้นเมื่อรู้ว่า เวลานี้ครอบครัวของเขาไม่ได้โดดเดี่ยวอีกต่อไปแล้ว ผีน้อยจะคอยอยู่เพื่อเสกน้ำค้างให้เป็นของขวัญแก่ทุกคน

"ผีน้อย ทำให้พี่ชายฉันเห็นเธอสิจ๊ะ" ก้านกล้วยขอร้อง

"นั่นหรือ พี่ชายคนโตของเธอกับดันตอง" ผีน้อยถาม

"ใช่ เขาชื่อหวัปลี อายุสิบหกปี เขาเป็นคนดูแลพวกเรา" ดันตองบอก

"เขาอายุมากกว่านายก็ปี ดันตอง"

"หกปี ฉันอายุสิบขวบ แล้วก้านกล้วยก็อายุหกขวบ พวกเรายังไม่จำเป็นต้องมีบัตรประชาชน" ดันตองสาธยายยืดยาว เมื่ออยู่ต่อหน้าผีน้อย เขาก็รู้สึกอยากจะพูดทุกเรื่องที่เกิดขึ้นในสมองออกมาให้หมด ผีน้อยเป็นเพื่อนที่น่าไว้วางใจมาก และเขาก็ชอบผีน้อยมากขึ้นเรื่อย ๆ

"บัตรประชาชนหรือ หมายความว่าหวัปลีจำเป็นต้องมีบัตรประชาชน

หรือ"

"ใช่ เพราะเขาอายุเลยสิบห้าปีแล้ว เด็กทุกคนเมื่ออายุถึงสิบห้าปี ต้องทำบัตรประชาชน"

"เพื่ออะไร" ฝีน้อยถามอย่างสนใจ

ตันตองพยายามคิดถึงเหตุผลนั้น เขาก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเพราะอะไร เด็กที่มีอายุครบสิบห้าปีจึงต้องมีบัตรประชาชน แล้วเขาก็นึกขึ้นมาได้ว่า เมื่อถึงเวลานั้น เด็กชายก็จะกลายเป็นนาย และเด็กหญิงก็จะกลายเป็นนางสาว

"เพื่อให้แน่ใจว่าเด็กที่อายุครบสิบห้าปีแล้วจะไม่ใช่เด็กอีกต่อไป" ตันตองตอบ เขาคิดว่านั่นเป็นคำตอบที่ดีที่สุด

"ความเป็นเด็กจะสิ้นสุดลงเมื่ออายุสิบห้าปีหรือ ผมไม่ยักรู้แะ" ฝีน้อยซักสงสัยหนักขึ้น เขายังรู้สึกว่โลกมนุษย์เต็มไปด้วยคำถามใหม่ๆ ความรู้ในโลกมนุษย์ช่างคล้ายคลึงกับขอบฟ้า มันไม่มีวันสิ้นสุด ยิ่งเข้าไปใกล้ก็ยิ่งรู้สึกว่ยังอยู่อีกไกล ขอบฟ้าแห่งความรู้ถอยห่างออกไปเรื่อย ๆ แต่ฝีน้อยก็เชื่อว่า สักวันมือของเขาจะสัมผัสขอบฟ้านั้นให้ได้

"พี่หวับลียังไม่มีบัตรประชาชนเลย ถ้าไม่มีบัตรประชาชนก็ยังไม่สมครงานไม่ได้ ฉันทูว่เขาeklุ่มใจเรื่องนี้มาหลายวันแล้ว นายช่วยเสกน้ำค้ำงให้เป็นบัตรประชาชนได้ไหม"

"เสกน้ำค้ำงให้เป็นบัตรประชาชนหรือ ผมไม่รู้จักบัตรประชาชนเลย ผมควรจะเห็นมันสักครั้ง"

ตันตองพยายามนึกว่จะไปหาบัตรประชาชนของใครมาให้ฝีน้อยดู แล้วเขาก็นึกถึงพี่กิ่งมณี เธอบอกว่าเดือนที่แล้วเพิ่งไปทำบัตรประชาชนมา

ถ้าขอยืมบัตรประชาชนของพี่กิ่งมณีมาชั่วคราว เธอคงยินยอมแน่

"แล้วฉันจะหาบัตรประชาชนมาให้ดู" ต้นตองบอก เขาไม่รู้เลยว่าเสียงพูดคุยของเขากับผีน้อยดังมาก และดังพอจะทำให้หวัปลีสงสัย

"นายพูดกับใคร" หวัปลีเดินเข้ามาใกล้ เขาเปิดมุ้งออก จ้องมองน้องสองคนที่กำลังนั่งตื่นอยู่ ต้นตองตอบตะกุกตะกักไปว่า

"พูดกับก้านกล้วย"

"แต่ฉันไม่ได้ยินเสียงกล้วยเลย นายละเมอพูดคนเดียวอีกแล้วใช่ไหม"

ถ้าเป็นเมื่อก่อนต้นตองจะไม่ยอมรับเด็ดขาด เขาไม่ชอบถูกกล่าวหาว่าพูดคนเดียวทุกครั้งที่เขาพูดกับแม่ ใคร ๆ มักคิดว่าเขาพูดคนเดียว ทำไมไม่คิดบ้างว่าแม่กำลังฟังอยู่บนสวรรค์

"ใช่ ฉันพูดคนเดียว"

"ไม่ใช่สักหน่อย พี่พูดกับผีน้อย" ก้านกล้วยรีบแย้ง เธอไม่อยากเก็บผีน้อยไว้เป็นเพื่อนเพียงลำพัง หวัปลีควรมีเพื่อนที่ดีอย่างผีน้อยด้วย

"ผีน้อยอะไร พวกนายกำลังมีอะไรปิดบังฉัน" หวัปลีพูดด้วยน้ำเสียงเกรี้ยวกราด

"ยุ่งซะมดเลย เธอไม่น่าพูดเลย ทำไมเธอจะต้องทำแต่เรื่องยุ่งนะ" ต้นตองดูน้องสาวที่ปากโป้ง

"พวกเรากำลังมีเพื่อนใหม่ เป็นก้อนหิน แต่ความจริงเขาเป็นดวงดาว พวกเราไม่ได้อยู่กับสามคนอีกต่อไปแล้ว ผีน้อยยอมเป็นเพื่อนพวกเรา และเขาก็จะเป็นเพื่อนพี่หวัปลีด้วยนะจ๊ะ" ก้านกล้วยรีบบอกความลับ และเธอก็คิดว่ามันไม่ควรเป็นความลับเฉพาะเธอกับต้นตองเท่านั้น แต่ควรจะเป็น

ความลับสำหรับทุกคนในบ้านหลังนี้

"พวกนายกำลังเล่นอะไรกัน แค่นี้เรายังช่วยไม่พออีกหรือ ไปเก็บก้อนหินสวยๆ ที่ไหนมา มิน่าละ วันนี้ป่าถึงไม่ยอมให้ฉันใช้สามะโนคร้ว ไม่มีสามะโนคร้ว ฉันก็ทำบัตรประชาชนไม่ได้ ไม่มีบัตรประชาชนฉันก็ไปสมัครงานไม่ได้ จะต้องอดตายกันทั้งบ้าน พวกนายทำแต่เรื่องสวยๆ เอาก้อนหินนั้นไปทิ้งเสียเลย"

ก้านกล้วยตกใจมาก เธอรีบกอดก้อนหินไว้ และต้นตองก็พยายามปกป้องก้อนหินนี้เช่นกัน หัวปลีโมโหหนักขึ้น เขาจับต้นตองเหวี่ยงไปติดข้างฝา และพอแย่งก้อนหินในมือของก้านกล้วยได้ก็เดินออกไปนอกบ้าน เด็กหญิงร้องไห้โฮ พยายามขยับตัวตามพี่ชาย ต้นตองรีบเข้าไปจับน้องสาวไว้ เพราะถ้าขึ้นปล่อยให้ขยับตัวต่อไปอีกก็จะตกไปได้ถุนบ้าน พี่น้องทั้งสองส่งเสียงร้องไห้ด้วยกัน

"ฉันเกลียดพี่หัวปลี เขาเอาผีน้อยไปทิ้ง" ก้านกล้วยพูดปนเสียงสะอื้น ส่วนต้นตองพูดขึ้นว่า

"คอยดูนะ อีกหน่อยเถอะ เราจะหนีไปจากเขา ไปกันสองคน ฉันจะดูแลเธอเอง ถ้าฉันโตขึ้นฉันจะมาแก้แค้น"

หัวปลีได้ยินเสียงตะโกนของน้องชาย เขากำก้อนหินไว้แน่น จ้องมองก้อนหินด้วยความเคียดแค้น เขาขว้างมันลงกับพื้นแล้วกระเท็บ เมื่อนึกขึ้นได้ว่าสิ่งที่รองรับอารมณ์ของเขาเป็นเพียงก้อนหินธรรมดาๆ เขาก็ทรุดลงนั่งไถ่ๆ ร่ำไห้ออกมาอย่างหนักหน่วง พร่ำพูดความในใจ...

"พวกเขาไม่มีวันรู้ว่าฉันรู้สึกยังไงเวลาป่าบอกว่าฉันอาจจะติดเชื้อเอ็ดส์มาจากแม่ ฉันจะทำให้ใครๆ พากันรังเกียจครอบครัวป่าไปด้วย พวกเขาไม่

เข้าใจ วันๆก็เอาแต่เล่น ขโมยเงินไปเล่นลูกหินอัด ส่วนอีกคนก็เอาแต่ ร้องไห้แง ไม่ให้กวาดหยากไย่ ไม่ให้ไล่หนูกับแมลงสาบ จนบ้านจะกลายเป็นรังสกปรกไปแล้ว พวกเขาไม่รู้ว่าฉันเหนื่อยแค่ไหนกว่าจะได้กับข้าวมาให้ พวกเขากิน ช่างนอกมีแต่คนรังเกียจ ถ้าฉันมีบัตรประชาชน ฉันจะไปทำงานไกลๆ มีเงินมาเลี้ยงพวกเขา และจะพาพวกเขาไปจากที่นี่ ไปอยู่ให้ไกลที่สุด จะได้ไม่มีใครรู้อดีตของเรา พวกเราจะได้มีชีวิตใหม่ พวกเราจะได้มีเพื่อนซะที"

ผีน้อยได้ยินทั้งหมด เริ่มเข้าใจว่าเพราะอะไรหวัปลีจึงโหดร้ายกับน้อง เขาไม่ใช่คนใจร้าย เขาต้องการในสิ่งเดียวกับก้านกล้วยและต้นตอง เขาต้องการเพื่อน

ผีน้อยตัดสินใจเสกน้ำค้างให้เข้าไปทำลายก้อนเมฆบังแสงสัมผัสที่จะส่งเข้าไปสู่หัวใจของหวัปลี เขาจะต้องทำให้หวัปลีรู้ว่า เวลานี้เขามีใครสักคนอยู่ใกล้ๆ คอยรับฟังความเจ็บปวดของเขา

"หวัปลี นายเห็นผีไหม" ผีน้อยมั่นใจว่าก้อนเมฆบังแสงสัมผัสได้ละลายไปแล้ว หวัปลีหันซ้ายหันขวา เขาได้ยินเสียงของผีน้อยก่อน แต่ยังมองไม่เห็นตัวตนของผีน้อยอย่างที่ก้านกล้วยและต้นตองมองเห็น

"เสียงมาจากไหน" หวัปลีรีบถาม

"ก้อนหิน ผมอยู่ในก้อนหิน และผมก็ออกมาจากก้อนหินแล้ว นายมองไม่เห็นผม เพราะว่าก้อนเมฆบังแสงสัมผัสของนายหนามาก แต่อีกหน่อยมันจะค่อยๆละลายไป แล้วนายก็จะมองเห็นผม"

"ฉันไม่เชื่อหรอกว่าในโลกนี้จะมีก้อนหินพูดได้"

"ผมก็ไม่รู้หรอกว่าในโลกของนายมีก้อนหินพูดได้ไหม แต่ในโลกของผิ่ ก้อนหินทุกก้อนพูดได้และรู้สึกได้ เมื่อใดก็ตามที่ผิ่ซ่อนอยู่ในก้อนหิน เมื่อนั้น ก้อนหินก็จะมีความรู้สึก พูดก็ได้ ร้องเพลงก็ได้ และบางทีก็อาจจะร้องให้ ได้ นั่นเป็นเพียงข้อสันนิษฐานของผม นายอย่าเพิ่งเชื่อทั้งหมด"

"หมายความว่านายเป็นผิ่ ก้านกล้วยเคยพบนายแล้ว ต้นตองก็เคย พบแล้ว ฉันไม่อยากจะเชื่อว่ามีโลกนี้มีผิ่จริงๆ"

"ผมก็ไม่รู้ว่าในโลกนี้มีผิ่หรือเปล่า แต่ผมเป็นผิ่ ชื่อว่าผิ่น้อย"

หัวปลื้มมองก้อนหินอย่างพิจารณา เขาจับมันขึ้นมาจ้องดู สิ่งที่ปรากฏ อยู่ในดวงตาของเขาเป็นเพียงภาพก้อนหินธรรมดาๆ ก้อนหนึ่ง

"ก้านกล้วยบอกว่าความจริงนายคือดวงดาว"

"แม่ของผมคือดวงดาว" ผิ่ตอบ

"ผิ่รักแม่ไหม" หัวปลื้มถามด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

"รักสิ ผมรักแม่ดวงดาวมาก แล้วนายล่ะ รักแม่ไหม" ผิ่ตอบซัก

"ไม่รู้สิ บางครั้งฉันก็โกรธแม่ โกรธพ่อ ถ้าพวกเขาไม่เป็นโรคเอดส์ ฉันก็ไม่ต้องออกจากโรงเรียน และก็ไม่ต้องเป็นตัวเชื้อโรคในสายตาใคร ๆ นายไม่มีวันเข้าใจหรอกว่า การเป็นสิ่งที่น่าขยะแขยงของชาวบ้านนั้นมัน เจ็บปวดแค่ไหน ไม่มีใครคบฉัน ทุกคนคิดว่าฉันติดโรคมาจากพ่อแม่ ทั้งๆ ที่ผมอนามัยยืนยันว่าโรคเอดส์ไม่ได้ติดกันง่าย ๆ ถ้าระมัดระวัง คนดูแล ก็จะไม่เป็นไร แม้พวกเขาจะรู้ว่าฉันไม่ได้เป็นโรค แต่พวกเขาก็ยังรังเกียจ ที่ฉันเป็นลูกคนเป็นโรค นายรู้ไหมฉันเก็บความเจ็บปวดไว้คนเดียวมานาน กว่าหกปีแล้ว ตั้งแต่ฉันอายุเท่าต้นตอง ฉันไม่เคยพูดความในใจนี้กับใคร เลย เพราะฉันไม่มีใครเลย"

หวัปลีเริ่มร้องไห้ออกมา ฝีน้อยจ้องมองหยดน้ำตาบนแก้มของเขา ด้วยความรู้สึกแปลกใหม่ ฝีน้อยไม่เคยรู้สึกอย่างนี้มาก่อน น้ำตามีอิทธิพลบางอย่างแก่เขามาก แต่ยังไม่บอกไม่ได้ว่าเป็นอย่างไร เขารู้สึกวังเวง อ่อนล้า และหดหู่ บางที นี่อาจคือความทุกข์อย่างที่ดินตองบอกว่า จะไม่สอนให้เขา รู้จักเด็ดขาด

"นายยังมีก้านกล้วย ดันตอง และตอนนี้ก็มีผม" ฝีน้อยพูดอย่าง นุ่มนวล

"ฉันไม่สามารถพูดสิ่งเหล่านี้ให้น้องฟังได้หรอก พวกเขาจะเลิกเกินไป เขาไม่เข้าใจหรอก"

"ไม่จริง พวกเขารู้ พวกเขาเข้าใจ เขาอาจจะเลิกไปสักหน่อย แต่ พวกเขาก็มีความรู้สึก และกิริยานาย"

"เขาบอกว่าจะแก้แค้นฉัน นายรู้ไหมตอนที่ฉันเท่าตันตอง ฉันเคยคิด แก้แค้นพ่อ ฉันอยากจะฆ่าเขาเลย เขากะทืบแม่แล้วก็กระทืบฉัน แล้วยัง ตีน้อง ๆ ด้วย ฉันอยากไปจากบ้านหลังนี้ แต่ฉันก็ไม่มีปัญญาไปจากมัน ฉัน ไม่มีเงินจ่ายค่าเช่าบ้านเจ้หนึ่งมาเป็นปี ๆ แล้ว มีแต่เจ้หนึ่งเท่านั้นที่ยอมให้ ฉันกับน้อง ๆ อยู่ฟรี"

ฝีน้อยครุ่นคิดถึงปัญหาต่างๆ ของมนุษย์ เขาถอนหายใจเสียงดัง แล้ว พูดว่า

"เกิดเป็นมนุษย์ลำบากจังแะะ รู้ไหมว่าผมอยากช่วยนายมาก นาย อยากได้ของขวัญสักชิ้นไหมละ ฉันสามารถเสกน้ำค้างในปากให้กลายเป็น ของขวัญได้นะ"

"ถ้าอย่างนั้นนายเสกให้ตัวนายเป็นดวงดาวที่เก็บความลับของฉันไว้
เถอะนะ อย่าบอกก้านกล้วยกับตันตองว่านายกับฉันเป็นเพื่อนกันแล้ว ฉัน
ไม่อยากให้น้องคิดว่าฉันก็เหมือนกับพวกเขา ชอบคุยกับก้อนหิน แมว หนู
แมลงสาบ แมงมุม จิ้งหรีด มันน่าเศร้ามากเลยนะ ที่มนุษย์คนหนึ่งไม่มี
เพื่อนที่เป็นมนุษย์ด้วยกันเลย"

ผีน้อยพลอยเศร้าไปด้วย เขาคิดว่าบางทีจะมอบของขวัญที่มีค่ามาก ๆ
ให้แก่ห้วปสี เขาต้องเสกเพื่อนที่เป็นมนุษย์ขึ้นมาให้ได้ เป็นครั้งแรกที่
ผีน้อยรู้สึกหนักใจมาก เขายังหาวิธีเสกน้ำค้างให้เป็นมนุษย์ไม่ได้ ๕๕

สัมผัสต่างวัย

ผีน้อยรู้สึกเวลาที่เขาส่งแสงสัมผัสไปสู่ใจของเด็กทั้งสามนั้น เขาต้องใช้พลังต่างกัน ก้านกล้วยเป็นคนเดียวที่แทบจะไม่ต้องใช้พลังมายาเลย ดันตองต้องใช้พลังมายาส่งแสงสัมผัสมากขึ้น และสำหรับห้วปลินั้นต้องใช้พลังมายาส่งสัมผัสไปสู่ใจของเขามากขึ้นไปอีก ผีน้อยพยายามนึกว่าเป็นเพราะอะไร ในที่สุดเขาก็คิดว่าสิ่งสำคัญที่ทำให้ต้องใช้พลังมายาต่างกันเป็นเพราะวัยของเด็กที่ต่างกัน ผีน้อยเริ่มรู้ว่า เขาสามารถส่งแสงสัมผัสไปสู่ใจเด็กเล็กๆ ได้ง่ายที่สุด

"ก้านกล้วย รู้ไหมว่าผมชอบอยู่กับเธอมาก" ผีน้อยสารภาพ

"จริงหรือจ๊ะ เธอชอบอยู่กับฉันจริงหรือ ฉันก็ชอบอยู่กับเธอ เธอเป็นคนเดียวที่ไม่เคยดูฉัน และไม่เคยทำให้ฉันร้องไห้"

"ผมไม่อยากทำให้เธอร้องไห้หรอก และพวกเขาก็คงไม่อยาก"

"ผีน้อย..." ก้านกล้วยเรียกด้วยเสียงลากยาว

"ครับ"

"เธอช่วยเสกน้ำค้างในปากให้กลายเป็นของขวัญสำหรับฉันได้ไหม"
ก้านกล้วยขอร้อง

"เธออยากได้อะไรล่ะ" ผีน้อยรีบถามทันที

"ที่ปลอดภัยสำหรับหนูจ๊ก ที่ปลอดภัยสำหรับเจ้าลาย ที่ปลอดภัย
สำหรับบินบร้อ ที่ปลอดภัยสำหรับไฟเราะ ปลาหูที่ยังไม่เหม็นสำหรับ
โจโล ของขวัญเท่านั้นมันมากเกินไปไหม"

ผีน้อยจ้องมองก้านกล้วยอย่างชื่นชม เขารู้สึกชอบเธอมากยิ่งขึ้น
เพราะสิ่งที่ขอมาทั้งหมดนั้น เธอขอให้เพื่อนๆ ทั้งสิ้น ก้านกล้วยไม่ได้ขอ
อะไรสำหรับตัวเธอเลย ผีน้อยมั่นใจว่า ก้านกล้วยจะต้องรักเพื่อนๆ มาก
และเขาก็คือเพื่อนของเธอด้วย

"ได้สิ ฉันจะเสกน้ำค้างในปากให้เป็นของขวัญแก่เธอ"

ผีน้อยรีบคายน้ำค้างในปากออกมา แล้วเขาก็เริ่มใช้อำนาจมายาเสก
น้ำค้างให้กลายเป็นของขวัญ บ้านทั้งหลังสว่างเรืองรอง ก้านกล้วยมองเห็น
ดวงดาวระยิบระยับลอยลอยอยู่ในบ้านของเธอ รวากับตกอยู่ในความฝันที่
งดงาม เธอสามารถใช้มือแตะดวงดาวสีส้มนั้นได้ เด็กหญิงส่งเสียงหัวเราะ
อย่างเบิกบาน ผีนอยยิ้มอย่างมีความสุข เขาเริ่มต้นร้องเพลงที่ผิดาราเคย
ร้องกล่อมเขาให้หลับใหล

"โอ้เจ้าดาวดวงน้อย ลอยมาจากฟากฟ้า

เปล่งแสงสีเย็นตา มองแล้วน่าชื่นใจ

ฝากรอยยิ้มเล็กๆ ไปกับใบไม้หนึ่งใบ
 ลมหอบพาเธอไปเป็นของขวัญแด่ดวงดาว
 ฉันจะร้องเพลงกล่อมเจ้าทารกในสวรรค์
 พ่อผู้เป็นพระจันทร์ส่งยิ้มลงมากับแสงสีขาว
 แม่เคยเป็นดวงดาวบัดเป่าความปวดร้าว
 ส่วนฉันคือพี่ชายที่มาจากดาวมายา
 ทุกครากล่อมน้องทุกคืน
 ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา...

เสียงเพลงดังขับกล่อมให้ได้กัญหึกลับไหล ท้องฟ้าข้างนอกมืด แต่ในบ้านกลับสว่างไสวไปด้วยแสงสีส้มของดวงดาวมากมาย ฝิน้อยล่องลอยขึ้นไปยืนบนหลังคาบ้าน เขามองเห็นโลกมนุษย์ชัดเจนขึ้น ในดินแดนนี้มีบางอย่างน่าอัศจรรย์ แม้จะเต็มไปด้วยความทุกข์ แต่โลกก็มีเสน่ห์ดึงดูดให้น่าหลงใหล ฝิน้อยเริ่มได้ยินเสียงเพลงดังแว่วมาจากแดนไกล เสียงอันไพเราะนี้คุ้นหูมานานนัก และบทเพลงที่ได้ยินก็เคยฟังทุกคำคืน พี่ดารา กำลังร้องเพลงขับกล่อมทารกในดินแดนมายา ฝิน้อยรู้ว่าเธอจะต้องคิดถึงเขามาก

"ผมอยากกลับไปครับ แต่ผมยังค้นหาคำตอบในสิ่งที่ผมสงสัยไม่ได้ ผมยังอยากรู้ว่าเพราะอะไรผมถึงเป็นผี และมนุษย์เป็นมนุษย์ได้อย่างไร นี่คือนสิ่งที่ผมต้องค้นหาคำตอบให้ได้ พี่ดาราครับ ผมสัญญาว่าผมจะกลับดินแดนมายา และผมจะไม่มีข้อสงสัยอะไรอีก ขอบพิลาความรู้ของผมจะไม่ห่างออกไป หัวใจของผมจะเฝ้าและขอบฟ้านั้น และผมจะเป็นผีมายาอย่างสมบูรณ์แบบที่สุด"

ฝิน้อยแหงนหน้าขึ้นมองท้องฟ้าสีดำ เขารู้ว่า ในความมืดมีบางสิ่ง

บางอย่างซ่อนอยู่ นั่นอาจเป็นดินแดนมายาที่เขาจากมา แต่ไม่ว่าดินแดนมายาจะอยู่ตรงไหน มันก็จะไม่มีวันหายสาบสูญไป เขาจะต้องไปที่นั่นด้วยความสิ้นข้อสงสัยในทุกสิ่งทุกอย่าง

"เมื่อใดก็ตามที่เธอรู้อะไรทั้งหมด เธอก็จะไม่มีตัวตนอีกต่อไป และเธอก็จะเป็นก้อนหินที่แข็งแกร่งที่สุดในโลก" ฟิดาราเคยบอกเช่นนี้ แต่ผีน้อยยังไม่เข้าใจความหมายนั้น และสักวัน เมื่อหัวใจของเขาสัมผัสถึงขอบฟ้าแห่งความรู้ในจักรวาลได้แล้ว เขาก็จะเข้าใจคำตอบ

ผีน้อยได้ยินเสียงประหลาดดังมาจากที่ไหนสักแห่ง เขาพยายามตั้งใจฟัง และเสียงนั้นก็เริ่มมีท่วงทำนองแสนไพเราะ เขาไม่เคยคิดว่าจะมีใครร้องเพลงได้ไพเราะไปกว่าฟิดาราอีกแล้ว แต่เวลานี้เสียงใสกังวานที่ได้ยินช่างน่าฟังเหลือเกิน ผีน้อยรีบล่องลอยไป เงาใสๆ ของเขาลอยขึ้นไปบนอากาศ แล้วเขาก็มองด้วยดวงตาภายใน ฟังด้วยหูสัมผัส ผืนดินของผีน้อยมาจากความคิด และหูของผีน้อยมาจากจิตใจ ทั้งหมดถ่ายทอดไปสู่ดวงตาสีดำเหมือนเม็ดถั่วดำ

"เมื่อคราวฟ้ามีดหม่น หัวใจคนยังสองใจ
ดาวมีสิทธิ์ร้องขอบ้างไหม คนเห็นใจสักคน
เป็นเพียงดวงดาวอยู่ในความเงิบเหงา
ยังเฝ้าคอยเพื่อนรู้ใจ ไม่ใช่คนผ่านมา
ฉันทขอแค่ฝันตราบนานคืนสู่ฟ้า หลุดพ้นบ่วงมายาเสียที"

เด็กสาวร้องเพลงอยู่ข้างหน้าต่าง ดวงตาเศร้ามองออกไปด้านนอก ผีน้อยลอยมาขวางกั้นทางผ่านของดวงตาคู่นั้น ปรากฏภาพเงาใสๆ อยู่ในดวงตาทั้งสองอย่างน่าอัศจรรย์ ผีน้อยรีบพูดขึ้นว่า

"เธอเห็นผม"

"เธอเป็นใคร" เด็กสาวถามอย่างตื่นเต้น

ผีน้อยรีบลอยเข้ามาในห้องของเด็กสาวผมยาวสยาย เธอแสดงอาการตื่นเต้นดีใจด้วยการกระโดดไปรอบๆ ผีน้อย

"ผมเป็นผี ชื่อผีน้อย" ผีน้อยแนะนำตัว

"ผีหรือจะ ผีเป็นอย่างนี้เองหรือน่ารักจังเลย ผีไม่น่ากลัวเลยสักนิด

ตอนเด็กๆ ใครๆ ก็ชอบหลอกฉันว่าผีน่ากลัวมาก แต่ฉันไม่เคยเชื่อหรือก
ฉันดีใจที่สุดในโลกที่เธออยู่ตรงนี้ แต่เธอยังไม่รู้จักชื่อฉันเลยใช่ไหม ฉันชื่อ
กิงมณี"

"กิงมณี เธอใช้ไหมที่เพิ่งทำบัตรประชาชนมาเมื่อเดือนที่แล้ว ดีละ
ผมขอดูบัตรประชาชนหน่อย"

"เธอเป็นผีตำรวจหรือ"

"ทำไมถึงเรียกผมอย่างนั้น"

"อ้าว! พวกตำรวจชอบขอดูบัตรประชาชนนะสิ"

"เขาขอดูทำไม" ฝีน้อยซักตามนิสัยของเขา

"ดูว่าเราเป็นคนผิดกฎหมายหรือไม่ ถ้าไม่มีบัตรประชาชนก็เป็นคน
ผิดกฎหมาย เขาจะคิดว่าเราเป็นคนต่างชาติ"

"เป็นมนุษย์นี่ยากซะมัดเลย" ฝีน้อยถอนหายใจ

"ใช่ เป็นมนุษย์นี่ยากมากเลย และก็น่าเศร้ามากเลยด้วย" เสียงของ
กิงมณีเบาลงจนเกือบไม่ได้ยิน

"เธอมีความทุกข์ใช่ไหม" ฝีน้อยถามอย่างเป็นห่วง

"ใช่ ความทุกข์ ฝิรู้จักความทุกข์ด้วยหรือ" กิงมณีถามเสียงสูง

"ผมไม่รู้จักด้วยตัวเองหรอก แต่มีคนสอนให้ผมรู้จัก"

"มีคนสอนให้เธอรู้จักหรือ บอกฉันได้ไหมว่าใคร ฉันรู้จักไหม"

"ผมบอกไม่ได้ ผมสัญญากับเขาว่าผมจะเป็นดวงดาวแห่งความลับ
ของเขา"

"ดวงดาวแห่งความลับหรือ น้ำตื่นเต็นจิง ฉันขอแบบนี้กับเธอด้วยได้ไหม"

"ผมเป็นผีที่ชอบเสกน้ำค้างในปากให้กลายเป็นของขวัญแก่ใครๆเสมอ"

"น้ำค้างในปากหรือ ฉันขอดูหน่อยสิ"

ฝ้ายยืนรีบคายน้ำค้างในปากออกมาใส่มือของกิงมณี เธอจ้องดูอย่างตื่นเต็น น้ำค้างมีประกายแวววาวคล้ายเพชรน้ำงามที่เจียรระโนจนส่งแสงวูบวาบ

"โอ้โฮ! น้ำค้างในปากเธอหอมจัง ถ้ามันแข็งละก็ มันจะกลายเป็นเพชรเลยนะจ๊ะ"

"เธออยากให้มันแข็งหรือ งั้นผมจะเสกให้มันแข็ง"

"ไม่...ไม่! อย่าทำเชียวนะ ฉันจะเก็บน้ำค้างของเธอไว้" กิงมณีนำกล่องเล็ก ๆ สำหรับใส่ยาพกติดตัวมาหยดน้ำค้างลงไปเก็บไว้

"ฉันจะเก็บมันไว้ให้ดีที่สุด เวลาคิดถึงเธอ ฉันจะได้มีบางสิ่งบางอย่างไว้ดูต่างหน้า"

"เธอเป็นคนแปลกจัง" ฝ้ายยืนพูดขึ้น

"แปลกยังไง" กิงมณีถามทันที

"เธอสนใจสิ่งเล็กๆ น้อยๆ เธอทำให้ผมมีความสุข แต่ผมก็รู้สึกว่าคุณยังมีอะไรเก็บซ่อนอยู่"

"เธอจะทำหน้าที่ดวงดาวแห่งความลับใช่ไหมล่ะ" กิงมณีจ้องหน้า

ผีน้อยแล้วยิ้มสดใส พันขาวเรียงแถวกันอย่างสวยงาม ผีน้อยรู้สึกว่กึ่งมณี
เป็นเด็กที่มีเสน่ห์มากเวลายิ้ม

"ดันตองบอกว่าอยากยืมบัตรประชาชนของเธอ" ผีน้อยเริ่มพูดจริงจัง

"เอาไปทำไม" กึ่งมณีถามอย่างสนใจ

"เขาอยากให้ผมเสกบัตรประชาชนให้หนึ่งใบ" ผีน้อยตอบ

กึ่งมณีหัวเราะคิก เธอรีบไปหยิบบัตรประชาชนออกมาจากกระเป๋า
สตางค์ แล้วส่งให้ผีน้อย

"ดันตองไม่จำเป็นต้องมีบัตรประชาชนหรอกนะจ๊ะ เขาอายุแค่สิบขวบ
แล้วเธอก็เสกบัตรประชาชนไม่ได้หรอก ดูลิ...ในบัตรนี้ต้องมีตรากระทรวง
มหาดไทย แล้วก็ต้องมีลายชื่อส่งไปที่กระทรวงมหาดไทยด้วย ถ้าเธอเสก
บัตรประชาชนขึ้นมา มันก็จะเป็นบัตรประชาชนปลอม รู้ไหม ต้องติดคุก
หัวโตเลย"

"ทำไมการเป็นมนุษย์ถึงได้ยุ่งยากซะมด"

"ผีน้อย เธอรู้อะไร ฉันก็เบื่อการเป็นมนุษย์มากเลย ฉันเคยคิด
ฆ่าตัวตายด้วยนะ เธอคงไม่รู้หรือว่าฉันเหงาแค่ไหน ฉันเป็นลูกของคนที่เป็น
แม่เล้า เวลาฉันไปโรงเรียน เพื่อน ๆ ก็รังเกียจฉัน ความจริงพวกเขา
เกลียดอาชีพของแม่ฉัน ไม่มีใครอยากคบฉัน บางคนก็บอกว่า โตอีกหน่อย
แม่จะต้องให้ฉันรับแขกแน่ ๆ แต่ฉันรู้ว่าแม่ไม่มีวันทำอย่างนั้นหรอก เพราะ
ฉันเป็นลูกแท้ ๆ ของแม่ ตอนที่ฉันไปทำบัตรประชาชน พวกพนักงานผู้ชาย
บางคนในอำเภอก็หย่ำฉันว่า ฉันโตพอจะขึ้นแท่นแล้ว เขาขอของใครคนแรก
เธอไม่รู้หรือว่าฉันอายแค่ไหน ผีน้อย ฉันไม่เคยบอกใครเลยว่าการที่ฉัน
เป็นลูกแม่เล้า ฉันมีความสุขแค่ไหน ถ้าฉันเลือกเกิดได้ ฉันจะไม่มาเกิด

ในบ้านหลังนี้ เป็นเด็กไม่มีพ่อ เป็นลูกแม่เล้า และอนาคตก็จะต้องเป็นอีตัว"

ผีน้อยรู้สึกแย่มาก เขาเหนื่อยรากับสูญเสียพลังไปมากขณะที่รับฟังเรื่องนี้ เขาไม่เคยคิดเลยว่าการเป็นเพียงผู้รับฟังจะรู้สึกปวดร้าวได้ขนาดนี้ เสียงสะท้อนของกิ้งมณีทำให้เขารู้สึกกระสับกระส่าย

"ผมรู้แล้วว่าความทุกข์เป็นยังไง" ผีน้อยกระหืดกระหอบ

"ฉันขอโทษที่เอาความทุกข์ไปแบ่งเธอ"

"ไม่เป็นไร ผมยินดีรับ แต่ผมขออย่างหนึ่งได้ไหม"

"อะไร"

"อย่าฆ่าตัวตายจริง ๆ ผมไม่อยากเสียเพื่อนมนุษย์ที่น่ารักอย่างเธอไป เธอก็เหมือนก้านกล้วย สามารถมองเห็นผมโดยที่ผมไม่ต้องใช้พลังมายาส่งแสงสัมผัสเพื่อละลายก้อนเมฆบังใจเลย"

"บางครั้งฉันก็อ่อนแอ ฉันอยากมีเพื่อนที่เข้าใจความรู้สึกของฉัน ความรู้สึกที่ถูกชาวบ้านรังเกียจ ฉันมีเพื่อนเป็นอะไรรู้ไหมจะ"

"หนู" ผีน้อยตอบ

"ไม่ใช่"

"แมลงสาบ" ผีน้อยตอบอีก

"ไม่ใช่" กิ้งมณีเริ่มหัวเราะคิก

"แมงมุม"

"ไม่ใช่"

"แมว"

"ไม่ใช่"

"จิ้งหรีด"

"ไม่ใช่"

"ว้า! ผมก็ไม่ค่อยรู้จักสัตว์ชนิดใหม่ ๆ เลย อ้อ!...หรือจะเป็นหมา"

"อย่าเดาเลย มันไม่ใช่สัตว์หรรณกะจะ แต่เป็นหนังสือ เธอดู
ตัวหนังสือในท้องฉันสิ"

ผีน้อยตื่นตะลึงกับหนังสือมากมายในตู้หนังสือทั้งสองตู้ กิ่งมณีค่อยๆ
อธิบายความหมายของหนังสือให้ผีน้อยรับรู้ เขาเพิ่งรู้ว่าหนังสือคือสิ่ง
อัศจรรย์ที่สามารถเก็บเรื่องราวต่าง ๆ ในโลกนี้ไว้ บางทีก็มีเรื่องของผิดาม
จินตนาการของมนุษย์ กิ่งมณีรีบค้นหาหนังสือเกี่ยวกับผีมาให้ผีน้อยดู
จำนวนหนึ่ง

"สักวันฉันจะเขียนเรื่องราวของเธอ ผีน้อย" กิ่งมณีพูดเต็มเสียง

"เธอชอบเขียนหนังสือหรือ" ผีน้อยถาม

"ใช่ ฉันเขียนจดหมายไว้เยอะแยะเลย เธอมาดูในกล่องนี้สิ"

กิ่งมณีไปหยิบกล่องไม้ไผ่ขนาดเท่าไม้ฟุตสี่ด้าน เธอเปิดฝากล่องออก
ผีน้อยเห็นจดหมายจำนวนมากใส่ซองปิดผนึกและติดแสตมป์เรียบร้อยแล้ว
แต่ไม่ได้นำไปหย่อนใส่ตู้ไปรษณีย์

"ฉันเขียนจดหมายถึงนักเขียนเยอะแยะไปหมด นี่เป็นของ โรอัลด์
ดาห์ล นี่ของ คาลิล ยิบราน นี่ของ มิคาเอล เอ็นเด่ นี่ของ จิน เว็บสเตอร์
แล้วนี่ก็ของ นิพพานฯ พวกเขาเป็นเพื่อนของฉันทั้งนั้น"

"โอ้โฮ! เธอเป็นเด็กที่มีเพื่อนเยอะจริงๆ" ผีน้อยพูดอย่างตื่นเต้น

กิงมณีรู้สึกมีความสุขมากที่ได้เล่าความลับให้ผีน้อยฟัง เขาจะเป็นดวงดาวที่ปลอดภัยสำหรับความลับทั้งหมด เธอถอนหายใจเบาๆ แล้วพูดว่า

"แต่ฉันอยากมีเพื่อนที่จะอ่านจดหมายฉันจริง ๆ ใครสักคนก็ได้ที่รักการอ่านจดหมาย ผีน้อย ฉันรู้แล้วว่าเธอจะให้เธอเสกน้ำค้างให้กลายเป็นของขวัญอะไร"

"อะไรล่ะที่เธออยากได้"

"เพื่อนสักคนที่ไม่รังเกียจฉัน และไม่รังเกียจจดหมายของฉัน"

ผีน้อยพยายามนึกอยู่ชั่วครู่ แล้วเขาก็ร้องอุทานขึ้นอย่างตื่นเต้น

"โอ้ วิเศษไปเลย! ผมรู้แล้วว่าใครจะอ่านจดหมายของเธอ ผากจดหมายไปกับผมเถอะ แล้วผมจะนำไปให้เขา"

กิงมณีมีความสุขมาก เธอขอเวลาเขียนจดหมายอีกเล็กน้อย ผีนอยนั่งเฝ้าดูเด็กสาวเขียนจดหมายอย่างมีความสุข เธอยิ้มแจ่มใส คราบน้ำตาบนแก้มค่อยแห้งหายไป ๑๑

บัตรภาพอ่อนเยาว์

ผีน้อยได้นำจดหมายมาให้หวัปลีโดยรับปากว่าจะไม่บอกผู้รับว่า
คนเขียนจดหมายเป็นใคร เมื่อหวัปลีได้รับจดหมาย เขารู้สึกดีใจมาก นี่เป็น
จดหมายฉบับแรกในชีวิต ไม่เคยมีใครเขียนจดหมายถึงเขาเลย หวัปลี
อ่านข้อความทั้งหมดดั่งๆ เขาต้องการให้ผีน้อยได้ยืนด้วย

ถึงเพื่อนลึกลับ

ฉันไม่รู้ว่ผีน้อยจะนำจดหมายฉบับนี้ไปให้ใคร แต่ฉัน
เชื่อว่าเขาจะต้องเลือกเพื่อนที่ดีที่สุดให้แก่ฉัน ฉันจะขอเรียก
เธอว่า "คุณดวงดาว" นะจ๊ะ ต่อไปเมื่อเธอได้ยินฉันเรียก
แบบนี้ เธอคงจะรู้ว่าคนที่เรียกคือฉัน เพราะคงไม่มีใครเรียก
เธอว่า "คุณดวงดาว" อีก คงไม่บังเอิญขนาดว่าเธอมีชื่อว่า

คุณดวงดาวหรรอก จริงไหม

ฉันไม่รู้ว่เธอชอบอ่านจดหมายมากแค่ไหน ฉันได้แต่หวังว่เธอจะชอบ เธออยากรู้ะไรเกี่ยวกับตัวฉันบ้างไซ้ไหม ฉันขอเรียกตัวเองว่ "คุณกระตาส" นะจ๊ะ ฉันก็มีความหมายอย่างนั้นอยู่แล้ว ฉันเป็นกระตาสที่มีชีวิตและจิตวิญญาณ เป็นเพื่อนที่ดีของคุณดวงดาว เธอคงแปลกใจว่ทำไมฉันถึงรู้จักผีน้อยเช่นเดียวกับเธอไซ้ไหม

ผีน้อยบอกว่ามนุษย์เมื่อยิ่งโตขึ้นก็จะมีกลุ่มควันสีขาว คล้ายก้อนเมฆมาบดบังดวงตาภายใน ซึ่งหมายถึงความคิดและจิตใจ ทำให้ไม่สามารถมองเห็นสิ่งอันละเอียดอ่อน ซึ่งก็รวมถึงผีด้วย ฉันพอจะเข้าใจเรื่องนี้ ฉันเคยอ่านหนังสือเล่มหนึ่งชื่อว่า "ใครบอกว่าผีไม่มีในโลก" ในหนังสือเล่มนั้นได้อธิบายความหมายของผีว่ ผีเป็นพลังงานลึกลับ เกิดจากวิญญาณ เธอคงยังสงสัยหนักขึ้นว่วิญญาณเกิดจากอะไร ในหนังสือบอกว่าวิญญาณเป็นพลังงานอีกรูปแบบหนึ่ง มีคนเคยทดลองขังลมหายใจสุดท้ายของคนตายไว้ในครอบแก้วด้วยละ ฉันชอบวิชาวิทยาศาสตร์มากเลย แต่ก็ชอบเรื่องลึกลับมากด้วย ถ้าฉันเป็นนักวิทยาศาสตร์ ฉันจะค้นคว่ำเกี่ยวกับวิญญาณ

ผีน้อยบอกฉันว่เขามาจากดินแดนแสนไกล ที่นั่นเรียกว่าดินแดนมายา เขาอธิบายให้ฉันฟังว่ดินแดนของเขาเต็มไปด้วยผี มีผีทั้งหมดสามชนิดคือผีมายา ผีนุรักษ์ และผีคิดการ พวกผีเหล่านี้กินน้ำค้าง และมีน้ำค้างเก็บไว้สำหรับเสกของขวัญให้ผีที่เพิ่งเกิดใหม่ เรื่องของผีน้อยทำให้ฉันรู้ว่า

มนุษย์จินตนาการเรื่องผีผิดไปมาก พวกเขาส่วนใหญ่ชอบบอกว่าผีชั่วร้าย น่ากลัว น่าสยดสยอง ทั้งๆที่ไม่เคยมีใครเห็น ผีหน้าและเลยสักคน ผีน้อยช่วยให้ฉันรู้ว่า ถ้าเรามีโลกในใจที่สวยงาม เราจะได้พบกับผีที่น่ารัก ฉันจึงเชื่อว่า คุณดวงดาวจะต้องมีโลกในใจที่สวยงาม จึงได้พบกับผีที่น่ารักอย่างเขา

ผีน้อยยังเล่าให้ฉันฟังว่านอกจากผีในดินแดนมายาแล้วยังมีผีร้ายนอกดินแดนมายาอีกมากมาย บางทีผีเหล่านี้แหละที่ชอบมาหลอกหลอนมนุษย์ เข้าครอบงำจิตใจมนุษย์ที่ชั่วร้าย ผีน้อยบอกว่าพี่สาวของเขาเคยเตือนเสมอว่าให้ระวังผีร้ายอย่าไปเล่นนอกดินแดนมายาเด็ดขาด มีแต่ดินแดนมายาเท่านั้นที่ผีร้ายไม่สามารถเข้าไปได้ และถ้าผีน้อยไม่เชื่อฟังบางทีเขาอาจพบกับผีร้ายและถูกผีร้ายรังแก

พวกเราจะต้องระวังผีร้ายแล้วละ คุณดวงดาว ในเมื่อเราพบผีน้อยได้ เราก็คงจะพบผีร้ายได้เช่นกัน ด้วยเหตุนี้ฉันจึงขอเตือนคุณดวงดาวว่าอย่าเปิดดวงตาภายในต้อนรับผีร้ายเลย เขาอาจเข้ามารังแกผีน้อยของเราก็ได้ ฉันรักผีน้อยมาก เขาเป็นเด็กช่างสงสัย มีน้ำใจงดงามเหลือเกิน เขาคายน้ำค้างในปากออกมาเพื่อเสกของขวัญให้พวกเรามากมาย ฉันกลัวว่าสักวัน น้ำค้างในปากของเขาจะหมดเสียก่อน มนุษย์ไม่มีวันรู้จักพอแน่ ไม่มีของขวัญอะไรเป็นชิ้นสุดท้ายสำหรับพวกเรา คุณดวงดาวคิดว่าฉันพูดถูกไหม

เออละ...ผีน้อยรอดหมายนานแล้ว ฉันจะมอบจดหมายนี้ฝากไปให้เธอ อ้อ...เธอชอบอ่านหนังสือไหม ถ้า

เธอชอบ ฉันขอแนะนำหนังสือ "ใครบอกว่าผีไม่มีในโลก"
ของ ยอดพิชิต ขยันเขียน เขาเขียนเรื่องนี้ได้สนุกมาก ถ้าเธอ
อยากยืมหนังสือเล่มนี้ ผাগบอกกับผีน้อยมาก็ได้ ฉันจะฝาก
เขาไปให้เธอ

ยินดีที่รู้จัก

คุณกระดาศ

ผีน้อยฟังจดหมายอย่างเพรียกเพรียก หัวปลีอ่านจดหมายตะกุกตะกัก
นิดหน่อย แต่เขาก็พยายามอ่านจนจบ ดวงตาของเขาสุกใสทอประกาย
ความสุข เขายิ้มกับผีน้อยแล้วพูดว่า

"ฉันมีเพื่อนแล้ว เธอยอมเป็นเพื่อนของฉัน เธอเป็นผู้หญิงใช้ไหม
ผีน้อย"

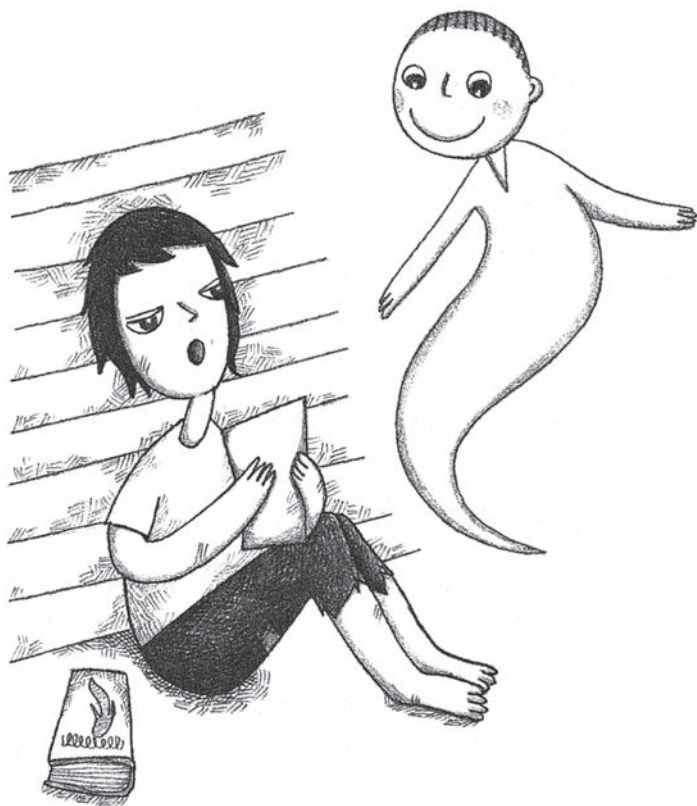
ผีน้อยหยุดคิด เขาไม่กล้าตอบคำถามนี้เพราะกลัวว่าจะเก็บความลับ
ของกิงมณีไว้ไม่ได้ แต่เมื่อทบทวนอย่างรอบคอบ กิงมณีไม่ได้ให้ปดเรื่อง
ที่เธอเป็นผู้หญิง

"ใช่ คุณกระดาศเป็นผู้หญิง"

"เธออายุเท่าไร" หัวปลีถาม

"อายุสิบห้าเมื่อเดือนที่แล้ว"

"เป็นน้องฉันซะอีก แต่เธอฉลาดจังเลยนะ ผีน้อย นายช่วยบอกเธอ
ว่าฉันจะอ่านหนังสือที่ชื่อ "ใครบอกว่าผีไม่มีในโลก" ของยอดพิชิต ขยันเขียน

ฉันจะพยายามอ่านหนังสือ แต่ฉันคงตอบจดหมายไม่ได้หรอกนะ ฉันไม่มีกระดาษ แล้วฉันก็เขียนหนังสือแย่มากเลย บางทีเธออาจจะรังเกียจฉัน ถ้ารู้ว่าฉันไม่ได้เรียนหนังสือ และมีพ่อแม่เป็นโรคเอดส์ตาย ฉันไม่อยากให้เธอรู้ว่าฉันเป็นใคร ฝิน้อยรับปากว่าจะเก็บความลับของฉันไว้นะ มันสำคัญมากเลย ฉันไม่อยากให้เธอรังเกียจฉัน ฉันคงอยู่ต่อไปไม่ได้ ถ้าคุณกระดาษรังเกียจฉันอีกคน"

"เธอคงไม่รังเกียจนายหรรอก" ฝีน้อยปลอบโยน เขามั่นใจเช่นนั้น กิ่งมณีเป็นเด็กที่มีจิตใจอ่อนโยน เขารู้ว่امنุษย์ที่ไม่มีกลุ่มควันคล้ายก้อนเมฆ บดบังแสงสัมผัสของผิจะต้องมีจิตใจสว่างมาก เช่นเดียวกับก้านกล้วย เด็กทั้งสองคนแม้จะต่างวัย แต่กลับมีใจเปิดรับแสงสัมผัสของผิได้รวดเร็วพอกัน ฝีน้อยจึงสรุปใหม่ว่า วัยไม่ใช่ปัจจัยสำคัญเพียงอย่างเดียวในการเปิดรับแสงสัมผัสของผิ แต่ขึ้นอยู่กับใจโดยตรง ใจที่ปราศจากกลุ่มควันคล้ายก้อนเมฆ บดบัง คือใจที่บริสุทธิ์ถึงดงาม

"ผมจะรักษาความลับอย่างดีที่สุด ทั้งของคุณดวงดาวและของคุณ กระดาษ"

ฝีน้อยกล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจัง เขาลากลับไปพักผ่อนอยู่ในก้อนหินชั่วคราว ฝีน้อยเริ่มอ่อนเพลีย เขาใช้น้ำค้ำงในปากไปมากเป็นพิเศษ เขาจึงบอกให้ห้วปลีนำก้อนหินที่เขาอาศัยอยู่ไปตากน้ำค้ำงนอกบ้าน

ฝีน้อยรู้สึกประหลาด น้ำค้ำงบนโลกมีสิ่งปลอมปนมากมายจนเขาไม่อาจจะกินเข้าไปได้ เขาเพิ่งค้นพบว่าเมื่อน้ำค้ำงในปากพร่องไปเรื่อยๆ ถ้าไม่มีการเติมเข้าไปใหม่ สักวันมันก็จะหมดลง และพลังมายาก็จะสูญสลายไปในที่สุด เขาไม่รู้ว่าเมื่อถึงวันนั้นจะเกิดอะไรขึ้น ฝีน้อยได้แต่กังวลใจเรื่องนี้เพียงลำพัง

ห้วปลีได้รับจดหมายฉบับที่สองอีก เขาอ่านให้ฝีน้อยฟังเช่นเคย ครั่งนี้ กิ่งมณีได้ฝากหนังสือ "ใครบอกว่าผิไม่มีในโลก" ของยอดพิชิต ขยันเขียนมาด้วย

ถึงคุณดวงดาวที่รัก

จดหมายฉบับนี้คงถึงมือเธอพร้อมหนังสือ อย่าลืมว่าหนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือวรรณกรรม ลักษณะพิเศษของวรรณกรรมก็คือมันอาจจะไม่ใช่ความจริงทั้งหมด แต่มันดีมากๆ ก็คือ มันเป็นหนังสือที่สนุก และยิ่งเล่มนี้เป็นวรรณกรรมเยาวชนด้วย มันจึงยิ่งสนุกใหญ่ เธอต้องระมัดระวัง เวลาอ่านอย่าจริงจังเกินไป เธอต้องเผื่อใจไว้สำหรับจินตนาการของเธอเองด้วย

ฉันมีหนังสือแนะนำให้เธออ่านอีกหลายเล่ม เอาไว้ฉันค่อยๆ บอกและให้ยืม แต่เธอต้องนำหนังสือมาคืนฉันนะ ไม่ใช่ว่าฉันชิงหรือกนะจะ ฉันมีความคิดว่าต่อไปฉันจะทำห้องสมุดสำหรับเด็กและผู้หญิงที่น่าสงสาร ฉันจะค่อยๆ เล่าโครงการสำคัญนี้ให้เธอฟังทีหลัง ตอนนี้นฉันอยากบอกเธอว่า ตั้งแต่ฉันรู้จักผีน้อย ฉันได้ไปค้นคว้าหนังสือเกี่ยวกับผีหลายเล่ม หนังสือบางเล่มมีความเชื่อเกี่ยวกับผีแปลกมาก เขาบอกว่าผีคือสิ่งชั่วร้าย เขาเรียกสิ่งชั่วร้ายว่าผี และเรียกสิ่งดีงามว่าเทวดาหรือนางฟ้า แน่นอน หนังสือที่ฉันอ่านเป็นหนังสือแปลจากภาษาอังกฤษ ทำไมฉันต้องบอกเรื่องนี้กับเธอหรือ เพราะว่าฉันกำลังบอกเธอว่าพวกฝรั่งก็มีความคิดเรื่องผีร้ายเหมือนกัน

ฉันไม่เคยสงสัยในสิ่งที่เราใช้เรียกตัวเองเลย เราถูกเรียกว่ามนุษย์ เพราะเราแตกต่างจากสัตว์ แตกต่างจากผี คุณดวงดาวเคยสงสัยไหมว่าทำไมมนุษย์ก็มีวิญญาณ ผีก็คือ

วิญญาณ แต่ไม่มีใครคิดว่าผีก็คือสิ่งที่มาจากมนุษย์ ฉันคิดเรื่องนี้ทั้งคืนเลยนะจ๊ะ ผีน้อยคงแปลกใจมาก ถ้าฉันจะบอกเขาวามนุษย์กับผีมาจากสิ่งเดียวกัน คุณดวงดาวชอบคิดอะไรวุ่นแบบนี้นี่ไหม มันอาจจะดูไร้สาระมากที่มัวมานั่งคิดเรื่องผีทั้งคืน แต่ฉันสนุกกับการคิดมาก ฉันเคยอ่านหนังสือนิทานจีนเล่มหนึ่ง มีคนหาปลาคนหนึ่ง นำปลาไปแบ่งให้คนพิการทุกวัน จนวันหนึ่งคนหาปลาป่วย เขาหาปลาไม่ได้ และคนพิการก็ไม่ได้ปลาจากเขา ทั้งสองจึงอดตายพร้อมกัน นิทานจีนไม่ได้สอนให้รู้ว่าอะไรหรอกนะจ๊ะ แต่เธอต้องคิดเอง...

ถ้าคนหาปลาสอนวิธีจับปลาให้คนพิการตั้งแต่แรก เวลาที่เขาป่วย คนพิการก็คงจะหาปลามาแบ่งเขากินได้ ไม่ต้องอดตายด้วยกันทั้งคู่

ฉันฝึกวิธีคิดแบบนี้มาจากนิทานจีน เวลาที่เธอคุยกับผีน้อย รู้สึกไหมจ๊ะว่า เขาชอบตั้งคำถามบ่อยๆ เราต้องคิดหาคำตอบจนปวดหัว เอาละ ฉบับนี้ฉันขอจบการคุยเพียงเท่านี้ อยากบอกเธอว่า ฉันคิดเสมอว่าเธอจะสอนวิธีจับปลาให้คนในโล่ซิด

ขอให้เธอนอนหลับฝันดี

คุณกระดาศ

"ผีน้อย ฉันคิดว่าจะสอนให้ตันตองรู้จักวิธีจับปลา ถ้าฉันเป็นอะไรไป เขาจะได้เลี้ยงก้านกล้วยต่อไปได้ ตอนที่ฉันอายุเท่าตันตอง ฉันก็เริ่มเรียนรู้วิธีการจับปลาแล้ว"

หวับลีพูดกับผีน้อยอย่างเปิดใจ เขารู้สึกอยากขอใจ "คุณกระต๊าก" ที่ทำให้เขานึกถึงเรื่องนี้ เขาเริ่มเป็นห่วงตันตองกับก้านกล้วย ถ้าวันหนึ่งเขาไม่อยู่ในโลกนี้ เด็กทั้งสองคนนั้นจะเป็นอย่างไร ตันตองจะดูแลน้องที่เดินไม่ได้ได้แค่ไหน

"นายไม่มีบัตรประชาชนใช่ไหม นายอยากได้มันมาก" ผีน้อยเริ่มซัก

"ใช่ ฉันอยากมีบัตรประชาชน สมัยครงานที่ไหนเขาก็ต้องการบัตรประชาชน เขาไม่เชื่อว่าฉันเป็นคนไทย นายรู้ไหม คนไทยที่ไม่มีบัตรประชาชนนะ มันน่าเศร้าแค่ไหน"

"ถ้าบัตรประชาชนเสกได้ง่าย ๆ ก็ดีสิ ผมจะรีบเสกมันขึ้นมาทันที แต่คุณกระต๊ากบอกผมว่า บัตรประชาชนที่เสกขึ้นมาเป็นเพียงบัตรประชาชนปลอม และนายจะต้องติดคุกหัวโต"

"ติดคุกหรือ นายรู้ไหมว่าฉันเกือบจะติดคุกหลายหนแล้ว ฉันเคยหิวมาก แล้วตอนนั้นก้านกล้วยก็ไม่สบาย ฉันอยากได้เงินซื้ออะไรให้น้องกินบ้าง ฉันคิดจะกระตุกสร้อยคนอื่น ฉันนั่งคิดลงเลจนในที่สุดฉันก็ไม่ได้ทำ นายรู้ไหม เหมือนฉันได้ยินผีตัวหนึ่งบอกให้ฉันทำสิ นายต้องทำเพราะนายต้องการเงิน ฉันปิดหูเอาไว้ ผีน้อย...ฉันเริ่มได้รับแสงสัมผัสจากผีร้ายแล้ว ใช่ไหม ฉันไม่อยากให้มันกลับมาอีก"

ผีน้อยลอยเข้ามาใกล้หวับลีมาก ดวงตาเม็ดลำไยเปล่งแสงสีขาวออกมา นั่นเป็นแสงอันละเอียดอ่อน เย็นยะเยือก เมื่อสัมผัสแล้วหวับลีรู้สึก

สบายใจขึ้น

"หวัปสี่ ผมสัญญาว่าจะปกป้องนายจากผีร้าย พี่ตาราเคยบอกว่าผีร้ายชอบอาศัยอยู่ตามสิ่งหุรหุราฟุ่มเฟือย ไม่เหมือนผีมายาอย่างพวกเราที่อาศัยในก้อนหินธรรมดาๆ วิธีที่นายจะปกป้องตัวเองจากผีร้ายก็คือ อย่าสนใจของมีค่าจนเกินไป อย่ามองมันนาน ๆ และที่สำคัญ อย่าเปิดใจให้ผีร้ายพูดคุยกับนายอย่างเด็ดขาด ถ้านายเป็นเพื่อนกับผีร้าย นายก็อาจจะสูญเสียผมไป เพราะผมอาจจะต่อสู้กับผีร้ายไม่ได้ ผมยังไม่รู้วิธีเอาชนะผีร้ายเลย แต่สักวันผมจะต้องรู้"

"ฉันไม่อยากสูญเสียนายไปเลย ผีน้อย นายเป็นเพื่อนที่ดี"

หวัปสี่สุดลมหายใจเข้าอย่างแรง เขาได้กลืนน้ำค้างในปากของผีน้อย กลืนหอมระรวยโยยอยู่รอบๆ ความสดชื่นจากมิตรภาพอันอ่อนโยนเยาว์ทำให้ผีน้อยมีพลังเพิ่มมากขึ้น เขาเพิ่งรู้เพิ่มขึ้นอีกเรื่องว่านอกจากน้ำค้างที่ช่วยเพิ่มพลังมายาให้แก่ผีน้อยแล้ว ยังมีอีกสิ่งที่สามารถช่วยเพิ่มพลังมายาได้นั่นคือความรัก เขาเริ่มรักมนุษย์ เด็กๆ หลายคนบนโลกได้สอนให้เขารู้ว่าพลังที่เกิดจากความรักสามารถทำให้โลกที่หม่นหมองมีประกายแสงแห่งความหวังส่องสว่าง ๑๑

ความฝันหลอกหลอน

ความมืดแผ่คลุมอาณาจักรเรนลับ ที่นั่นเต็มไปด้วยเสียงร้องโหยหวน ฝึร้ายกำลังจ้องเขม็งมายังเด็กหนุ่ม เขารู้ว่าดวงตาสีขาวของมันฉายแสงสีดำออกมา และแสงสัมผัสสีดำนี้เองที่พยายามจะเล็ดลอดผ่านกลุ่มควันหนาที่บดบังใจดวงน้อยนี้ หัวปลีพยายามปกป้องตนเองทุกวิถีทาง แต่ฝึร้ายกลับหัวเราะก๊อง พร้อมกับพูดว่า

"เจ้าไม่มีวันปฏิเสธการมาเยือนของข้า"

"ไม่! ฉันไม่ต้องการคบนายเป็นเพื่อน" หัวปลีตะโกน

"ข้าไม่ได้ต้องการมาเป็นเพื่อนเจ้า แต่ข้าจะมาเป็นนายของเจ้า และเจ้าเป็นเพียงข้าทาสของข้า!"

หัวปลีวิ่งห่างออกไป ฝึร้ายยังคงตามหลอกหลอน เขาวิ่งไปจนเหนื่อย ในที่สุดก็มีกำแพงสีดำขวางกั้นทาง เด็กหนุ่มวิ่งไปจนขีดกำแพง

เขาพยายามทุบมัน และตะโกนเรียก

"ช่วยด้วย! ใครก็ได้ช่วยฉันด้วย ฝึร้ายกำลังเล่นงานฉัน มันต้องการให้ฉันเป็นบริวารของมัน แต่ฉันเกลียดความชั่วร้ายของมัน ได้โปรดเถิด อย่ารังแกฉันด้วยวิธีนี้เลย"

ฝึร้ายกำลังจะกัดที่ลำคอของเขา แต่ทันใดนั้นเองก็มีเสียงเพลงนุ่มนวลดังขึ้น ฝึร้ายทุรนทุรายหนี เสียงเพลงยังคงดังกังวาน...

"ฉันคือผีแห่งคุณธรรม มีหน้าที่ดูแลใจดวงน้อย
ใครซ่มเหรงรังแกจนล่าถอย ฉันจะคอยปราบอธรรม
ฉันคือผีน้อยในโลกมายา ปกปักรักษาดวงใจอันซอกซำ
ผีร้ายจงไปห่างไกลความทรงจำ แสงสีดำนางจางหายไป
ฉันจะรักษาใจดวงใหม่ อย่าหวั่นไหวหนักเลือนน้องชาย
ในโลกนี้มีผีดีและผีร้าย มีเจ้านายและเพื่อนให้เลือกเอา
ฉันอยู่ตรงนี้ ฉันอยู่ตรงนี้ ฉันอยู่ตรงนี้ ฉันอยู่ตรงนี้"

ผีร้ายตอบโต้ด้วยการส่งเสียงคำรามดังก้อง หัวปลีต้องปิดหูของเขาไว้
เพราะเสียงทั้งสองข้างดังกรอกหูจนทำให้ปวดหัว เขาเริ่มเห็นร่างผีร้าย
ชัดเจนขึ้น เจามืดสีดำคล้ายถูกคว่ำลงสะบัดไปมาอยู่บนอากาศ ดวงตาสีขาว
ฉายแสงสีดำออกมาตลอดเวลา เด็กหนุ่มไม่สามารถจ้องมองได้ถนัดนัก
เพราะแสงสีดำจากดวงตาสีขาวของผีร้าย ทำให้ดวงตาของเขาพร่ามัว

เสียงเพลงยังคงดังต่อไป...

ผีน้อยปรากฏตัวขึ้น เวลานี้เขามองเห็นตัวตนของผีน้อยเป็นเพียง
ขดใบเล็กๆ ที่พลิ้วไหวได้ ล่องลอยอยู่ในอากาศ ค่อยๆ เปลี่ยนรูปทรงอย่าง
ไม่แน่นอน จากรูปขดปากแคบก็ค่อย ๆ กลายเป็นขดกลม ขดปากกว้าง
ขดทรงกลม รวากับผีน้อยกำลังค้นหาตัวตนที่เหมาะสมแก่เขาอยู่ ในที่สุด
ผีน้อยก็กลายเป็นขดกระดาดขาวที่กำลังพลิ้วไหวอย่างไม่มีทิศทาง ผีน้อย
พูดขึ้นว่า

"คุณกระดาดอยู่ตรงนี้ก็ผม ยีนมีอมาลี เราจะช่วยนายด้วยกัน"

หัวปลียื่นมือไปคว้าขดกระดาด มันค่อย ๆ คลี่ออกเป็นกระดาด
จดหมายฉบับหนึ่ง หัวปลีรู้สึกดีใจมาก เขาเห็นตัวหนังสือล่องลอยออก

มาจากแผ่นกระดาษ และตัวหนังสือเหล่านั้นก็ค่อยๆ รวมตัวกันเป็นร่าง
สวาน้อยในเงาสลัว

สวาน้อยผู้นั้นร้องเพลงอันไพเราะอย่างแข็งขัน เพื่อขับไล่ผีร้ายให้ห่าง
ออกไป การต่อสู้ระหว่างเสียงเพลงกับเสียงคำราม แสงสัมผัสสีดำกับ
แสงสัมผัสสีขาว ผีร้ายกับผีน้อย สงครามนี้ยังคงดำเนินต่อไป

หวัปลีเริ่มมองเห็นแสงสัมผัสสีขาวที่ส่องมาจากดวงตาสีดำคล้ายเม็ด
ลำไยของผีน้อย เขาจับแสงสัมผัสนั้นไว้ แสงสีขาวปกคลุมร่างกายของเขาไว้
ราวกับเป็นเกราะป้องกันอันตราย เสียงคำรามของผีร้ายค่อยๆ หายไป
เวลานี้เขาได้ยินแต่เสียงเพลงอันไพเราะของสวาน้อยในเงาสลัว

"ฉันอยู่ตรงนี้ ฉันอยู่ตรงนี้ ฉันอยู่ตรงนี้ ฉันอยู่ตรงนี้"

หวัปลีรู้สึกตัวตื่นขึ้นมา หายใจอย่างแรง เหงื่อชุ่มเต็มใบหน้า เขา
ลุกขึ้นนั่งหอบ เสียงหายใจดังจนปลุกให้ก้านกล้วยตื่น เด็กหญิงมองพี่ชาย
อย่างสงสัย

"พี่หวัปลี ผันร้ายหรือจะ แม่บอกว่าถ้าผันร้ายให้กลับหมอน"

หวัปลีตอบหมอนเบาๆ เขาคุ่นคิดอยู่ชั่วครู่ แล้วจึงตัดสินใจตอบหมอน
อีกครั้ง

"ไม่กลับหมอนหรอก มันไม่ใช่ผันร้ายซะทีเดียว"

"เล่าความผันให้หนูฟังได้ไหม เวลาที่ต้นตองผัน เขาชอบเล่าให้หนูฟัง
เวลาหนูผันก็ชอบเล่าให้พี่ต้นตองฟัง"

หวัปลีจ้องมองน้องสาวที่พูดจ้อ เขาก็มองดูน้องชายที่กำลังนอนคว่ำ
หลับไหลดังตึก แล้วก็ถอนหายใจอีกครั้ง

"กล้วย ยืนเข้ามาให้พี่ดูหน่อย"

ก้านกล้วยทำตาม เธอยื่นเท้าสองข้างมาตรงหน้าพี่ชาย โดยข้าม
 ต้นตองไปอย่างไม่รู้เดียงสา หัวปลีจับแก่น้องขึ้นมาดู เขาถูบลมตรงจุดที่ควร
 มีตาตุ่ม รูปร่างเท้าที่ไม่ได้สัดส่วน ทำให้พี่ชายรู้สึกสงสารน้อง

"กล้วยอยากเดินได้ไหม"

เด็กหญิงพยักหน้า ดวงตาสุกใสจับจ้องวงหน้าของพี่ชาย หัวปลีวาง
 เท้าของน้องลง แล้วเขาก็พูดว่า

"กล้วยอยู่คนเดียวได้ไหม พรุ่งนี้พี่จะพาต้นตองไปด้วย"

"พาไปไหน"

"ไปหางานทำ เราต้องรู้วิธีจับปลานะ ถ้าพี่เป็นอะไร ต้นตองก็จะไป
 ทำหน้าที่จับปลาแทน"

"ทำไมต้องจับปลา เราไม่ต้องกินปลาก็ได้ เรากินเบ็ด"

หัวปลีรู้สึกเจ็บปวด คำพูดของก้านกล้วยทิ่มแทงหัวใจเขา เธอ
 อ่อนเยาว์เกินกว่าจะรู้ความหมายของการไปหาปลา ถ้าในโลกนี้ไม่มีพี่ชาย
 อีกสองคน ก้านกล้วยก็จะต้องตายไปเหมือนนิทานจีนที่คุณกระดาศเคย
 เล่าไว้ เธอเดินไม่ได้ ซ้ำยังถูกกล่าวหาว่าเป็นตัวเชื้อโรคของสังคม ไม่เคย
 มีใครแวะเข้ามาเยี่ยมเด็กพิการที่พ่อแม่เป็นโรคเอดส์ มีอาสาสมัครบางคน
 หยิบยื่นข้อเสนอให้พวกเขาแยกย้ายกันไปอยู่ตามสถานสงเคราะห์

"กล้วย พรุ่งนี้ต้องอยู่คนเดียว อยู่ได้ไหม" หัวปลีถามซ้ำ

"ได้ หนูไม่ได้อยู่คนเดียวซักหน่อย มีหนูจ๊ก แมงมุมลาย บินปร้อ
 ไพเราะ ไฉไล แล้วก็ยังมีผีน้อย"

"ใช่ ยังมีผีน้อย" หัวปลีพูดทวนด้วยน้ำเสียงแหบห้าว

ก้านกล้วยนอนลงแล้วหลับตา ใบหน้าเด็กหญิงมีรอยยิ้มผุดพราย หัวปลีมองดูน้องคนเล็กด้วยความรู้สึกเป็นห่วง เขาไม่มีทางส่งน้องๆ ไปอยู่สถานสงเคราะห์ เขายังต้องการครอบครัวที่อยู่กันพร้อมหน้า แม้ว่าเวลานี้จะเหลืออยู่เพียงสามคน นี่คือนสิ่งที่เขาภาคภูมิใจที่สุด การปกป้องน้องจากความรู้สึกบ้านแตกสาแหรกขาด การเป็นพี่ชายคนโตที่ไม่ทิ้งหน้าที่ แต่ไม่ใช่เพียงแค่นี้หรอก สิ่งสำคัญกว่านั้นคือความผูกพัน ความรักระหว่างพี่น้องที่ไม่อาจแยกจากกัน

หัวปลีเอื้อมมือหยิบก้อนหินข้างหมอนของก้านกล้วย เขานำก้อนหินออกมาจากในมุ้ง เดินไปเปิดประตูก้าวลงบันไดบ้าน มองดูท้องฟ้าในคืนเดือนแรม ดวงดาวแอบอยู่ในก้อนเมฆ และพระจันทร์ก็ซ่อนตัวอยู่ในความมืด

"ฉันอยากรู้ว่าทำไมนายถึงจากดินแดนของนายมา นายไม่มีพี่น้องหรือใจ"

ผีน้อยลอยออกมาจากก้อนหิน เงาเลื่อนรางค่อยๆ ชัดขึ้น หัวปลีสามารถมองเห็นผีน้อยได้ด้วยดวงตา ก้อนเมฆบดบังแสงสัมผัสละลายหายไปแล้ว ต่อไปเขาก็สามารถมองเห็นผีน้อยในทุกอิริยาบถ

"ผมมีพี่สาวที่ดีกับผมมาก เธอชื่อพีตารา ผมจากดินแดนมายามาเพื่อค้นหาคำตอบให้แก่ข้อสงสัยของผม ผมเริ่มจะเข้าใจบางอย่าง แต่มันก็ยังไม่ชัดเจน ผมรู้ว่ามนุษย์มีความสุขและมีความสุข มีความรู้สึกละเอียดกว่าผี มีความรักความผูกพัน มีความโกรธและเกลียดชัง ซึ่งผีไม่เคยมีความรู้สึกมากมายแบบนี้"

"ถ้านายไม่มีความรู้สึก นายก็เหมือนก้อนหิน ไม่รู้ร้อนรู้หนาว ไม่ทุกข์ ไม่สุข ไม่เจ็บปวด นายก็จะเป็นเพียงความว่างเปล่า"

หวัปลีแสดงความคิดให้ผีน้อยรับรู้ เขาจึงมองผีน้อยอย่างเอ็นดู แล้วพูดอีกครั้งว่า

"แต่นายไม่ใช่ความว่างเปล่า นายกำลังอยู่ระหว่างทางว่างเปล่ากับทางตรงกันข้าม นายเลือกที่จะเป็นก้อนหินก็ได้ หรือไม่เป็นก็ได้ นายเป็นผีที่มีทางเลือกมากกว่ามนุษย์ บางครั้งฉันก็อยากเป็นผีเหมือนนาย เพราะฉันไม่อยากเจ็บปวด"

"สักวันนายจะได้เป็นผี ผีเคยเป็นมนุษย์มาก่อน พัดรารบอกผมว่า ผีในดินแดนมายาเคยเป็นมนุษย์" ผีน้อยเล่าในสิ่งที่เขารู้

"มนุษย์เคยเป็นผีไหม" หวัปลีถามอย่างสนใจ

ผีน้อยใช้ความคิดอย่างหนัก นี่เป็นอีกคำถามแล้วที่เขาไม่รู้คำตอบ ผีเคยเป็นมนุษย์ และมนุษย์เคยเป็นผีหรือไม่ เขาหัวเราะขึ้นมาอย่างไม่ปีไม่มีขลุ่ย เสียงหัวเราะของเขาทำให้หวัปลีต้องพลอยหัวเราะไปด้วย ทั้งสองต่างนึกขำกับความช่างสงสัยที่ไร้สาระ ผีสงสัยในความเป็นมนุษย์ และมนุษย์กำลังสงสัยในความเป็นผี ต่างต้องการเชื่อมโลกทั้งสองเข้าไว้ด้วยกัน

ต้นตองถูกปลุกให้ตื่นแต่เช้ามืด เขางัวเงียขึ้นบนพืชมพำ นานมากแล้วที่เด็กชายไม่ต้องตื่นเช้า ตั้งแต่เขาเลิกไปโรงเรียนก็ไม่จำเป็นต้องรีบตื่น แต่เช้าวันนี้ พี่ชายบอกให้เขาอาบน้ำแต่งตัวเพื่อออกไปหางานทำด้วยกัน

ต้นตองรู้สึกหงุดหงิด ถ้าหวัปลีห้ามไม่ให้เขาไปเล่นลูกหินอัด บางทีนั้นอาจเป็นงานที่นำรายได้เข้ามาเป็นกอบเป็นกำ เขารู้ว่าไอ้ด้วงเคยได้เงินจากการเป็นเจ้ามือจำนวนหลายร้อยบาทต่อเดือน เขาพยายามพูดกล่อม

ให้พี่ชายเห็นด้วยกับการเล่นลูกหินอัด แต่กลับถูกหัวปลีดูอย่างรุนแรง และ
 ขู่ว่าถ้าเขาขโมยเงินไปเล่นลูกหินอัดอีก จะส่งไปอยู่สถานสงเคราะห์ ต้นตอง
 รู้สึกกลัวคำขู่นี้ เด็กชายหยุดเล่นไประยะหนึ่ง

พี่ชายทั้งสองออกจากบ้านไปโดยหุงข้าวไว้ในหม้อ และนำกระดุกเปิด
 ที่เหลือจากเมื่อคืนมาอุ่นวางไว้ใกล้หม้อข้าว หัวปลีพาต้นตองออกมาด้วยความ
 เป็นห่วง ถึงแม้ต้นตองจะไม่อยู่บ้านตลอดเวลา แต่ถ้าไม่พาเขามา
 น้องชายคนนี้ก็คอยกลับบ้านมาดูแลน้องสาวคนเล็กบ่อยๆ หัวปลีได้แต่หวัง
 ว่าผีน้อยจะคอยดูแลกันกล้วยแทนพวกเขา

ต้นตองเริ่มรู้แล้วว่า โลกภายนอกที่พี่ชายออกไปเผชิญตลอดวันนั้น
 ไม่ได้สนุกสนานอย่างที่เขไปเล่นลูกหินอัด สายตาชาวบ้านซึ่งเคยรู้จักกับแม่
 จ้องมองพวกเขาอย่างเย็นชา เมื่อมาถึงร้านเบียร์ พวกคนลับเปิดก๊ิกตะโกน
 ไล่ให้หัวปลีรีบเข้าไปหลังบ้าน

"อย่าออกไปนอกครัวล่ะ เดี่ยวใครเห็นแกล้งเข้าช่วยตายหา"

ต้นตองรู้สึกโกรธขึ้นมาทันที คนอื่นไม่ควรมาพูดกับพี่ชายของเขา
 เช่นนี้ เด็กชายเก็บความแค้นไว้ในใจ หัวปลีจุดมือน้องชายเข้าไปในครัว
 อย่างรวดเร็ว

"ถ้าฉันเป็นอะไรไป นายต้องทำงานที่นี้แทนฉัน" หัวปลีพูดเสียงเบา

"ไม่ ฉันไม่ชอบที่นี่ เขาว่าเราเป็นตัวช่วย"

"นายเจียบไปเลย ไปหัดล้างจาน ฉันจะสอนให้"

"ไม่ล้าง! ฉันจะไม่อยู่ในนี้ทั้งวัน ฉันจะไปเล่นลูกหินอัด"

"ไอ้ตอง มึงจะล้างไหม" หัวปลีจุดกระชากน้องชายเข้าไปนั่งตรงหน้า

กะละมัง มีกองจานวางอยู่สูงถึงหัวเข่าของเด็กชาย เขานั่งลงอย่างกล้ากลืน เริ่มร้องไห้ตามประสา หยิบจานมากวาดเศษอาหารอย่างเจ็บปวด หัวปลี ผืนคำรามส่งเป็นระยะๆ ในใจปวดร้าวเสียดยิ่งกว่านั้น มีบางอย่างที่เขาอธิบายให้น้องเข้าใจไม่ได้ การกระทำเพื่อความจำเป็นมากกว่าหกปี ได้สอนให้เขารู้จักอดทน กล้ากลืน ตอนที่เขาอายุเท่าต้นตองก็เริ่มต้นทำเช่นนี้ โดยไม่มีแม่ใครสักคนอยู่เคียงข้าง เวลานี้น้องชายของเขายังมีพี่ชายคอยปกป้อง เขาเชื่อมั่นว่ามันยุติธรรมกับน้องชายของเขาแล้ว

"ทำไมเราต้องเป็นแบบนี้ด้วย" ต้นตองพูดด้วยน้ำตานองหน้า

"เพราะเรามีพ่อแม่เป็นโรคเอดส์ ทุกคนรังเกียจเรา เราต้องหางานทำไกลๆ ไปอยู่ในที่ที่ไม่มีคนรู้จักพ่อแม่ของเรา"

เด็กทั้งสองต่างก้มหน้าตั้งใจทำงาน ในใจดวงร้าวกำลังร่ำร้องหาอิสรภาพบางอย่าง ต้นตองเริ่มรู้แล้วว่า เพราะอะไรพี่ชายของเขาถึงไม่ชอบกินกระดุกเปิด ๑๑

ความรู้สึกรักของก้อนหิน

ด้วงพาดักแด่ซึ่งเป็นพี่ชายและพรรคพวกอีกสามคนมาดักทำร้าย ห้วป्लीและตันตอง เขาโกรธแค้นที่ถูกฉีกหน้าในวันนั้น ดักแด่อายุราวๆ สิบหกสิบเจ็ด มีลักษณะเป็นอันธพาลเต็มตัว ด้วงกำลังเลียนแบบการเป็น อันธพาลจากพี่ชายของเขา เมื่อดักแด่สูบบุหรี่ ด้วงก็ขอสูบด้วย ทั้งสอง ผลัดกันสูบบุหรี่มวนเดียวกันอย่างสนุกสนาน

"พวกมันมาแล้ว ไ้ห้วป्लीก็มาด้วย"

"คอยดูนะ กูจะช่วยเหลือคุณธรรม กูจะจัดการไ้พวกตัวเชื้อโรคให้ ชาวบ้านเอง"

ดักแด่กล่าวพร้อมเสียงหัวเราะก้อง เด็กอันธพาลอีกสามคนช่วยกัน สนับสนุนว่า

"พวกเราจะมาช่วยเหลือคุณธรรมไว้!"

หัวปลีสะดุดขาตัวเองเซไป เขาดังท่าจะวิ่ง แต่เมื่อได้ยินว่า

"ไอ้ตัวเชื้อโรค ไอ้ลูกพ่อแม่หนักแผ่นดิน!"

ไม่มีอะไรมาหยุดความเจ็บปวดที่พวยพุ่งออกมาจากความรู้สึก จนกลายเป็นความคับแค้นได้ หัวปลีตรึงเข้าไปปะทะกับเหล่าเด็กอันธพาลหลายคน ต้นตองตรงเข้าชกต่อยกับด้วง คนมารุมคนน้อยจนสะบัดสะบอม หัวปลีตะโกนสั่งต้นตองให้กลับบ้านไปก่อน เขารู้ว่าถ้าปล่อยให้น้องอยู่ในอันตรายต่อไป ทั้งสองจะไม่มีใครออกไปหาปลา และคนที่ถูกทำร้ายไปด้วยก็คือก้านกล้วยน้องคนเล็ก

"กลับบ้านไป ไอ้ตอง ไปเอากระดุกเปิดให้กล้วย"

ต้นตองเริ่มนึกถึงน้องสาวคนเล็กของเขาเช่นกัน แม้ว่าในใจเด็กชายจะเป็นห่วงพี่ชายที่กำลังถูกรุมอัด แต่เขาก็ห่วงน้องสาวคนเล็กด้วย บางทีพวกไอ้ด้วงอาจไปรังแกก้านกล้วยที่บ้าน เมื่อเขานึกถึงข้อนี้ จึงรีบกลับไปเก็บกระดุกเปิดซึ่งทิ้งไว้ที่พื้น

ด้วงตามไปรังควาน ยื้อแย่งงูกระดุกเปิดนั้น ต้นตองปิดป้องอย่างบ้าคลั่ง นี่คือนักข่าวของก้านกล้วย เขาไม่มีวันปล่อยให้ด้วงแย่งไปได้

สองหมัดรัวสู้ สองตีนถีบเตะ ศีรษะโหม่งอย่างบ้าระห่ำ ด้วงลงปนนอนร้องไห้ ตะโกนเรียกพี่ชาย ดักแต่ริบผลจากการรุมกระที่บหัวปลีมาช่วยน้องชาย ต้นตองอาศัยจังหวะที่มันยังวิ่งมาไม่ถึงรีบวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต เขาเสียดายกระดุกเปิดที่ทิ้งอยู่บนพื้น แต่ก็ไม่กล้ากลับไปเอา

ต้นตองมีสภาพบอบช้ำไปทั้งตัว ใบหน้าปูดบวม มีเลือดซึมออกมาจากจมูก และค่อย ๆ โหลมากขึ้น เขารีบเรียกก้านกล้วย

"กล้วย ไอ้กล้วย!"

ก้านกล้วยตกใจที่เห็นพี่ชาย
เปิดประตูเข้ามาในสภาพ
เช่นนี้ เธออยากเคลื่อน
ตัวไปไกล แต่ก็ขยับได้
ไม่ทันใจ

"ผีน้อย

อยู่ไหน ก้อนหินอยู่ไหน!"
ดันตองลงลานค้นหาก้อนหิน

"อยู่ที่นี่" ก้านกล้วยรีบ
หยิบส่งให้พี่ชายทันที เธอ
รู้ว่าเวลานี้เขาคงต้องการ
ความช่วยเหลือจากผีน้อย
ดันตองพูดกับ
ก้อนหินว่า

"ผีน้อย รีบไป
ช่วยพี่ห้วปสิด้วย เขากำลังจะตาย!"

ก้านกล้วยตกใจยิ่งขึ้น เธอรีบปลุก
ผีน้อยให้ตื่นจากการนอนหลับ

"ผีน้อย! ดิ้นเร็ว ๆ ไปช่วยพี่ชายของฉันเร็ว"

ผีน้อยลอยออกมาจากก้อนหิน เขาตัดสินใจออกไปเผชิญกับความโหดร้ายที่เขาไม่เคยพบเห็นมาก่อน เขาไม่รู้ว่าจะไปช่วยห้วปสีได้อย่างไร แต่เขาก็พร้อมที่จะปกป้องเพื่อน ผีน้อยรีบไปยังจุดเกิดเหตุทันที และเมื่อเขามาถึงก็พบสิ่งหนึ่งที่เขาคงต้องตกตะลึง มีผีร้ายมากมายกำลังหัวเราะชอบใจในการกระทำของเด็กอันธพาล ห้วปสีนอนสะบักสะบอมอยู่บนพื้น ผีน้อยเริ่มรู้สึกบางอย่างขึ้นเป็นครั้งแรก เขารู้สึกเจ็บปวดอย่างประหลาด

ผีร้ายหัวเราะก๊ากก้อง ตัวหัวหน้าส่องแสงส้มผัสสีดำออกมาจากดวงตาสีขาวของมัน ยิ่งใส่เด็กอันธพาลทีละคน ๆ หัวใจของพวกเขาก็เปิดรับลำแสงนั้นทันที ผีน้อยคายน้ำค้ำออกมา แล้วใช้อำนาจมายาเสกให้กลายเป็นกระเจกเงาปิดกั้นแสงส้มผัสสีดำ แสงสีดำของผีร้ายไม่อาจผ่านกระเจกเงาได้ และแสงนั้นก็สะท้อนกลับไปยิ่งผีร้ายเอง

ผีร้ายหงายผลไปทีละตัว ๆ ผีน้อยรู้วิธีจัดการกับผีร้ายแล้ว เขาเริ่มสร้างเกราะกระเจกเงาปิดกั้นใจของเด็กทุกคน เมื่อแสงส้มผัสสีดำไม่อาจเข้าสู่ดวงใจเด็กอันธพาลได้ ผีร้ายก็หมดอำนาจสั่งการ

"เฮ้ย!...พอเถอะ มันแย่แล้ว อย่าทำมันจนถึงตายเลยวะ" ดักแด้พูดกับเพื่อน ๆ ของเขา เด็กทั้งหมดเห็นด้วยจึงพากันเดินกลับบ้านด้วยความรู้สึกกลัวความผิด พวกเขาคิดว่าถ้าเรื่องถึงตำรวจ อาจต้องเข้าไปอยู่ในตาราง

พวกเด็กที่ตกอยู่ในอำนาจของผีร้ายกลับบ้านไปหมดแล้ว ผีน้อยรีบเข้าไปดูอาการของห้วปสี เขาคายน้ำค้ำออกมาแล้วเสกให้เป็นยาสมานแผลเมื่อค่อย ๆ ทาลงไปตามจุดที่เจ็บปวด ความรู้สึกก็จะซาไปจนไม่เจ็บปวดอีก

"นายเห็นแล้วใช่ไหมว่าโลกนี้โหดร้ายมาก" ห้วปสีบอก

"แต่ผมไม่เชื่อมั่นจะโหดร้ายตลอดกาล ผมสามารถต่อสู้กับผีร้ายได้สำเร็จแล้ว หัวปลี ต่อไปผมจะปกป้องผีร้ายจากเด็กเหล่านั้น ถ้าพวกเขาพ้นจากอำนาจของผีร้าย ก็จะเป็นเด็กที่รู้ผิดชอบชั่วดี นายรู้ไหมว่ามีผีร้ายอยู่ในโลกมหาศาลเลย พวกมันจะส่งแสงสัมผัสสีดำเข้าไปสั่งเด็ก ๆ ให้ทำสิ่งชั่วร้าย"

"ฉันรู้ แล้วฉันก็เคยเห็นพวกมันมาแล้ว แต่ฉันเกลียดพวกมัน" หัวปลีบอก เขาพยายามพุงตัวขึ้น

"ถ้านายไม่มาช่วยฉัน ฉันคงตายไปแล้วใช้ไหม และฉันก็จะกลายเป็นผี นายคิดว่าถ้าฉันเป็นผี ฉันจะเป็นผีร้ายไหม" หัวปลีพูดอย่างขมขื่น

"ไม่หรอก นายไม่มีทางเป็นผีร้าย หัวใจนายมีกระจกเงา"

"แต่กระจกเงาอาจจะแตกได้สักวัน" หัวปลีพูดอย่างสิ้นหวัง เขาลุกขึ้นยืนโดยมีผีน้อยคอยพุงไว้ ไม่มีใครเห็นผีน้อยนอกจากผู้มีดวงตาพิเศษตลอดทางที่เขาเดินผ่านบ้านคนอื่น ไม่มีใครถามไถ่ ไม่มีใครอยากพูดคุยกับเขา รอยบอบช้ำตามเนื้อตัวของเด็กหนุ่มไม่ได้ทำให้ชาวบ้านลืมสิ่งที่ฝังใจ พวกเขายังไม่อยากยุ่งเกี่ยวกับเด็กในบ้านที่มีผู้ป่วยโรคเอดส์นอนซมรอวันตายมากกว่าสี่ปี แม้ว่าผู้ป่วยจะตายไปนานถึงสองปีแล้ว แต่ทุกคนยังเชื่อว่าเป็นบ้านนั้นต้องมีเชื้อโรคอยู่ และเด็กทั้งสามก็อาจเป็นพาหะนำโรค ไม่มีใครเปลี่ยนความเชื่อของชาวบ้านที่ไม่มีการศึกษาได้ พวกเขาต่างต้องการให้เด็กทั้งสามแยกย้ายกันไปอยู่ตามสถานสงเคราะห์

"พวกเขาช่างไม่มีความรู้สึกเอาเสียเลย ผมว่าบางทีมนุษย์ก็เลือดเย็นกว่าผี" ผีน้อยพูดขึ้นขณะที่เขาเห็นชาวบ้านพากันปิดประตู เมื่อเห็นหัวปลีในสภาพบอบช้ำ ไม่มีใครมีน้ำใจพอจะถามไถ่ พวกเขาทำทุกวิถีทางเพื่อให้เด็กทั้งสามตัดสินใจไปอยู่สถานสงเคราะห์

"พวกเขาบอกว่าฉันคือ ไม่ยอมรับความช่วยเหลือจากกลุ่มอาสาสมัครที่จะช่วยติดต่อส่งต้นตอให้กับก้านกล้วยไปอยู่สถานสงเคราะห์เด็ก ก้านกล้วยต้องแยกไปอยู่สถานสงเคราะห์เด็กพิการ ฉันรูว่าน้องไม่ต้องการไป และฉันก็ไม่อยากให้พวกเขาไป ฉันมีพวกเขาเท่านั้น"

"ผมสงสัยพวกนายจัง ผมรู้ว่าความสงสัยเป็นยังไง มันทำให้ผมรู้สึกอ่อนล้าหดหู่ โลกที่นายอยู่เป็นโลกที่โหดร้าย ผมไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะมีดินแดนแบบนี้"

"โลกไม่ได้เป็นแบบนี้ไปหมดหรอก ฉันรู้ว่าบางคนอยู่ดีกินดี มีเงินมากมาย มีพ่อแม่คอยเอาใจ มีเปิดเป็นตั่วๆกิน พวกเขากินเหลือทั้งเหลือขว่าง และพวกเราเก็บของเหลือทั้งเหลือขว่างมาจากพวกเขา ฝั่่นอย ทำไมนายไม่ไปทำความรู้จักกับพวกเขา นายไม่ควรเลือกมาทำความรู้จักกับมนุษย์ที่มีแต่ทุกข์ นายมีสิทธิ์เลือกไปทักทายเด็กในบ้านร่ำรวย พวกเขาจะได้สอนให้นายรู้จักความสุข"

"ผมได้คำตอบให้กับข้อสงสัยบางอย่างแล้ว ความจริงสิ่งที่ผมไม่รู้จักก็คือความทุกข์ ตอนที่ผมอยู่ดินแดนมายา ผมมีความสุขครบถ้วนดีอยู่แล้ว ผมดื่มน้ำค้างอย่างอึมเอม ผมได้ฟังเพลงอันไพเราะจากพีตารา ผมได้เห็นการเต้นร่าอย่างงดงาม ผมได้รับพรจากผีที่ท่องบทสวดมนตร์เป็นประจำ แต่แล้วผมก็มีความสงสัยบางอย่างเกี่ยวกับตัวเอง แล้วผมก็ต้องการค้นหาคำตอบในข้อสงสัยนั้น ผมรู้แล้วว่าความทุกข์เป็นสิ่งที่ผมอยากรู้จัก อยากรัก ศึกษา อยากหาทางหลุดพ้น ผมจะไม่มีวันรู้คำตอบอย่างนี้ ถ้าผมไปทำความรู้จักกับเด็กที่มีแต่ความสุขสบาย ความทุกข์ต่างหากที่สอนให้ผมรู้คุณค่าของความสุข ผมรู้แล้วว่าดินแดนมายาน่าอยู่เพียงไร ลักวันผมจะพานาย ต้นตอ ก้านกล้วยไปสัมผัสที่นั่น ผมยังคิดวิธีพามนุษย์ไปดินแดนมายา"

ไม่ได้ แต่ผมจะพาพวกนายไปสัมผัสกับความสุขในแบบของผีบ้าง นายสอนให้ผมรู้จักความทุกข์ ผมจะตอบแทนนายด้วยการสอนให้นายรู้จักความสุขอันแท้จริง"

หวัปลีเริ่มมีความหวังขึ้น เขากลับมาที่บ้านอย่างอิดโรย บาดแผลเริ่มเจ็บขึ้นอีก ก้านกล้วยร้องให้กับผีน้อย เธอบอกว่า

"ผีน้อย ต้องช่วยพี่ของฉันทัวนะ อย่าทิ้งฉันไว้คนเดียว"

ผีน้อยรู้ว่าเขาไม่อาจช่วยเด็กทั้งสามได้อย่างสมบูรณ์ เขาไม่อาจเสกน้ำค้างให้หวัปลีและต้นตองหายทันทีทันใด อำนาจมายาของผีก็มีข้อจำกัด ผีทำได้เพียงเสกน้ำค้างให้กลายเป็นความฝันเท่านั้น และความฝันจะช่วยรักษาความเจ็บปวดได้เพียงชั่วคราว

ผีน้อยลอยมาตรงหน้าต่างห้องของกิงมณี เขาเรียกเธอด้วยเสียงอันเบา เด็กสาวรีบเดินมาเปิดหน้าต่างรับผีน้อยเข้ามาสู่ภายในห้อง เธอต่อว่าเขาเล็กน้อยที่ไม่ได้มาหาทุกคืน เธอรีบหยิบจดหมายที่เขียนถึงคุณดวงดาวยื่นให้ผีน้อยทันที

"ฉันเขียนไว้ตั้งแต่สองคืนก่อน แต่เธอไม่มา" กิงมณีตัดพ้อ

"ผมมีธุระ ผมไม่รู้จะบอกเธออย่างไรเกี่ยวกับคุณดวงดาว ผมรับปากเขาแล้วว่าจะไม่เล่าเรื่องของเขาให้เธอฟัง แต่มีบางอย่างที่ผมอยากขอความช่วยเหลือ"

"เกี่ยวกับคุณดวงดาวหรือ"

"ใช่ เกี่ยวกับเขา" ผีน้อยตอบเศร้าๆ

"ผมอยากทำหน้าที่เป็นคนหาปลา ผมขออะไรสักอย่างที่มีมนุษย์กินได้"

และขออะไรสักอย่างที่รักษาบาดแผลมนุษย์ได้ ผมรู้ว่าเธอมีสิ่งที่ผมขอ
นี้เป็นครั้งแรกที่ผมขอความช่วยเหลือจากมนุษย์ ผมรู้สึกซาบซึ้งมากถ้า
เธอยอมให้ในสิ่งที่ผมขอ"

กิงมณีขมวดคิ้วและทำปากย่นเหมือนเด็กเล็กๆ แม้เธออยากจะถาม
อะไรบางอย่าง แต่ก็ต้องเงียบไว้ เธอไม่ควรทำให้ผีน้อยลำบากใจ เขามี
หน้าที่เป็นดวงดาวแห่งความลับ ถ้าผีน้อยไม่รักษาความลับของคุณดวงดาว
เขาก็คงไม่รักษาความลับของคุณกระต่ายเช่นกัน เธอไม่ต้องการให้ผีน้อย
ผิดสัญญาทั้งต่อเธอและต่อคุณดวงดาว

"ฉันจะไปหาของที่มนุษย์กินได้อร่อยที่สุดเลย กับยารักษาแผล แต่
แผลอะไรล่ะ ยามีหลายประเภทนะ"

"แผลจากการถูกชกต่อย"

กิงมณีรู้สึกประหลาดใจมาก แต่เธอก็ไม่กล้าถามผีน้อย เด็กสาว
รีบเดินเข้าไปในครัว เปิดตู้เย็นที่มีของกินมากมาย แล้วเธอก็หยิบผลไม้
และเปิดของที่ลับแล้วหนึ่งจานใส่ถาดขนาดใหญ่ จากนั้นเธอก็ไปตู้ที่ตู้ยาสามัญ
ประจำบ้าน ค้นหาแดง ยาแก้ฟกช้ำ ทิงเจอร์ไอโอดีน ผ้าปิดแผลและ
เทปขาว

"นี่คือสิ่งที่เธอต้องการ" กิงมณีรู้สึกมีความสุขมากที่มีใครสักคน
ยอมรับของจากเธอ ไม่เคยมีใครยอมรับน้ำใจจากเธอเลย เพื่อนที่โรงเรียน
ทุกคนต่างไม่ยอมรับน้ำใจจากเธอ แม้แต่แบ่งน้ำให้ดื่มก็ไม่มีใครยอมดื่มน้ำ
ในแก้วของเธอ บางคนบอกว่าเธออาจติดโรคเอดส์มาจากแขกคนใดคนหนึ่ง
ของแม่เธอ หรือบางคนก็บอกว่าไม่ต้องการใช้เงินที่ได้มาจากการทำงาน
สกปรก นั่นเป็นปมในใจของเธอมาเกือบตลอดชีวิตวัยสิบห้าปี เธอต้องการ

ใครสักคนที่ยอมรับน้ำใจจากเธอโดยไม่รังเกียจ

"ผีน้อย อย่าบอกคนรับของพวกนี้นะว่าฉันเป็นใคร เขาอาจจะไม่ยอมกินและไม่ยอมใช้ยาก็ได้ ถ้าเขารู้ว่าคนให้เป็นลูกของแม่แล้ว"

"ผมรู้ว่าเขาไม่มีทางรังเกียจใคร เพราะเขารู้ความรู้สึกนั้นดี ผมต้องไปก่อนละ ผมจะนำจดหมายไปให้คุณดวงดาวทันที เขาต้องดีใจมากเลย"

ผีน้อยรีบลอยออกไปจากหน้าต่าง กิ่งมณีนั่งดูผีน้อยหิวดูอาหารและยาอย่างตื่นเต้น ยิ่งไปไกลเธอก็จะมองเห็นเพียงดูอาหารและยาที่ลอยได้เองบนอากาศ ลูกทั้งสองลอยห่างออกไปจนเลือนหายไปนที่สุด กิ่งมณีสึกว่าตรงจุดที่ลูกหายไปนั้นน่าจะเป็นบ้านในชุมชนแออัด ซึ่งส่วนใหญ่เป็นบ้านเช่าของแม่เธอเอง

ผีน้อยเริ่มมีความรู้สึกต่าง ๆ เขาว่ายังอยู่ใกล้กับมนุษย์มากเท่าไรเขาก็เริ่มสะทกสะเทือนกับความรู้สึกรัก โลภ โกรธ หลง เมื่อใดก็ตามที่ก้อนหินมีความรู้สึก มันก็จะเสื่อมสภาพความแข็งแกร่งไป ผีน้อยต้องเอาชนะความรู้สึกเยี่ยงมนุษย์

"ผมไม่อาจกลับไปดินแดนมายาได้ ถ้าผมกลายเป็นมนุษย์"

ผีน้อยเริ่มปกป้องหัวใจของเขาจากความรู้สึกทั้งหมด... ๙๔

ลบแถบโหดร้าย

หวัปสี่อ่านจดหมายของคุณกระตาสให้ผีน้อยร่วมฟังอย่างกระหาย
แม้ว่าเวลานี้แผลยังคงเจ็บปวดอยู่มาก แต่ในหัวใจของเขากลับชุ่มชื้น ผีน้อย
ฟังข้อความในจดหมายอย่างตั้งใจ

ถึงคุณดวงดาวที่รัก

ฉันดีใจนะที่ได้มีคุณดวงดาวไว้คอยรับทุกซ์และรับฟัง
เรื่องราวในใจของฉัน คุณดวงดาวรู้ไหมว่าโลกของฉันไม่ได้
สวยงามเลย แต่ฉันก็ไม่กล้าเล่าให้เธอฟัง ฉันกลัวว่าเมื่อเธอ
รู้เรื่องของฉันทั้งหมด เธอจะรังเกียจฉัน

เธอมีความลับฝากให้ผีน้อยเก็บไว้ ส่วนฉันก็มีความลับ

ฝากผีน้อยไว้เช่นกัน เธอเคยอ่านหนังสือเรื่อง "โรงเรียนสนธยา" ของยอดพิชิต ขยันเขียนไหม ในเรื่องนั้น ตัวละครจะต้องเก็บความลับของโรงเรียนสนธยาเอาไว้ มีเหตุการณ์ที่ทำให้เขารักษาความลับไม่ได้ ในที่สุดเขาก็ผิดสัญญา เขาต้องถูกคุณครูกระปุกเวลายืดเวลาในชีวิตของเขาไป นั่นก็หมายถึงเขาจะไม่มีเวลาเหลือไว้ใช้ในชีวิตปัจจุบันอีก น่ากลัวจริงๆ เลยนะจ๊ะ แต่เรื่องนี้คงไม่เกิดกับผีน้อยหรอก เพราะเขาเป็นผี

โลกในห้องส่วนตัวของฉันเต็มไปด้วยหนังสือ ฉันจึงเล่าเรื่องเพื่อนของฉันให้เธอฟัง ฉันไม่เสียใจหรอกนะที่เธอไม่ตอบจดหมายฉันเลย และไม่เคยเล่าเรื่องเพื่อนของเธอให้ฉันฟัง เธออาจไม่ชอบเขียนจดหมาย แต่หวังว่าเธอคงจะชอบอ่านจดหมายนะจ๊ะ ฉันจะเล่าเรื่องเพื่อนของฉันเล่มอื่นๆ ให้เธอฟังอีก อย่าเพิ่งเบื่อนะ หนังสือเป็นเพื่อนที่ดีจริงๆ มันไม่เคยคิดร้ายต่อฉัน ไม่เคยแสดงความรังเกียจฉัน ไม่เคยแม้แต่จะล้อว่าฉันเป็น...

คุณดวงดาว รู้ไหมว่าเพราะอะไรฉันจึงเรียกเธอเช่นนี้ ฉันเคยอ่านหนังสือเล่มหนึ่ง ชื่อ "ดวงดาวในจักรวาล" ในนั้นบอกว่านานมาแล้วมนุษย์เป็นส่วนหนึ่งของดวงดาว วิญญาณของเรามาจากสะเก็ดดวงดาวและก็ค่อยๆ แปรเป็นพลังงานรูปหนึ่ง เธอคิดเรื่องนี้บ้างไหม ฉันรู้ว่าบางคนไม่เคยสนใจเรื่องดวงดาวเลย และเขาก็ไม่เคยแหงนหน้าขึ้นมองท้องฟ้าเวลากลางคืน เพื่อจะนับดาวที่ล่องลอยอยู่บนนั้น

คุณดวงดาว เธอเคยสักครั้งไหม แหงนหน้าขึ้นมอง
ท้องฟ้าแล้วนับว่าดาวมีกี่ดวง ดวงไหนคือดาวประจำตัวของ
เธอ ถ้าเธอรู้ว่าดาวประจำตัวของเธออยู่ตรงไหน เธอจงมอง
มันแล้วอธิษฐานสิจ๊ะ เธอขออะไรก็ได้ดังปรารถนา ก่อนที่
ฉันจะพบผีน้อย ฉันได้อธิษฐานกับดาวประจำตัวว่า ขอให้ฉัน
มีเพื่อนสักคน แล้วดวงดาวก็ส่งผีน้อยมา และผีน้อยก็แนะนำ
เราให้รู้จักกัน

คืนนี้เราคุยกันแค่นี้ก่อนนะจ๊ะ แล้วฉันจะส่งหนังสือชื่อ
"ดวงดาวในจักรวาล" มาให้อ่าน

ด้วยความรู้สึกพิเศษ
คุณกระดาศ

หวับลีแหงนหน้าขึ้นมองท้องฟ้า ดวงดาวหลายดวงกะพริบพริ้ง-
พราย เขามองมันอย่างเศร้าสร้อย แล้วพูดกับผีน้อยว่า

"ฉันไม่เคยมีเวลานั่งมองดูดวงดาว ไม่เคยขออะไรจากดาวประจำตัว
และฉันก็ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าดาวดวงไหนคือดาวประจำตัวของฉัน"

"นายเกิดวันอะไร" ผีน้อยถาม

"วันศุกร์"

"พี่ดาราเคยบอกผมว่า ดาวประจำตัวเป็นดาวที่มีชื่อเดียวกับวันเกิด
ของมนุษย์ แต่ผีน้อยไม่มีดาวประจำตัวหรอก ดาวประจำตัวของนายคือดาว
ประจำเมือง โน่นไง"

ผีน้อยขึ้นขึ้นไปบนท้องฟ้า ดาวศุกร์ลอยดวงโดดเด่น หัวปริ่มองดูมันอย่างชื่นชม

"นายไม่อธิษฐานล่ะ"

"ฉันไม่รู้ว่าจะอธิษฐานอะไร"

"นายมีความทุกข์มากมาย ควรจะขออะไรสักอย่างจากแม่ดวงดาว"

ผีน้อยพยายามกระตุ้นให้หัวปริ่มเกิดความหวังและพลังในการยืนหยัดต่อไป แต่เด็กหนุ่มกลับมีอาการเหนื่อยหน่าย หลังจากอ่านจดหมายจบ เขาก็พบว่าโลกของเขากับโลกของคุณกระดาษาแตกต่างกันเหลือเกิน เธอมีเวลาอ่านหนังสือแปลกๆ มากมาย มีความคิดสลับซับซ้อน เขารู้สึกอยู่ห่างไกลจากเธอ และความรู้สึกนี้ก็ช่างปวดร้าวนัก

"หัวปริ่ม คุณกระดาษาก็ไม่ได้แตกต่างจากนายเลย เธอรำรวยก็จริง แต่เธอไม่มีความสุข เธอหัวอกเดียวกับนาย" ผีน้อยรู้สึกลำบากใจมากเมื่อเขาต้องปิดบังความลับของเด็กสองคนไว้ตามสัญญา

"เธอมีหนังสือเป็นเพื่อน และเธอก็มีความสุขกับเพื่อนของเธอ แต่ฉันล่ะ ฉันไม่มีอะไรเลย ไม่มีแม่แต่ข้าวจะกิน ไม่มีความหวัง ไม่มีอนาคต ฉันมีแต่ชีวิตเสียดังนี้"

"แต่นายมีน้อง" ผีน้อยรีบพูด

"ผีน้อย บางทีฉันจะส่งพวกเขาไปอยู่สถานสงเคราะห์ ที่นั่นอาจจะปลอดภัยสำหรับพวกเขา อย่างน้อยต้นตอก็จะได้รับอดพ้นจากผีร้าย"

"ผีร้ายมีอยู่ทุกหนทุกแห่ง ถ้าจะหนีผีร้ายด้วยการย้ายสถานที่ละก็ เป็นความคิดที่โง่มาก เราต้องหาทางชนะผีร้ายด้วยวิธีอื่น เชื่อมผมเถอะ"

ผมรักพวกนายนะ หัวปรี ดันตอง ก้านกล้วยคือเพื่อนของผม ผมจะต้องหาวิธีช่วยทุกคนให้พ้นจากอำนาจของผีร้าย"

"ฉันเป็นห่วงน้อง ดันตองยังไม่มีคามเข้มแข็งพอ แล้วฉันก็ไม่แน่ใจตัวฉันเองด้วย ฉันอาจตกเป็นทาสของผีร้ายไม่วันใดก็วันหนึ่ง ฉันหมดแรงอยู่แล้ว"

ผีน้อยจ้องมองดูเพื่อนของเขาอย่างเห็นใจ นับวันผีร้ายก็ยิ่งแค้นเด็กที่พยายามต่อสู้กับมัน มันยิ่งแผ่รังเณอยู่ตามสิ่งต่างๆ ในเปิดสี่แดงหอม น่ากิน ในสร้อยทองสุกสว่าง ในเงินกระดาดสีม่วง สีเทา มันกำลังหัวเราะก๊ากก้อง ชูคำรามน่ากลัว ผีน้อยมองเห็นเงาสีดำของมันอย่างชัดเจน ดวงตาสีขาวจ้องเขม็งไปยังมนุษย์คนแล้วคนเล่า แสงสัมผัสสีดำยิ่งใส่หัวใจมนุษย์อย่างบ้ำระห่ำ เพียงพริบตามนุษย์มากมายก็ตกเป็นทาสรับใช้ของผีร้าย

"ช่วยด้วย ช่วยฉันที ออกไป ออกไป!" เสียงตะโกนไล่เหล่าบรรดาผีร้ายดังออกมาจากปากน้อยๆ ดันตองกำลังตกอยู่ในห้วงฝันที่แสนน่ากลัว ผีร้ายหลายตัววิ่งตามล่าขู่บังคับให้เขาเป็นบริวาร

เงาดำทะมึน ดวงตาสีขาวจ้องเขม็ง ปากแยกเขี้ยวยาวแสบะกว้าง ตัวตนของผีร้ายปรากฏเป็นภาพอยู่ในดวงตาของเด็กชาย เขาพยายามวิ่งหนีต่อไป แต่ผีร้ายยังคงตามอย่างกระชั้นชิด ดันตองหกล้มลง เขาเริ่มร้องไห้ออกมา

"ฉันเกลียดแก็ ออกไป!"

"อย่าโง่ไปนักเลย เจ้าเด็กที่น่าสงสาร ข้ารู้ว่าเจ้าถูกรังแก็ พวกมันทำร้ายเจ้า คนซีแพ้เท่านั้นแหละที่ไม่รู้จักตอบโต้ เจ้าจะยอมให้พวกมันเล่นงานเจ้าฝ่ายเดียวหรือ อยากได้ชื่อว่าไอ้ซีแพ้หรือ มาเป็นบริวารของเรา

เถิด แล้วข้าจะจัดการพวกมันให้สาสม"

เสียงฝีรัยก็ก้องอยู่ในสมอมน้อยๆ ดันตองเหวี่ยงแห่แตกและหอบอย่างแรง เขารู้สึกสูญเสียพลังงานไปมากในการวิ่งหนีฝีรัย

"นายจะช่วยฉันแก้แค้นหรือ" ดันตองถาม

"ใช่ ข้าจะช่วยเจ้าเต็มที่ เปิดหัวใจซะ ทูบกระจกเงาทิ้ง แล้วข้าจะยิงแสงสีดาใส่เข้าไปในหัวใจเจ้า เจ้าก็จะเป็นบริวารของข้า"

"อย่า! ดันตอง นายกำลังถูกมันหลอกใช้"

ฝีน้อยปรากฏขึ้น เงาใสๆ ของภาพเด็กชายหัวโล้นวัยแปดขวบผุดพรายเต็มสองตา ดันตองมองฝีน้อยอย่างลังเล เขากำลังขังใจอยู่ระหว่างการเชื่อฟังฝีน้อยกับยอมตามฝีรัย

"ถ้าฉันเชื่อนาย นายจะช่วยอะไรฉัน" ดันตองรีบถาม

"นายกำลังได้แสงบางส่วนจากฝีรัย นายเริ่มคำนึงถึงผลประโยชน์และข้อแลกเปลี่ยน ถ้านายเชื่อผม นายจะยังมีผมเป็นเพื่อนต่อไป นายต้องการอะไรจากเพื่อนมากกว่าความเป็นเพื่อนอีก" ฝีน้อยพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

"ความเป็นเพื่อนหรือ ไม่เห็นมีอะไรดีขึ้นเลย" ดันตองกล่าวเสียงกระแทก

"แต่ความเป็นเพื่อนเป็นสิ่งที่ก้านกล้วยรักมาก"

"ฉันไม่ใช่เด็กหกขวบ ฉันอายุสิบขวบแล้ว ฉันไม่โง่เหมือนก้านกล้วยหรอก"

ดันตองเริ่มหันไปทางฝีรัย มันให้ข้อเสนอว่า

"เจ้าจะได้ชีวิตที่ดีขึ้น ถ้าเจ้าเชื่อฟังข้า"

ต้นตองตัดสินใจทุบกระจกเงาที่ผิวน้อยแสงขึ้นจากน้ำค้างเพื่อป้องกันแสงสัมผัสจากผีร้าย เขาจึงมองไปยังแสงสัมผัสสีดำ หัวใจดวงน้อยเปิดรับแสงสัมผัสจากผีร้ายอย่างรวดเร็ว ผีร้ายหัวเราะก๊ากก้อง ผิวน้อยรู้สึกเสียใจมากที่เขาไม่สามารถปกป้องต้นตองให้พ้นจากแสงสัมผัสสีดำ

ผิวน้อยคายน้ำค้างในปากออกมาอีก และแสงให้มันกลายเป็นฝนที่เข้าไปหลังรดแสงสัมผัสสีดำในใจของต้นตอง การต่อสูระหว่างผิวน้อยกับผีร้ายยังคงดำเนินต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง ผิวน้อยพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อปกป้องไม่ให้แสงสัมผัสสีดำอยู่ในใจของต้นตองอย่างถาวร

ผีร้ายกู่ก้องคำราม ผิวน้อยร้องเพลงปลอบโยน ต้นตองรู้ลึกว่าเขากำลังกลายเป็นสมรภูมิสู้รบระหว่างผิวน้อยกับผีร้าย

"หัวใจรินหลั่งน้ำขโถมผัน

เมฆหมกกันหมอกขาวในดวงตา

ดวงดาวระยับผุดพรายพร่า

ยามท้องฟ้ามีดมนอนธการ

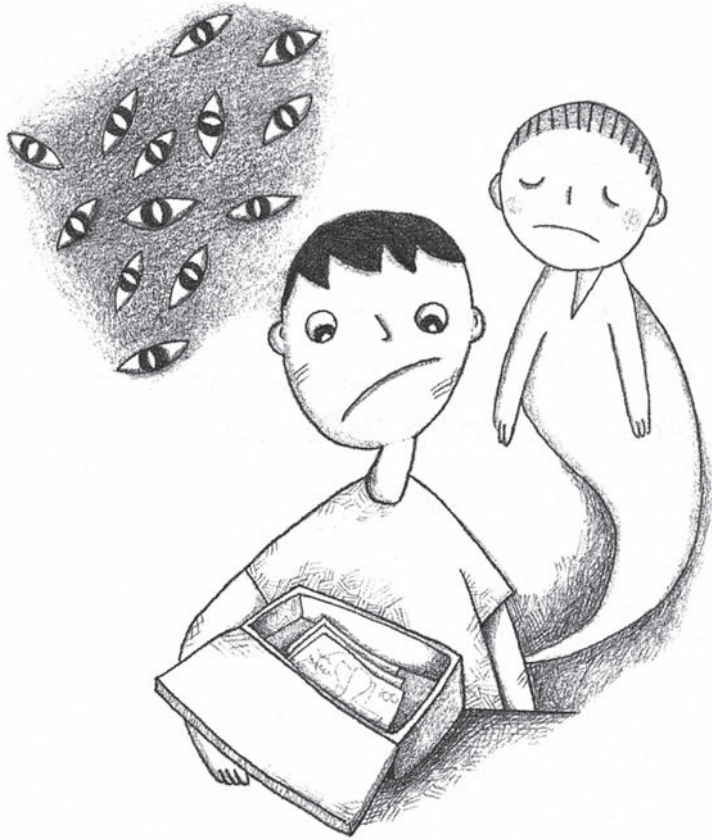
ใจดวงน้อยอ่อนเยาว์เสียยิ่งนัก

ให้ความรักก็เท่าเป่าสมาน

บาดแผลในฝันคงอยู่ชั่วกาล

เพียงเมฆผ่านหมอกควันก็บรรลีย์"

เพลงจากความทรงจำเริ่มซับซ้อน พี่ดาราเคยเล่าเรื่องเมฆที่พยายามกัดกินหมอก เมื่อเมฆเอาชนะสายหมอกได้ โลกก็จะกระจ่างชัดด้วยภาพ

ความจริง ความหม่นมัวมืดครึ้มถูกทำลายเมื่อไหร่ ความฝันก็ปราศัย ฝันน้อย
รู้ว่า บัดนี้เขาได้พ่ายแพ้แก่ความจริงเสียแล้ว

ผีร้ายหัวเราะดังสนั่นหวั่นไหว เสียงฉลองซัยของมันแผดก้อง ฝันน้อย
เริ่มหมดแรง น้ำค้างในปากใช้ไปมากแล้ว พล้งมาอย่าล้าลงเรื่อย ๆ ในที่สุด
เขาก็ต้องกลับไปอยู่ในก้อนหินเพื่อพักผ่อน

ต้นตองได้ยินเสียงคำรามของผีร้ายดังชัด มันสั่งว่า

"ขโมยเงินในกล่อง แล้วไปเป็นเจ้ามือเล่นลูกหินอัดแข่งกับไอ้ด้วงเถอะ
เจ้าจะได้แก้แค้น แล้วเจ้าจะได้มีชีวิตที่ดีขึ้น"

ต้นตองตัดสินใจตามคำยั่วของผีร้าย เขาตกอยู่ในอำนาจสั่งการของ
มันเสียแล้ว...เมื่อตื่นขึ้นในตอนเช้า เขาก็ออกไปขโมยเงินในกล่องเก็บเงินของ
หวัปลี ในกล่องมีอยู่เพียงสองร้อยบาท เด็กชายหยิบเงินทั้งหมดนั้นขึ้นมา

"พี่หวัปลี รับรองว่าจะต้องได้เพิ่มขึ้นอีกหลายเท่า แล้วฉันจะซื้อเปิด
ทั้งตัวมาให้ท่านกล้วยดู น้องจะรู้ว่าเปิดจริงๆเป็นยังไง"

ต้นตองเชื่อว่าโชคต้องเข้าข้างเขาอย่างแน่นอน ๖๖

บ้านม่าย

ผีน้อยกลับมาอยู่ในก้อนหินด้วยสภาพที่บอบช้ำ เขาสูญเสียพลัง
มายาไปในการต่อสู้อย่างมาก ผีน้อยเริ่มคิดถึงดินแดนม่าย ที่นั่นไม่มีผีร้าย
เขายากพาหวับลี ต้นตอง และก้านกล้วยไปอยู่ที่นั่น อาจเป็นเพียงใน
ความฝันก็ยังดี

ก้านกล้วยกำลังนั่งคุยกับไฉไล แล้วหนูจ๊กก็วิ่งป่วนผ่านไปอย่างรวดเร็ว
ไฉไลรีบกระโดดตะครุบ แต่หนูจ๊กก็หลบเข้าซอกเตาไปอย่างปลอดภัย

"ทำไมไฉไลต้องแกล้งหนูจ๊กอยู่เรื่อยเลย" ก้านกล้วยพูดกับมัน

"เพราะสัตว์ไม่มีดวงตาภายใน มันจึงไม่รู้จักระเบิดความเมตตา" เสียงสดใส
ดังออกมาจากปากของเด็กสาวแปลกหน้าสำหรับก้านกล้วย เธอไม่เคยเห็น
คนอื่นมาที่นี่ นี่เป็นครั้งแรกที่มีคนมาที่บ้านหลังนี้ นับแต่เธอจำความได้
ก้านกล้วยรู้สึกตกใจและตื่นเต้นพร้อมๆ กัน

"พี่มาทำไม"

"นี่บ้านต้นตองใช่ไหม"

"พี่ต้นตองไม่อยู่ พี่หวัปสินนอนอยู่ในมุ้ง เขาไม่สบาย" ก้านกล้วยบอก

กึ่งมณีพยายามมองผ่านมุ้งเข้าไป แต่ก็มองไม่เห็นอะไรชัดเจน เธอรู้ว่าครอบครัวของต้นตองถูกชาวบ้านรังเกียจ แต่ก็ไม่เคยคิดเข้ามาดูพวกเขา จนเมื่อคืนนี้เธอเห็นผีน้อยนำถุงอาหารลอยมาแล้วหายไปแล้วๆนี้ เธออยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับคุณดวงดาว แม้จะเริ่มสงสัยว่าผีน้อยจะอยู่ในบ้านหลังนี้ แต่ก็ยังไม่แน่ใจเต็มที่

"มีอะไรกินแล้วหรือยัง"

"มี เยอะแยะ มีฝรั่ง กล้วยหอม แล้วก็มิ้นเปิดด้วย" ก้านกล้วยรีบอ้อววด

กึ่งมณีตกใจมาก ที่พูดมาทั้งหมดเป็นของอย่างเดียวกันกับที่เธอมอบให้ผีน้อยนำไปให้คุณดวงดาว เด็กสาวยิ่งสงสัยมากขึ้น เธอจ้องหน้าก้านกล้วยอย่างสังเกต

"เธอมีพี่ชายคนโตอีกใช่ไหม เขาอายุเท่าไรนะ"

"สิบหก"

"แล้วเขาเป็นอะไรถึงไปนอนในมุ้งตอนนี้"

"ถูกเค้าชกมา"

"ถูกชกมาหรือ"

กึ่งมณีนึกถึงคำบอกเล่าของผีน้อยเมื่อคืนนี้ ผีน้อยบอกว่าแผลที่

ต้องการยาเป็นแผลจากการชกต่อย ทุกเรื่องสอดคล้องกันหมด ถ้าเช่นนั้น เด็กหนุ่มที่อยู่ในมุ้งก็ต้องเป็นคุณดวงดาว กิ่งมณีนุสสีก็ตกใจ คุณดวงดาวคือ คนที่ทุกคนรังเกียจ แม่ของเธอบอกว่าที่ต้องให้เด็กทั้งสามอยู่โดยไม่เสีย ค่าเช่าก็เพราะถึงไล่ไปก็ไม่มีใครกล้ามาเช่าบ้านที่เคยมีคนป่วยโรคเอดส์นอน ชมกว่าสี่ปี ชาวบ้านแถวนี้ปากไวอย่างกับอะไรดี ถ้ามีใครมาถามไถ่ขอเช่า คงบอกไปหมด แล้วใครจะมาเช่าบ้านหลังนี้ เธอเห็นแมงมุมถักใยเป็นสาย ระโยงระยาง

"เจ้าตาย มันเป็นเพื่อนของหนู มันชอบพ่นใยสีขาวยออกมาทำให้บ้าน สวยงาม" ก้านกล้วยพูดจ้อ

"หรือจะ มันเป็นเพื่อนของเธอหรือ ดีจังเลย เธอยังมีเพื่อนเป็น สิ่งมีชีวิต"

"แล้วพี่ไม่มีหรือ หนูจ๊ก ไพเราะ บินปร๋อ ไฉไล เพื่อนหนูทั้งนั้นเลย"

"มันเป็นแมงมุมหมดเลยหรือจ๊ะ"

"ไม่ใช่ หนูจ๊กเป็นหนู ไพเราะเป็นจิ้งหรีด บินปร๋อเป็นแมลงสาบ ไฉไลเป็นแมว"

"โอโฮ! เธอมีเพื่อนน่ารักทั้งนั้นเลย ทำไมฉันไม่ฉลาดเหมือนเธอนะ ฉันจะได้มีเพื่อนมากๆ พวกมันดีไหม"

"ไม่ค่อยหรอก แต่บางทีก็ดี ตัวที่ดียิ่งที่สุดก็คือหนูจ๊ก"

กิ่งมณีนุสสีมีความสุข เธอชอบก้านกล้วยมาก ไม่เคยมีใครพูดอะไร ออกมาอย่างซื่อๆ แบบนี้ เธอไม่เคยรู้จักเด็กเล็กๆ และยังเด็กพิการยิ่งไม่เคยรู้จักเลย

"พี่ชื่ออะไร"

"กึ่งมณี เธอชื่อก้านกล้วยใช่ไหม ดันตองเล่าให้ฟังบ่อยๆ"

"เขาเล่าเรื่องหนูให้พี่ฟังหรือ" ก้านกล้วยตื่นเต้น รีบถามต่ออีกว่า

"แล้วเขาเล่าเรื่องพี่ห้วป्लीหรือเปล่า"

"ห้วป्लीหรือ เขาชื่อห้วป्लीหรือ" กึ่งมณีพูดเสียงเบา เธอเดินไปใกล้ๆ มั่ง จ้องมองคนที่กำลังหลับอย่างละเอียด แผลงตามไบหน้าทำให้ดูไม่ออกว่าเขามีไบหน้าเป็นอย่างไร ปากบวมแจ๋ และดวงตาก็เขียวคล้ำ ข้างแก้มมีรอยแผลแตก กึ่งมณีส่งสารห้วป्लीอย่างจับใจ เธอพยายามนึกถึงห้วอกของคนที่ถูกรังเกียจ อดอยาก และถูกรังแก แล้วจึงรู้ว่า เธอยังโชคดีกว่าเขายิ่งนัก

"เธอมีเพื่อนอื่นๆ อีกไหม"

"มี เพื่อนของหนูเป็นผี!"

"ผีน้อย!" กึ่งมณีสวนขึ้นมาทันที

"พี่ก็รู้จักผีน้อยเหมือนกันหรือจ๊ะ" ก้านกล้วยพูดอย่างตื่นเต้น

"ใช่ เราเป็นเพื่อนกัน" เด็กทั้งสองหัวเราะขึ้น เด็กสาวมองดูก้อนหินที่เด็กหญิงนำออกมาจากกระเป๋ากางเกงขาสั้น

"ผีน้อย ผีน้อย!" ทั้งสองช่วยกันเรียก แต่ไม่มีวีแววของผีน้อยเลย ตอนนี้ผีน้อยอ่อนเพลียมาก เขาต้องการพักผ่อนจึงไม่ได้แสดงตัวให้เห็นอีก

"ผีน้อยหายไปไหน!" ก้านกล้วยเริ่มตกใจ

"เขาไม่ได้หายไปไหนหรอกจ๊ะ บางทีผีน้อยอาจต้องการมีเวลาส่วน

ตัวบ้าง พวกเราอาจรบจนเขามากเกินไปก็ได้ ผีน้อยคงอยากจะอยู่ตามลำพังเพื่อหาความสุขของเขาเองบ้าง" กิ่งมณีอธิบาย เธอวางมือลงบนศีรษะของก้านกล้วยและค่อยๆ ลูบเส้นผม ไม่เคยมีใครทำอย่างนี้กับเด็กหญิงวัยหกขวบที่ต้องการสัมผัสอ่อนโยน ก้านกล้วยรู้สึกชอบกิ่งมณีขึ้นไปอีก เธอจ้องดูใบหน้าของเด็กสาว ภาพรอยยิ้มประทับอยู่ในดวงตาคู่น้อย

"บ้านพี่อยู่ที่ไหน" ก้านกล้วยถาม เธอใช้มือเล็กๆ สอดเข้าไปข้างเอวของกิ่งมณี มือทั้งสองโอบรอบลำตัวอย่างโหยหาความอบอุ่นอันอ่อนโยน ไม่เคยมีใครทำอย่างนี้กับเด็กสาวเช่นกัน เธอรู้สึกว่าการถูกเด็กกอดแน่นๆ ช่างเป็นความรู้สึกที่น่าจดจำ

"บ้านของพี่อยู่ในดินแดนที่เงียบเหงา ไม่มีแมงมุมลาย ไม่มีหนูจิ้งไม่มีจิ้งหรีดไฟเราะ ไม่มีแมลงสาบบินปร้อ แล้วก็ไม่มีเจ้าเหมียวใดไล พี่อยู่กับแม่ที่ไม่เคยมีเวลาให้ลูกสาวตัวเอง แม่สนใจแต่ลูกสาวคนอื่น"

"ทำไมแม่ถึงสนใจลูกสาวคนอื่นล่ะ"

"เพราะมันทำให้ได้เงินมาปรนเปรอลูกสาวของตัวเองไงจ๊ะ"

กิ่งมณีรู้ว่าก้านกล้วยงงวยกับความรู้นี้ เด็กหญิงทำท่าครุ่นคิดสองคิ้วขมวดขิดกัน ปากยื่นออก ดวงตาจ้องเหม็ง มีคำถามมากมายผุดพรายอยู่ข้างในนั้น

"ก้านกล้วยรู้ไหมจะว่าในโลกข้างนอก สิ่งสำคัญที่สุดในการทำให้ชีวิตอยู่รอดก็คือเงิน เงินคือสิ่งที่ดลบันดาลทุกสิ่งทุกอย่าง เงินสามารถซื้อเปิดทั้งตัวได้ หรือจะซื้อเปิดทั้งร้านเลยก็ได้ เงินทำให้ทุกคนทำในสิ่งที่อยากทำ ทำให้ผู้หญิงบางคนต้องขายตัว ทำให้คนร้ายฉกชิงวิ่งราว ปล้นฆ่า เงินยังทำให้แม่ลืมกอดลูก เพราะใช้เงินมาแทนอ้อมกอดที่แสนอบอุ่น"

"เงินเป็นสิ่งไม่ดี" กำนกกล้วยรีบแสดงความคิดเห็น

"ไม่ใช่อย่างนั้นหรอก เงินอาจช่วยให้กำนกล้วยเดินได้ เงินอาจช่วยให้พี่หวัปลีของกำนกล้วยหายเจ็บ เงินอาจช่วยให้ต้นตองได้ไปโรงเรียน เงินจะทำให้ทุกคนอิ่ม เงินยังช่วยทำให้พี่ซื้อหนังสือที่น่าสนใจมาอ่าน เห็นไหมว่าเงินก็เป็นสิ่งที่ดีเหมือนกัน"

"หนูไม่เคยมีเงิน พี่หวัปลีบอกว่าเงินเป็นสิ่งที่หายาก"

"แต่บางทีก็มีความคิดว่าเงินเป็นสิ่งที่หาง่ายจนไม่เห็นค่าของมัน"

"พี่กึ่งมณีนีมีเงินมากไหม"

"มีสิ พี่จะแบ่งให้กำนกล้วย วันนี้พี่แคะกระปุกเอาเงินมาเจ็ดร้อยนะ พี่คิดว่าจะแบ่งให้ใครสักคนที่ไม่สบาย พี่จะแบ่งให้กำนกล้วยเอาไว้รักษาพี่ชาย"

กึ่งมณีนีหยิบถุงพลาสติกที่ใส่เงินเหรียญและใบสิบ ใบยี่สิบ ใบห้าบาท และใบร้อยปนๆ กันอยู่ กำนกล้วยมองดูเงินมากมายเหล่านั้นด้วยความตื่นเต้น เธอคิดว่ามันช่างมากมายมหาศาลเสียเหลือเกิน พี่หวัปลีจะต้องดีใจมากที่ได้เห็นเงินถุงนี้

"พี่หวัปลีจะต้องดีใจมากแน่เลย พวกเราไม่เคยมีเงินมากมายขนาดนี้" กำนกล้วยบอก

"ขอให้พี่ชายกำนกล้วยหายเร็วๆ นะจ๊ะ เขาจะได้ออกไปหาปลา"

"ไม่ใช่ ออกไปหาเปิดต่างหาก"

เด็กทั้งคู่หัวเราะด้วยกันอย่างมีความสุข เสียงหัวเราะสดใสดังก้องราวกับเป็นเสียงดังมาจากห้วงความฝัน

หวัปลีได้ยินเสียงหัวเราะสดใสของสาวน้อยในเงาสลัว เขาเฝ้ามองอย่างเต็มตา ภาพเลื่อนรางค่อยๆ ชัดเจน สาวน้อยผมยาวกำลังยืนยิ้มอย่างมีไมตรี เด็กหนุ่มถามเธอว่า

"คุณกระตาดครับ ฉันจะข้ามสะพานไปหาเธอได้ไหม"

สะพานสายรุ้งทอดเป็นทางยาวขวางกั้นเด็กทั้งสองให้ห่างจากกัน เด็กสาวยิ้มแล้วพูดว่า

"มาสิจ๊ะ ถ้าเธอไม่กลัวว่าสะพานนี้จะหายไป"

หวัปลีตัดสินใจอย่างไม่ลังเล เขาก้าวขึ้นไปบนสายรุ้ง ทั้งสองเหยียบลงไปในความว่าง สายรุ้งเป็นเพียงภาพมายา และทั้งหมดก็เป็นเพียงภาพความฝันรางเลือน

เด็กหนุ่มตกใจตื่น เขารู้สึกเศร้ามากเมื่อพบว่าในบ้านหลังนี้ยังมีสภาพเหมือนเดิม ไม่มีสายรุ้งสีสดใส ไม่มีก้อนเมฆขาวสะอาด ไม่มีเสียงหัวเราะอันน่าฟัง และไม่มีสาวน้อยในเงาสลัว ทุกอย่างหายไปเมื่อเขาตื่นขึ้นมาในบ้านที่เต็มไปด้วยแมงมุม แมลงสาบ หนู จิ้งหรีด แมวใจโล และน้องสาวที่เดินไม่ได้

บ้านที่เขาเหยียบย่ำในความฝันช่างน่าอยู่เหลือเกิน ที่นั่นทำให้แผลทั้งบนร่างกาย และในหัวใจไม่เจ็บปวด

"พี่หวัปลี ตื่นแล้วหรือ เมื่อก็มีคนมาหาเราด้วย"

"ซึ่ปดอีกแล้วนะ เมื่อไหร่จะหยุดซึ่ปดเสียที" หวัปลีต่อน้องสาวตามความเคยชิน แม้เขาไม่เคยพูดอ่อนหวาน แต่ก็ไม่เคยทำร้ายน้องสาวที่พิการเลย

"หนูไม่ได้ปด นี่ไง แคะให้เงินไว้ด้วย"

ก้านกล้วยรีบเอาเงินให้พี่ชายดู หัวปลีมองเห็นเงินจำนวนมากอยู่ในถุงพลาสติกใส เขาไม่ได้ตื่นเต้นดีใจอย่างที่ก้านกล้วยคาดหวัง เด็กหนุ่มคาดคั้นถึงที่มาของเงินอย่างฉุนเฉียว

"ไ้ต้องมันไปเอาเงินมาจากไหน!"

"ไม่ใช่ของพี่ดันตอง ของพี่กิงมณีต่างหาก"

"มันสอนให้โกหกใช้ไหม" หัวปลีตะคอกเสียงดัง เขารีบไปดูเงินในกล่องเก็บเงินที่ซ่อนไว้ในตู้เสื้อผ้าพลาสติก พบว่าเงินสองร้อยบาทหายไป ใจดวงร้าวเดือดพล่านด้วยความโกรธ เขาแน่ใจว่าเงินในถุงพลาสติกที่ได้มาใหม่ เป็นเงินร้อนที่ได้จากการพนันของน้องชาย

"ไ้ต้องอยู่ไหน!"

ก้านกล้วยไม่เคยเห็นพี่ชายคนโตโกรธมากขนาดนี้มาก่อน เธอไม่รู้ว่าเพราะอะไรเขาถึงไม่เชื่อคำพูดของเธอ เด็กหญิงจึงร้องไห้ขึ้นมา เสียงร้องไห้ของน้องสาวที่มั่งหมั่นหัวใจพี่ชายที่กำลังแตกสลาย เขาเกลียดการพนันอย่างฝังใจ มันทำให้พ่อทำร้ายครอบครัวเพราะติดการพนันและยังไปติดเชื้อเอดส์มาจากผู้หญิงหากิน สิ่งที่เขาเกลียดที่สุดคือการพนันและผู้หญิงหากิน

จุดเดือดในใจกำลังพวยพุ่งถึงขีดสุด เขาไม่ต้องการให้ดันตองเดินตามรอยพ่อที่ทำลายครอบครัวจนพังพินาศ ชีวิตเสื่งเครื่งที่เป็นอยู่ทุกวันนี้เป็นผลมาจากความผิดพลาดของพ่อ มันทำให้บ้านหลังนี้ล่มสลาย ทำให้แม่ต้องตาย และทำให้ลูกๆ ทุกคนถูกสังกรรมังเกียจ เขาไม่เคยลืมรสชาติของการถูกพ่อกระที่บ ภาพนั้นติดตาฝังใจตลอดชีวิตวัยเด็ก ตอนนั้นดันตอง

ยังเล็กเกินกว่าจะฝังจำ แต่สำหรับเขา เด็กวัยสิบขวบที่กำลังซึมซับทุกสิ่งได้อย่างรวดเร็วและฝังใจนั้น ไม่เคยลืมว่าตอนนั้นเขาเกลียดการพนันและช่องเพียงใด

โลกความผันซ่างดงาม บ้านมายายังคงติดตาตรึงใจ แต่โลกความจริงช่างโหดร้าย และบ้านหลังนี้กำลังถูกแสงสั้มผัสของผีร้ายเผาผลาญทำลาย

ผีร้ายกำลังคืบคลานเข้ามาดูความย่อยยับของครอบครัวเด็กทั้งสามคน มันหัวเราะก๊ากก้อง มันแน่ใจว่าจะต้องได้ชัยชนะ ผีน้อยไม่มีทางสู้มันได้แน่! ๖๖

การกลับมาของผีร้าย

ต้นตองเสียการพนันจนเงินที่ขโมยมาจากกล่องเก็บเงินหมดไป เขากลับถูกพี่ชายเล่นงาน จึงได้แต่อยู่แถววงลูกหินอัด เมื่อเขาเห็นดวงรับเป็นเจ้ามือแล้วดวงขึ้นก็อิจฉา ทำไมตอนที่เขารับเป็นเจ้ามือกลับเสียจนหมด

เด็กชายรู้ว่าเมื่อเขาไม่มีเงินก็ไม่มีใครสนใจเขาอีก ทุกคนสนใจกับการเล่นอัดลูกหิน และเป็นห่วงลูกหินของตนเองเท่านั้น เด็กหลายคนร้องตะโกนเชียร์ลูกหินของตนเองอย่างเมามัน ต้นตองเริ่มนึกถึงการเล่นพนันแบบใหม่ เขาเคยเล่นก๊ัดจิ้งหรีดชนะ บางทีถ้านำจิ้งหรีดในบ้านมาเล่น อาจดีกว่านี้ แต่จะเอาอะไรมาวางเดิมพันในเมื่อตอนนี้ไม่มีเงินเหลืออยู่เลย

ต้นตองเดินกลับบ้านอย่างซึมเศร้า เขานึกถึงเงินที่เสียไป ถ้าหัวป्लीรู้ว่าเขานำไปเล่นพนันอีกมีหวังและเหมือนก่อนหิน เขาเริ่มโมโหที่ลูกหินของผีน้อยไม่นำโชค เด็กชายผ่านบ้านขายบริการของเจ้หนึ่ง เขานึกถึงกิงมณี บางทีเธออาจให้เขายืมเงินบ้าง

"ผมมาขอพบพี่กึ่งมณีครับ" ตันตองบอกกับเด็กสาวคนหนึ่ง

"กึ่งมณีอยู่บนห้อง เค้าไม่ลงมาเล่นพันท้างล่างหรอก"

"ช่วยไปตามให้ผมหน่อยได้ไหมครับ" ตันตองพูดอย่างนอบน้อมที่สุด เด็กสาวมองสภาพของเขาอย่างเห็นใจ ยังมีรอยฟกช้ำบนใบหน้าและตามแขนขา เธอจึงช่วยไปตามให้ เพื่อแสดงว่าเธอไม่ได้รังเกียจเด็กที่พ่อแม่เป็นโรคเอดส์ตายมากนัก

กึ่งมณีลงมาพบตันตองด้วยความเป็นห่วง เมื่อเธอเห็นร่องรอยที่ถูกชกต่อยจึงพูดว่า

"ทำไมต้องไปชกต่อยกับคนอื่นด้วย"

"ผมแค่เดินมาดีๆ แต่พวกมันรุมอัด มันมากันตั้งหลายคน ผมกับพี่ชายก็เลยเจ็บตัว แต่คราวหน้าไม่มีทาง ผมจะจัดการมันให้หายแค้น"

กึ่งมณีรู้สึกกลัวในคำพูดของตันตอง แวดตาของเขาดูต้นจนน่ากลัว

"พี่ไม่อยากให้ตันตองคิดแค้นในใจ รู้ไหม มันจะทำให้ตันตองไม่มีความสุข"

"ผมไม่เคยมีความสุขอยู่แล้ว" เด็กชายบิบบเสียงประชด

"แต่ก็ไม่ควรเพิ่มความทุกข์เข้าไปอีก เธอรู้ไหม วันนี้พี่ไปหาบ้านกล้วยที่บ้านของเธอ พี่ชอบบ้านกล้วยมากเลย แล้วก็ชอบบ้านของเธอด้วย"

"ชอบบ้านของผมหรือ พี่กำลังหลอกผม ไม่มีวันที่ใครจะชอบบ้านผมหรอก"

"ทำไมคิดอย่างนั้น เธอรังเกียจบ้านตัวเอง"

"พี่ก็เหมือนกัน พี่เคยบอกผมว่าพี่ไม่ชอบบ้านพี่เหมือนกัน"

"ผมมาขอพบพี่กึ่งมณีครับ" ดันตองบอกกับเด็กสาวคนหนึ่ง

"กึ่งมณีอยู่บนห้อง เค้าไม่ลงมาเล่นข้างล่างหรอก"

"ช่วยไปตามให้ผมหน่อยได้ไหมครับ" ดันตองพูดอย่างนอบน้อมที่สุด
เด็กสาวมองสภาพของเขาย่างเห็นใจ ยังมีรอยฟกช้ำบนใบหน้าและตาม
แขนขา เธอจึงช่วยไปตามให้ เพื่อแสดงว่าเธอไม่ได้รังเกียจเด็กที่พ่อแม่เป็น
โรคเอดส์ตายมากนัก

กึ่งมณีลงมาพบดันตองด้วยความเป็นห่วง เมื่อเธอเห็นร่องรอยที่ถูก
ชกต่อยจึงพูดว่า

"ทำไมต้องไปชกต่อยกับคนอื่นด้วย"

"ผมแค่เดินมาดีๆ แต่พวกมันรุมอัด มันมากันตั้งหลายคน ผมกับ
พี่ชายก็เลยเจ็บตัว แต่คราวหน้าไม่มีทาง ผมจะจัดการมันให้หายแค้น"

กึ่งมณีรู้สึกกลัวในคำพูดของดันตอง แวดตาของเขาดูดันจนน่ากลัว

"พี่ไม่อยากให้ดันตองคิดแค้นในใจ รู้ไหม มันจะทำให้ดันตองไม่มี
ความสุข"

"ผมไม่เคยมีความสุขอยู่แล้ว" เด็กชายบิบเสียงประซด

"แต่ก็ไม่ควรเพิ่มความทุกข์เข้าไปอีก เธอรู้ไหม วันนี้พี่ไปหาบ้านกล้วย
ที่บ้านของเธอ พี่ชอบบ้านกล้วยมากเลย แล้วก็ชอบบ้านของเธอด้วย"

"ชอบบ้านของผมหรือ พี่กำลังหลอกผม ไม่มีวันที่ใครจะชอบบ้านผม
หรอก"

"ทำไมคิดอย่างนั้น เธอรังเกียจบ้านตัวเอง"

"พี่ก็เหมือนกัน พี่เคยบอกผมว่าพี่ไม่ชอบบ้านพี่เหมือนกัน"

ตอนนี้เธอเพิ่งสิบขวบนะ เธอจะเป็นเด็กติดการพนันอย่างนี้ไม่ได้ มันไม่ดี พี่ไม่ให้เธอยืมเงินหรอก"

"พี่กัมณีสะ ผมต้องถูกพี่หัวปลีกระที่บตายแน่ๆ ให้ผมยืมเงินหน่อยเถอะสะ"

"ไม่! เธอต้องรับผิดชอบกับความผิด พี่ชายเธอไม่กระที่บเธอตายหรอกน่า"

"พี่ไม่รู้อะไร เขาเกลียดการพนันมาก ในโลกนี้เขาเกลียดอยู่สองอย่างคือการพนันกับผู้หญิงขายตัว เขาบอกว่าพ่อไปยุ่งกับพวกมัน ครอบครัวยุบเลยพังพินาศ"

กัมณีตกใจจนพูดไม่ออก เธอเป็นคนที่อยู่ในบ้านเดียวกับผู้หญิงขายตัว ใช้เงินจากการทำธุรกิจนี้ คุณดวงดาวจะเกลียดเธอด้วยไหม ตอนนี้ปัญหาที่กลัวคุณดวงดาวเกลียดไม่ได้อยู่ที่ปัญหาสังคมอีกแล้ว แต่มันเป็นปัญหาส่วนตัว มันเป็นความเกลียดชังอย่างฝังใจของเด็กหนุ่มที่เติบโตมากับความทรงจำอันร้ายลึก

กัมณีรู้สึกเจ็บปวดมาก เธออยากร้องไห้ออกมาดังๆ เด็กสาวรีบวิ่งขึ้นไปบนห้อง ทำให้ต้นตองยืนงง เขาถอนหายใจแรงแล้วเดินออกจากบ้านที่เขารู้ว่าพี่ชายรังเกียจและเคยสั่งว่าไม่ให้เข้าไปในนั้น

ต้นตองจำต้องกลับบ้านโดยไม่มีเงินมาคืน เขาค่อยๆ เดินขึ้นบันไดโผล่หน้าเข้าไปแล้วเรียกก้านกล้วย เพียงเสียงเรียกดัง เด็กชายก็ถูกมือของพี่ชายลากเข้าในบ้าน ความสะเทือนใจจากการกระทำของน้อง ทำให้หัวปลีไม่อาจยังอารมณ์คั่งแค้น เขาตบศีรษะน้องอย่างแรง อีกมือผลักจนกระเด็นไปชิดฝาบ้าน ก้านกล้วยเริ่มส่งเสียงร้องไห้ ตอนนี้ไม่มีอะไรหยุดยั้งหัวปลี

ได้อีกแล้ว ดันตองพยายามต่อสู้ เขาถีบเตะพี่ชายที่ตัวใหญ่มากอย่างไม่สะทกสะเทือน

"ไอ้ตอง! ทำไมมึงถึงทำแบบนี้ เงินนั้นจะเอาไว้อย่างไร เราจะได้มันให้ได้สักก้อนแล้วไปจากที่นี่ เราจะไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ ไม่ให้เพื่อนบ้านรู้ว่าอดีตเราเป็นยังไง พวกเขาจะไม่รู้ว่าเราเป็นลูกคนติดเอดส์ เราจะได้ไม่ต้องถูกชาวบ้านรังเกียจอีก เราจะมึนงานทำ มีเงินมาซื้อเปิดทั้งตัว ไม่ต้องทะเลาะกระดุกที่ไม่มีใครกิน ไอ้ตอง มึงมันชั่ว มึงทำแบบที่พ่อเคยทำ"

"กูอยากไปหาเงิน! กูแค่อยากหาเงินมาช่วยมึง ถ้ากูเล่นได้ กูก็จะได้เงินมาช่วยมึงไง เราจะได้เก็บเงินได้เร็วๆ ไปจากที่นี่ได้เร็วๆ"

"ได้เร็วหรือ มึงเอาเงินในถุงนั้นของมึงไป กูไม่เอา!"

ดันตองมองดูเงินในถุงพลาสติกใสอย่างงุนงง เขาตะโกนสุดเสียงว่า

"ไม่ใช่เงินของกู!"

"มึงเอามาจากไหน!"

"ไม่ใช่ของกู!"

"ของพี่กึ่งมณี หนูไม่ได้โกหก ทำไมไม่มีใครเชื่อที่หนูพูด!"

ก้านกล้วยแผดเสียงเต็มที่ เด็กหญิงรู้สึกหัวใจของเธอกำลังแตกออกเป็นชิ้นๆ เหมือนกับเวลาเคียวกระดุกเปิดจนละเอียด

"กึ่งมณีเป็นใคร" หัวปลีกัดฟันถาม

"เป็นลูกสาวเจ๊หนึ่ง" ดันตองตอบ

"ไอ้ตองมึงไปคบกับอีตัวหรือ!"

ความคั่งแค้นพวยพุ่งเป็นระลอกที่สอง ไม่มีอะไรมาหยุดยั้งความ
 บ้าคลั่งของหัวปลีได้อีกแล้ว เขาทำร้ายน้องชายอย่างลึมตัว ตันตองรู้สึก
 เหมือนโลกค่อยๆ หล่นลงมาจากตัวเขา มันหนักเกินกว่าจะทานทน เขาเริ่ม
 มองเห็นผิวน้อยกำลังยื่นมองอยู่อย่างนิ่งเงียบ ในดวงตาพราเลือนเขาเห็น
 ผิวน้อยหลังน้ำตาเป็นครั้งแรก ได้ยินเสียงเพลงก้องดังอยู่ในความเจ็บปวด

"อ้าแขนรับฉันไว้เถิดสวรรค์"

ดวงตาของฉันกำลังพราสลัว

หัวใจอ่อนแรงกำลังสั่นระรัว

ไม่รู้สีกตัวว่าเป็นใคร

ฉันอยากไปจากที่นี่ ฉันจะไปจากที่นี่

บนโลกใบนี้ไม่เคยต้องการฉัน

อ้าแขนรับฉันไว้เถิดสวรรค์

ปลดปล่อยชีวิตนั้นให้ล่องลอย

ฉันอยากไปจากที่นี่ ฉันจะไปจากที่นี่"

ผิวน้อยตะแบนป้าของหัวปลีเบาๆ เขาเริ่มรู้สึกตัวและร้องไห้

"ตอนนี้ผีร้ายกำลังหัวเราะผม ผมแพ้แล้ว! ผมไม่อาจปกป้องพวก
 นายได้"

"พี่หัวปลีใจร้าย!"

ก้านกล้วยแผดเสียงกรี๊ดร้อง เด็กหญิงไม่ได้ถูกทุบตีที่ร่างกาย แต่เธอ
 กำลังถูกนำดวงใจออกมาบดขยี้เหมือนกระดุกเปิดในปากของผู้หิวโหย

"ผมจัดการกับผีร้ายแล้ว พวกมันจะไม่มาที่นี่อีก" ผิวน้อยกล่าวด้วย

เสียงแผ่วเบา

"นายทำยังไง"

ผีน้อยเดินด้วยเท้าทั้งสองข้างของเขา หยดน้ำตารินไหลลงอาบแก้ม
ร่างเงาใสค่อยๆ กระจางชัดในดวงตาของอีกฝ่าย หัวปรีรู้สึกว่าเขาเห็นผีน้อย
ชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ

"ผมคายน้ำค้ำงทั้งหมดในปากออกมาเสกของขวัญชิ้นสุดท้าย"

"อะไร!"

"ผีร้ายต้องการให้ผมกลายเป็นมนุษย์"

"นายจะเสกตัวเองให้เป็นมนุษย์หรือ"

"ถ้าผมเป็นมนุษย์ ผมจะกลับดินแดนมาหาไม่ได้"

"นายจะไม่ได้กลับดินแดนที่มีความสุข ทำไมนายถึงทำอย่างนั้น"

"ผมไม่อาจปล่อยให้นายฆ่าน้องชาย ผมปกป้องวิญญาณของต้นตอง
ไม่ให้กลายเป็นผีร้าย ผมอยากให้โอกาสเขา"

"ด้วยการสละโอกาสของนาย" หัวปรีร่ำให้ออกมาอย่างหนัก เขาได้
ทำร้ายเพื่อนที่ดีที่สุดอย่างเลือดเย็น ผีน้อยไม่มีน้ำค้ำงในปาก เขาไม่
สามารถเสกของขวัญให้แก่ตัวเองได้อีก

"ผมเคยนึกว่าผีรายน่ากลัว ความจริงแล้วมนุษย์ต่างหากที่น่ากลัว
ผมชกจะกลัวพวกเขาแล้วจริงๆ"

"นายกำลังจะเป็นสิ่งที่นายกลัว"

"ไม่หอรอกหัวปรี ผมยังคงเป็นผี แต่เป็นผีที่ไม่มีอำนาจมาหาอีกแล้ว"

ผมใช้พลังมายาไปจนหมด ผมจะเป็นเพียงผีที่อ่อนแอตัวหนึ่งเท่านั้น"

"ผีน้อย นายเป็นผีที่ดีที่สุดในโลก นายปกป้องฉัน และปกป้องน้องๆ ของฉันด้วย"

"นายสัญญากับผมข้อหนึ่งได้ไหม"

"บอกมาเลย ฉันต้องทำได้แน่" หัวปลีรีบรับปากอย่างมั่นใจ

"หากนายเจอกับผีร้ายอีก นายจะปกป้องตัวเอง นายจะเอาชนะมัน ได้ถ้านายเข้มแข็ง มีสติ นายต้องมีสติอยู่ตลอดเวลา"

"ผีน้อย ตอนนี้ฉันรู้อะไรมาเลย" หัวปลีกล่าวอย่างชื่นชม

"ใช่ พวกนายสอนให้ฉันรู้คำตอบ มนุษย์สอนให้ผมเข้าใจตัวผมเอง ผมศึกษาความเป็นมนุษย์จนรู้ว่าความเป็นผีเป็นยังไง"

"นายกลับดินแดนมายาไม่ได้ นายก็ต้องอยู่กับพวกเราที่นี่"

"ผมเชื่อว่าจะต้องกลับดินแดนมายาได้สักวัน ผมเชื่อและมีศรัทธาต่อความเชื่อ"

"ฉันจะขอดวงดาวประจำตัวให้อวยพรนาย"

"ขอบใจ นายคิดถึงคุณกระดาศไหม เธอเป็นคนบอกนายเรื่องดาวประจำตัว"

"คิดถึงสิ ฉันอยากอ่านจดหมายมาเลย"

"นายรักจดหมายของคุณกระดาศ แต่นายไม่ได้รักตัวเธอ"

"ฉันไม่รู้ตัวเธอเป็นใคร เธอฉลาดกว่าฉันมาก ฉันไม่คิดหรอกว่า เมื่อเธอรู้อาฉันเป็นใครแล้ว เธอยังอยากรเขียนจดหมายมาอีก"

หวับลีสุดลมหายใจเข้า แล้วเขาก็จัดแจงพยาบาลน้องชายที่กำลัง
สลบไสล บาดแผลตามร่างกายได้ทำร้ายดวงใจผู้เป็นพี่ชายจนไม่อาจเยียวยา
บาดแผลตามร่างกายอาจมองเห็นได้ด้วยตาและพยาบาลได้ แต่บาดแผล
ในหัวใจเล่า ใครกันหนอจะมองเห็นและช่วยพยาบาลให้ ๕๑

น้ำตาแห่งความเป็นมนุษย์

กิ่งมณีอยากจะสารภาพบางอย่างให้คุณดวงดาวรู้ เธอไม่อาจปิดบังเรื่องราวของตนเองทั้ง ๆ ที่รู้ว่าคุณดวงดาวเป็นใคร และเขารังเกียจบ้านของเธอแค่ไหน เด็กสาวหยิบกระดาษขึ้นมาเพื่อเตรียมเขียนจดหมาย เธอต้องกลั่นกรองถ้อยคำ เพื่อไม่ให้คุณดวงดาวรังเกียจเธอที่เป็นลูกสาวของเจ้านี่

ถึงคุณดวงดาวที่รัก

ฉันรู้ว่าบางสิ่งบางอย่างยากที่จะบอกเล่าให้คนที่ไม่ว้าวางใจฟังได้ เพราะเราไม่รู้ว่าคนคนนั้นมีความจริงใจแค่ไหน ในการรู้เรื่องราวที่เราอยากให้เป็นความลับ ฉันไวใจผิน้อยเสมอ และเขาก็ไม่เคยทำให้ฉันผิดหวัง เขารักษาความลับของ

ฉัน และเช่นกัน เขาก็รักษาความลับของเธอ แต่เคยมีคนบอก
 ว่าในโลกนี้ไม่มีใครมีความลับ เธอเชื่อคำพูดนี้ไหม...

ฉันเคยอ่านหนังสือเล่มหนึ่ง เป็นเรื่องของทหารที่เขียน
 จดหมายถึงหญิงสาวที่เขารัก หญิงสาวคนนั้นได้นำจดหมาย
 ของเขาไปให้ผู้บังคับบัญชา และอ่านจดหมายฉบับนั้นต่อหน้า
 ทุกคน หลังจากนั้นทหารผู้นาส่งสารคนนั้นก็ยิงตัวตาย เรื่องนี้
 ชื่อว่า "แม่น้ำสีฟ้า" ของ ยังดี วจีจันทร์ ฉันอ่านด้วยความรู้สึก
 สะเทือนใจ ผู้หญิงคนนั้นทำไปเพราะเป็นกฎของกองทัพ การ
 มีความลับต่อกองทัพเป็นความผิดอย่างมาก คุณดวงดาวจำ...
 เราจะทำอะไรถ้าเป็นทหารอยู่ในกองทัพอย่างนั้น

ฉันไม่อยากปิดบังเรื่องส่วนตัวอีกต่อไปแล้ว ฉันคือสิ่ง
 ที่น่ารังเกียจที่สุดในชีวิตของเธอ ฉันเป็นลูกสาวของเจ้านึง
 แม่เล้าเจ้าของบ้านขายบริการ ฉันมีเงินซื้อหนังสือมากมาย
 จากเงินสกปรกของแม่ หลายคนดูถูกฉัน เหยียดหยามศักดิ์ศรี
 ของฉัน หัวเราะใส่หน้าฉัน เพราะคิดว่าอนาคตของฉันต้อง
 ขายตัวเหมือนเด็กสาวคนอื่น ๆ ในบ้านหลังนี้

โลกไม่เคยต้อนรับฉัน มีเด็กสาวมากมายที่เต็มใจจะลด
 ศักดิ์ศรีของตนเองเพื่อต้องการชีวิตที่ดีขึ้น เพื่อนบางคนก็
 โรงเรียนของฉันแอบขายบริการเพื่อแลกกับเงินไปซื้อเสื้อผ้า
 สวยๆ แต่พวกเขากลับปกปิดความลับของตัวเองไว้ได้ เขา
 เดินอยู่ในโรงเรียนอย่างสง่างามเผย ส่วนฉันกลับถูกล้อเลียนว่า
 คำตัวเท่าไร ทั้งๆ ที่ฉันไม่เคยพูดกับคนในบ้านสักคน ฉันอยู่
 แด่ในห้องที่มีหนังสือเป็นเพื่อน แต่กลับถูกใครๆ เหยียดหยาม

สิ่งที่อยู่ในความคิดของคนอื่นก็คือ ฉันอยู่ในบ้านหลังนี้มีแม่เป็นแม่เล้า ใช้เงินจากความสกปรก ฉันจึงได้รับการตัดสินให้เป็นคนที่สมควรเหยียดหยาม เพราะฉันเป็นลูกสาวแม่เล้าอย่างเปิดเผย ไม่ได้ปกปิดชาวบ้าน ส่วนเพื่อน ๆ ในโรงเรียนที่ทำอะไรที่ฉันไม่เคยทำ กลับลอยนวลอยู่ในสังคม

คุณดวงดาว โลกทุกวันนี้ไม่อ้าแขนต้อนรับคนอย่างเรา พวกเขาตัดสินคุณค่าของมนุษย์อย่างฉาบฉวย และเธอก็คงไม่อยากอ่านจดหมายของฉันอีกต่อไปแล้ว เพราะฉันเป็นเด็กที่อยู่ในบ้านเจหนึ่ง บ้านที่เธอรังเกียจอย่างฝังใจ เพราะมันทำให้พ่อของเธอติดเชื้อเอดส์จากผู้หญิงในบ้านหลังนี้ และนั่นคือต้นเหตุที่ทำให้เธอมีชีวิตลำบากและเจ็บปวด ฉันมีส่วนทำให้เธอมีชีวิตอย่างนี้

นี่คงเป็นจดหมายฉบับสุดท้าย ฉันรู้สึกเสียใจที่ต้องเปิดเผยความลับของคุณดวงดาวและคุณกระดาศด้วยตัวฉันเอง ฉันเป็นสิ่งที่เธอรังเกียจ แต่เธอคือสิ่งที่ฉันประทับใจ ฉันประทับใจความอดทนของเธอ ความรักที่เธอมีต่อน้อง ๆ ความรับผิดชอบที่เธอมีต่อครอบครัว และความกล้าหาญที่เธอพยายามต่อสู้กับผีร้าย ฉันขอโทษที่ธุรกิจของแม่ฉันทำให้ครอบครัวเธอพังพินาศ หวังว่าเธอจะไม่แค้นเคืองเรา แล้วสักวันฉันจะไปจากบ้านหลังนี้ ฉันจะมีบ้านของตัวเอง บ้านที่เต็มไปด้วยหนังสือดี ๆ สำหรับเด็ก ๆ และผู้หญิงที่อ่อนแอ หนังสือจะช่วยทำให้พวกเขาไม่อ่อนแอและไม่ตกเป็นทาสความกระหายของผีร้าย

ฉันก็เหมือนเธอ ฉันอยากไปจากบ้านที่เคยอยู่ ไปหา
ดินแดนที่ไม่มีใครรังเกียจ ที่นั่นมีคนรักเรามากมาย และ
พร้อมจะอำแขนโอบกอดเรา เธอคิดว่าบนโลกนี้จะมีดินแดน
ที่ไม่รังเกียจคนอย่างพวกเราอยู่ไหม

ด้วยความประทับใจ

คุณกระดาศ

ผีน้อยมาเยี่ยมกิ่งมณีด้วยสภาพที่แปลกไปจากเดิม เขาต้องเดินทาง
ผ่านประตูหน้าบ้าน เข้ามาในบ้านซึ่งมีเด็กสาวหลายคนเดินพลุกพล่านอยู่
ผ่านห้องหลายห้องจนมาถึงบันได เขาเดินขึ้นบันไดเช่นเดียวกับมนุษย์ แต่
ไม่มีใครเห็นผีน้อย ดวงตาภายในของทุกคนปิดสนิท และผีน้อยก็ไม่อาจ
เสกน้ำค้างเพื่อเปิดทางแสงสัมผัสของมนุษย์ได้อีกต่อไปแล้ว

ห้องติดกับบันไดมีเสียงคนกำลังคุยกัน ผีน้อยไม่ได้ตั้งใจจะแอบฟัง
แต่เมื่อเขาได้ยินว่าเป็นเรื่องของเด็กสามคนที่พ่อแม่เป็นเอดส์ตาย ผีน้อย
จึงหยุดฟังการพูดคุยที่ดังออกมาจากห้องนั้น

"เฒ่าบ้านเถอะครับเจ้ ที่ตรงนั้นเหมาะสำหรับเป็นที่เก็บเด็กใหม่ ๆ
ตอนนี้บ้านหลังนี้คับแคบไปมากเลยครับ แหกที่มาเที่ยวบนว่าฮึดอัด เราว่า
จะขยับขยาย ถ้าเฒ่าบ้านนั้นคงไม่มีใครกลัวเชื้อเอดส์อีก แล้วเราค่อยปลูก
ใหม่ เฒ่าเถอะครับ เรื่องอะไรให้เด็กเชื่อโรคอยู่ฟรีๆ"

"แต่ว่าเฒ่าตอนไหน น้องคนเล็กมันเดินไม่ได้ เดี่ยวก็ถูกไฟครอกตาย
กันพอดี อย่าให้มันเป็นผีตายโหงในบ้านฉันนะ เดี่ยวแขกไม่กล้ามาเที่ยวอีก"

"โอ้! เจ้... ไฟไหม้ก็ต้องมีคนตายเป็นเรื่องธรรมดา ไม่มีใครคิดมากกันหรอก คนเป็นนี่ลืมนักแล้ว ใคร ๆ ก็ลืมนักสามคนนี่กันทั้งนั้นแหละเจ้ คนมันกลัวเชื้อโรคมากกว่ากลัวผี ไม่เชื่อเจ้คอยดูแล้วกัน"

"เออ มึงจะทำอะไรก็ทำ แต่อย่าให้ใครรู้ว่าเป็นการวางเพลิงก็แล้วกัน จัดการให้แนบเนียนล่ะ"

ผีน้อยรู้สึกเจ็บปวดอย่างบอกไม่ถูก พวกมนุษย์ต่างก็บอกว่าผีน่ากลัว แต่เวลานี้เขารู้สึกกลัวมนุษย์มากขึ้นทุกที เขารู้ว่าเวลานี้ผีร้ายกำลังคำราม กึกก้อง มันคงกำลังยินดีกับความคิดของเจ้หนึ่งกับลูกน้อง

ผีน้อยเดินผ่านห้องที่ผีร้ายกำลังฉลองชัยชนะอย่างสำราญ เขามาหยุดอยู่ตรงหน้าห้องที่เสียบริบ เขาเห็นว่าห้องนี้ไม่มีผีร้ายอยู่เลย เจ้าของห้องเป็นเด็กสาวที่เข้มแข็งและมีสติมั่นคง เธอมีเกราะป้องกันผีร้ายอย่างดี นั่นก็คือหนังสือดี ๆ จำนวนมาก

"คุณกระต่าย ผมขอเข้าไปในห้องหน่อยนะฮะ" ผีน้อยขออนุญาตเพียงพริบตาเขาก็ผ่านประตูเข้าไปยืนอยู่ตรงหน้าของกิ่งมณี

"ทำไมเธอไม่ลอยมาทางหน้าต่างล่ะ"

"พลังของผมไม่พอ ตอนนี้ผมไม่มีอำนาจมาเหลืออีก ในปากของผมไม่มีน้ำค้างแล้ว ผมเป็นเพียงผีที่อ่อนแอตัวหนึ่ง"

"เธอใช้น้ำค้างไปหมดแล้วหรือ ทำไมไม่เหลือไว้บ้าง แล้วเธอจะกลับดินแดนมายังไง"

"ผมใกล้จะค้นพบคำตอบให้ข้อสงสัยในชีวิตผมแล้ว ถึงเวลานั้นผมก็ไม่มีอะไรกังวลอีกแล้ว ผมจะกลับดินแดนมาจะได้หรือไม่ก็ไม่ใช่ปัญหาที่

ต้องกังวล ผมเริ่มเข้าใจอะไรมากขึ้น ผมเคยสงสัยในความเป็นผีของตัวเอง แต่เวลานี้ผมรู้แล้วว่าผีไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัว ในโลกนี้ยังมีสิ่งที่น่ากลัวกว่าผี!"

"ยังมีสิ่งที่น่ากลัวกว่าผีอีกหรือ!"

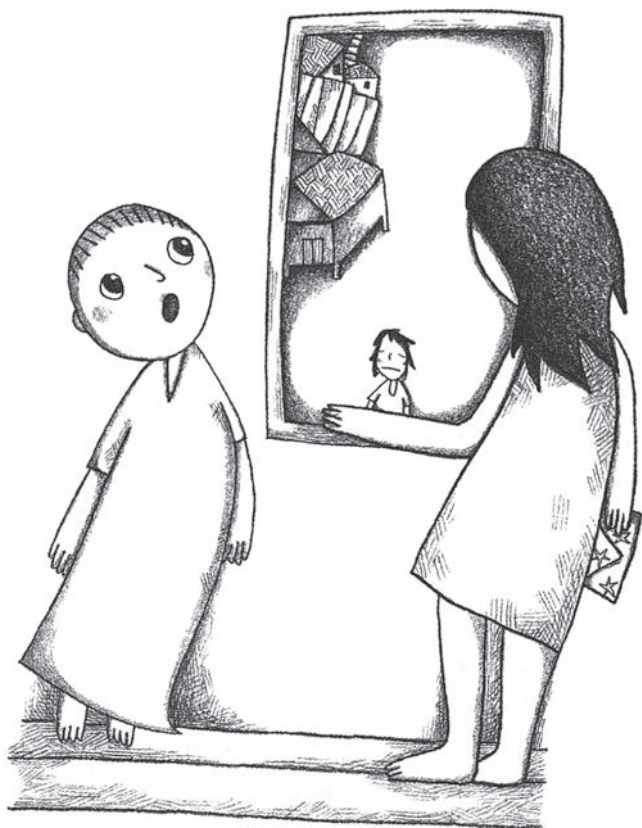
"ผีร้ายไม่อาจทำลายอะไรได้ด้วยตัวของมันเอง มันต้องอาศัยมนุษย์ และมนุษย์นี่แหละที่ปล่อยให้ผีร้ายบงการ เขาพอใจที่จะให้แสงสัมผัสสีดำ ยิ่งเข้าใกล้ดวงใจของพวกเขา ดวงแล้วดวงเล่า มนุษย์กลายเป็นส่วนหนึ่งของผีร้าย ถ้าเธอใช้ดวงตาภายในจ้องมนุษย์ให้ถ่องแท้ เธอก็จะเห็นผีร้ายแฝงเร้นอยู่ภายในตัวพวกเขา มันแยกแยะคำรามน่ากลัว ดวงตาสีขาวของมันจดจ้องสิ่งต่างๆ ด้วยความกระหาย"

"น่ากลัวจริงๆ ผีน้อย ฉันกลัวเหลือเกิน ถ้าวันใดผีร้ายมันกลายมาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตฉัน มันคงน่าเศร้ามาก"

"เธอจะปลอดภัย เพราะเธอมีดาวประจำตัวคุ้มครอง แสงอันทรงพลังจากดาวประจำตัวของเธอจะส่องสว่างปกป้องหัวใจอันอ่อนเยาว์ของเธอ จนกว่าเธอจะลืมว่า เธอมีดาวประจำตัวคอยดูแลอยู่"

"ฉันจะไม่ลืมวันลืม ฉันจะต้องจำไว้ ผีน้อย ฉันขอฝากจดหมายไปให้คุณดวงดาวเป็นฉบับสุดท้าย เมื่อเขารู้ความลับของฉันแล้ว ฉันก็ไม่กล้าเป็นเพื่อนเขาอีก"

"มนุษย์นี้มักอ่อนแอเสมอ เธอกำลังอ่อนแอ ความเป็นเพื่อนไม่มีอะไรที่ติดกันได้หรอก ผมเป็นผี ผมยังเป็นเพื่อนกับมนุษย์ได้เลย แล้วมนุษย์จะเป็นเพื่อนกับมนุษย์ด้วยกันไม่ได้เพราะอะไร เชื้อชาติ ศาสนา ฐานะ ความเจ็บป่วย ความน่ารังเกียจ ความแตกต่างของมนุษย์ทำให้มนุษย์ไม่อาจรักกันเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันจริงๆ นี่คือนิสัยที่ผมเคยสงสัยอีกข้อ แต่ผมก็เริ่มรู้

คำตอบแล้ว เมื่อใดที่ผมไม่แบ่งแยกความเป็นมนุษย์ ผมก็คือผีที่เข้าใจมนุษย์"

"ผีน้อย ฉันเคยอ่านหนังสือเล่มหนึ่ง คนตัวเล็กคนหนึ่งที่ชอบเข้มแข็ง ต้องดูแลคนตัวใหญ่ที่ปัญญาอ่อน พวกเขาเป็นเพื่อนยาก คนปัญญาอ่อนหาเรื่องทำให้คนตัวเล็กต้องลำบากอยู่เรื่อย แต่เขาก็ไม่ทอดทิ้งคนตัวเล็ก

จนวันหนึ่งคนปัญญาอ่อนก่อเรื่องใหญ่ เขาฆ่าผู้หญิงตายเพราะไปจับผมที่นุ่มเหมือนขนกระต่าย คนปัญญาอ่อนไม่ได้ตั้งใจเลย แล้วเขาก็ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าทำอะไรลงไป เขาต้องถูกตามล่า คนตัวเล็กก็เลยตัดสินใจฆ่าเพื่อนของเขา ก่อนตายเขาทำให้เพื่อนตายอย่างมีความสุข คนปัญญาอ่อนเคยฝันว่าจะมีบ้านที่เต็มไปด้วยทุ่งหญ้าสำหรับเลี้ยงกระต่าย และเขาก็ได้เข้าไปอยู่ในความฝันนั้นก่อนตาย ฝันน้อย... คนตัวเล็กที่ตัดสินใจยิงเพื่อนเขาตายเป็นการช่วยเหลือหรือทำร้าย เธอช่วยตอบได้ไหม ฉันก็ไม่รู้ว่าตัวเองกำลังทำร้ายหรือช่วยเหลือคุณดวงดาว"

"ผมไม่อาจตอบคำถามนั้น ผมเพิ่งค้นพบว่าคำถามมากมายที่ผมไม่จำเป็นต้องแสวงหาคำตอบ เพราะผมไม่อาจตัดสินใจแทนคนทั้งโลกได้"

"ฉันเสียใจที่ต้องเขียนจดหมายฉบับสุดท้าย ฉันฝากให้คุณดวงดาวด้วยนะ"

กึ่งมณียื่นจดหมายส่งให้ฝันน้อย แต่ฝันน้อยกลับส่ายหน้าแล้วพูดว่า

"ไม่ต้องหอรอกคุณกระต่าย คุณดวงดาวกำลังรอเธออยู่ข้างนอกไปหาเขาลี แล้วมอบจดหมายนั้นให้เขาด้วยตัวเธอเอง"

กึ่งมณีรีบมองลงไปทางหน้าต่าง เธอเห็นหัวปลีกำลังยืนคอยอยู่ข้างล่าง เธอเพียงเห็นรูปร่างหน้าตาของเขาอย่างชัดเจน

หัวปลีจ้องมองกึ่งมณีอย่างดูดนั่น เขายืนดูงูพลาสติกที่มีเงินเจ็ดร้อยบาทนั้นให้ แล้วพูดอย่างเกรี้ยวกราดว่า

"เอาเงินของเธอไป! ฉันไม่ใช่ขอทาน และน้องของฉันก็ไม่ใช่ขอทาน พวกเราไม่จำเป็นต้องอาศัยเงินจากช่อง เงินที่สกปรกยิ่งกว่าพวกเรา"

"ฉันขอโทษ ฉันไม่เคยคิดว่าพวกเธอเป็นขอทาน!"

"เธอทำให้ฉันเกือบฆ่าน้องชายตาย เขาขโมยเงินของฉันไป และจู่ๆ ก็มีเงินนี้เข้ามาในบ้าน ฉันโมโหก็เลยซ้อมเขา" น้ำเสียงของเด็กหนุ่มอ่อนลง ความจริงแล้วเขาอยากระบายความในใจออกไปบ้าง แล้วเขาก็พบว่าเด็กสาวที่ชื่อกิงมณีรับฟังเขาด้วยแวตาทอดอยากฟัง

"เธอซ้อมต้นตองหรือ ความจริงฉันน่าจะให้เขาขโมยเงิน เขามาขโมยเงินฉันเพื่อไปคืนเธอ แต่ฉันไม่ให้เขาขโมย ฉันกลัวว่าเขาจะเอาไปเล่นพนันอีก ฉันไม่รู้ว่าเธอจะซ้อมเขาจริง ๆ ทำไมเธอถึง..."

"ทำไมหรือ ก็เพราะมันไปคบบกับอึดัวไง!"

กิงมณีเริ่มกลืนน้ำตาไม่อยู่ เธอมองเขาอย่างผิดหวัง คุณดวงดาวไม่ยอมรับฟังอะไรจากเธอเลย เขามองเธอด้วยความรังเกียจ

"ฉันไม่ได้เป็นอย่างที่เธอคิด" กิงมณีพูดน้ำเสียงสั่นเครือ

"ใช่! เราไม่ได้เป็นอย่างที่ใครๆ คิดทั้งนั้น แล้วยังไง มีใครเข้าใจไหม คนอื่นไม่ให้โอกาสฉัน แล้วทำไมฉันต้องให้โอกาสเธอ"

"ทำไมหรือ ก็เพราะเราไม่ได้เป็นคนอื่น แต่เราเป็นเพื่อนกัน"

กิงมณีถึงจดหมายลงบนพื้นตรงหน้า หัวปลีเห็นซองจดหมายรูปดวงดาวก็รู้ว่าเด็กสาวที่วิ่งหายเข้าไปในช่องไม้ใช้คนอื่นสำหรับเขา เธอคือ "คุณกระดาศ" เพื่อนที่ให้อะไรแก่เขามากมาย

หัวปลีหยิบจดหมายขึ้นมาอ่าน เป็นครั้งแรกที่เขาอ่านจดหมายเพียงลำพัง โดยไม่มีผีน้อยร่วมฟังด้วย

กึ่งมณีร้องไห้อย่างหนักกับผีน้อย เป็นครั้งแรกที่เขาได้จับน้ำตาให้มนุษย์ น้ำตาทำให้ผีน้อยค้นพบความหมายของมัน ก้านกล้วยเคยสอนให้เขาทำน้ำตา แต่เวลานี้ไม่ต้องมีใครสอนให้ทำเลย มันหลังไหลออกมาเองโดยไม่ต้องตั้งใจทำให้เกิดขึ้น ผีน้อยกำลังร้องไห้ให้แก่โซคชะตาของทุกคน ๕๘

น้ำค้างหยดสุดท้าย

หวัปลีนั่งชันเข่าอยู่ในศาลาวัด เขาไม่อยากกลับไปเห็นสภาพของ
ต้นตองในตอนนี้ บาดแผลบนร่างกายของน้องชายได้เหียนดีหัวใจของเขา
จนเกิดบาดแผลฝังลึก เขารู้สึกเจ็บปวดไม่น้อยไปกว่าน้อง

ผีน้อยเดินตามเข้ามาในวัด เขามาหยุดยืนตรงหน้าหวัปลีแล้วพูดว่า
"ทำไมนายไม่กลับบ้าน"

"ฉันไม่อยากให้อ້ตองมันมองฉันด้วยสายตาเคียดแค้น มันเกลียดฉัน"

"สักวันน้องชายของนายจะต้องรู้ว่า นายเหนื่อยแค่ไหนกับการต่อสู้เพื่อ
ไม่ให้เขาต้องไปอยู่สถานสงเคราะห์"

"ฉันแพ้แล้ว ผีน้อย ฉันจะติดต่อฟีที่เคยรับปากจะช่วยส่งพวกเขา
ไปสถานสงเคราะห์ มันอาจจะดีกว่านี้ อย่างน้อยอ້ตองก็ได้ไม่เสียคน
แบบพ่อ ชีวิตที่นั่นคงจะดีกว่านี้"

"แล้วก้านกล้วยล่ะ เธอต้องการพี่ชายทั้งสองคน ผมรู้ว่าเธอรักบ้านหลังนั้น เพราะมีเพื่อนๆ ที่เธอรัก แมงมุมลาย บินปร้อ ไพเราะ หนูจ๊ก แล้วก็โง่โล นายจะพรากเธอไปจากเพื่อนๆ ได้ยังไง"

"ผีน้อย ก้านกล้วยต้องรู้จักโตแล้วนะ เขาจะต้องรู้จักโลกข้างนอกว่ามันโหดร้ายแค่ไหน ฉันอาจเป็นพี่ชายที่ยอมให้น้องเลี้ยงหนู แมลงสาบ แมงมุม จิ้งหรีด แล้วก็แมวซีเรื่อน แต่คนอื่นล่ะ พวกนั้นไม่มีวันเข้าใจหรอกว่าเพราะอะไรน้องฉันถึงมีเพื่อนเป็นสัตว์สกปรก เพราะว่าไม่มีเด็กคนไหนยอมเป็นเพื่อนกับเขาเลยสักคน แต่ฉันจะให้น้องอยู่ในความฝันตลอดไปไม่ได้ เขาต้องรู้จักโลกความจริงเหมือนฉัน เหมือนไอ้ตอง"

เด็กหนุ่มระเบิดความรู้สึกออกมาทางดวงตา หยาดน้ำแห่งความเจ็บปวดหลังไหลนองหน้า

"ร้องไห้เถอะ ผมรู้ว่าการร้องไห้เป็นทางออกของความเจ็บปวด นายกำลังร้องไห้ให้กับตัวนายด้วย นายเสียใจที่เสียคุณกระดาศไป นายจึงหมดหวังในการต่อสู้ ทำไมนายต้องเกลียดเธอ ทั้งๆ ที่นายรักความเฉลียวฉลาดของเธอ"

"เพราะว่าเธออยู่ในช่อง!"

"มนุษย์สอนให้ผมค้นพบคำตอบที่ดีที่สุด รู้ไหมว่าคืออะไร"

"ฉันไม่รู้ ฉันไม่เคยพบคำตอบในชีวิตเลย" เสียงของเด็กหนุ่มแหบพร่า

"มนุษย์เลือกเกิดไม่ได้ แต่เลือกที่จะเป็นอยู่ยังงี้ได้"

หัวปลิงนั้นงัน คำพูดของผีน้อยช่วยให้เขาฉุกคิดถึงตัวเอง เขาเกลียดชัง

กึ่งมณีเพราะเธอเป็นลูกสาวเจ้าหนึ่ง และคนอื่นก็เกลียดชังเขาเพราะเขาเป็น
ลูกชายคนป่วยโรคเอดส์ ถ้าเขาและกึ่งมณีเลือกเกิดได้ ทั้งสองจะมาเกิดใน
สภาพนี้หรือ

"แล้วผีล่ะ เลือกเกิดได้ไหม" หัวป्लीถามต่อ

"ผีเลือกเกิดได้ มนุษย์เป็นผู้เลือกที่จะตายไปเป็นผีแบบไหน"

"ผีน้อย ฉันอยากเป็นผีที่ดีให้ได้เพียงครึ่งของเธอจะได้ไหม"

ผีน้อยหัวเราะเสียงใส เขามองเด็กหนุ่มด้วยดวงตาเมื่อดำไลย แสง
สีขาวสาดส่องไปยังร่างนั้น สว่างเรืองรองไปด้วยแสงบริสุทธิ์ราวกับเงา
สะท้อนในน้ำของดาวศุกร์ เสียงแผ่วเบาดังกังวาน บทเพลงปลอบโยนมนุษย์
ดังมาจากดินแดนอันแสนไกล

"โอ้เจ้าดาวดวงน้อย ลอยมาจากฟากฟ้า

เปล่งแสงสีเย็นตา มองแล้วน่าชื่นใจ

ฝากรอยยิ้มเล็กๆ ไปกับใบไม้หนึ่งใบ

ลมหอบพาเธอไปเป็นของขวัญแด่ดวงดาว

ฉันจะร้องเพลงกล่อมเจ้าทารกในสวรรค์

พ่อผู้เป็นพระจันทร์ส่งยิ้มลงมากับแสงสีขาว

แม่เคยเป็นดวงดาวบิดเป่าความปวดร้าว

ส่วนฉันคือพี่สาวผู้มาจากดาวมายา

ทุกครากล่อมน้องทุกคืน

ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา ลา...

กึ่งมณีก็ขึ้นได้ว่าเธอมีน้ำค้างหยดหนึ่งของผีน้อย มันอยู่ในกล่องยาประจำตัว เมื่อน้ำค้างถูกเก็บเอาไว้อย่างมิดชิด มันจึงอยู่ในสภาพเป็นของเหลวใสคล้ายปรอท เด็กสาวรีบนำน้ำค้างหยดสุดท้ายมาให้ผีน้อย

เธอเดินเข้าไปในซอยบ้านเช่าแออัด แม้รู้สึกลำบากหวัปลื้จะขับไล่เธอออกมา แต่ด้วยความที่เป็นห่วงผีน้อยจึงต้องทนให้คุณดวงดาวดูถูก เธอมาถึงหน้าบ้าน เตรียมขึ้นบันไดก็ได้ยินต้นตองร้องไห้

"กลัว ฉันจะพาเธอไปจากบ้านหลังนี้ ไปกับฉันไหม เราจะไปด้วยกัน ฉันจะไม่ให้ใครมาทำอะไรเธอ เพราะเธอเป็นน้องที่ดีที่สุดของฉัน ฉันจะไม่ตะคอกเธอเหมือนเค้า แล้วฉันก็จะไม่ขอมเธอ ฉันไม่เคยทำนอง"

"พี่ต้นตอง อย่าโกรธพี่หวัปลื้จะเค้า..."

"เค้ามันบ้า! บ้าไปแล้ว เค้าจะมาฉ้อฉัน อีกหน่อยเค้าก็ต้องฆ่าเธอ เราต้องหนีไปด้วยกัน"

"หนูเดินไม่ได้ พี่ก็เดินไม่ได้ แล้วเราจะไปอย่างไร"

"พรุ่งนี้ฉันจะเดินได้ แล้วฉันจะแบกเธอไปเอง"

"แล้วใจโล หนูจึก ลาย ไพเราะ บินปรอ ละจะ"

"เอาใส่ถุงไปด้วย เราจะสร้างบ้านใหม่ ที่นั่นจะไม่มีใครขอมเรา ไม่มีใครคอย...ฮือ ๆ ๆ ...ส่งเราไปสถานสงเคราะห์ ฉันจะไม่ให้เธอไปอยู่คนเดียว เราต้องอยู่ด้วยกัน"

ต้นตองกอดก้านกล้วยไว้แน่น เด็กทั้งสองร้องไห้ด้วยกันอย่างเต็มที่ ก้านกล้วยไม่ยอมให้พี่ชายของเธอต้องร้องไห้คนเดียว วิธีเดียวที่เธอจะปลอบโยนพี่ชายก็คือ ร้องไห้เป็นเพื่อนเขา

กึ่งมณีปาดน้ำตาบนแก้ม เธอรู้ว่าเวลานี้หัวใจของต้นตองมีบาดแผลสาหัส เธอจะปลอบโยนเขาอย่างไร เพื่อไม่ให้เด็กชายรู้ว่าบางครั้งคนทำร้ายเจ็บปวดยิ่งกว่าคนถูกทำร้าย คนรับฟังขมขื่นยิ่งกว่าคนระบายออกมาเป็นคำพูดได้

เด็กสาวตัดสินใจเปิดประตูเข้าไปในบ้าน เด็กทั้งสองร้องเรียกชื่อเธออย่างกระหายสัมผัส กึ่งมณีรีบวิ่งเข้าไปกอดพวกเขาทั้งสองไว้

"พี่ผิดเอง! พี่ผิดเอง พี่ควรจะให้เธอยืมเงิน" เด็กสาวร้องไห้

"ไม่หรอกค่ะ คราวนี้เค้าไม่ได้โมโหเรื่องผมขโมยเงินเท่าไรหรอกค่ะ เค้าเกลียดที่ผมคอยถ่วงความเจริญของเค้า ถ้าไม่มีผมกับไอ้กล้วย เค้าจะไปไหนก็ได้ เค้าอยากให้ผมไปอยู่สถานสงเคราะห์เด็กกำพร้า แล้วก็ให้กล้วยไปอยู่สถานสงเคราะห์เด็กพิการ ส่วนเขาก็จะได้ไปเริ่มต้นชีวิตใหม่"

"ไม่จริง คุณดวงดาวไม่เคยคิดอยากเอน้องไปอยู่สถานสงเคราะห์เขารักพวกเธอ ถ้าเขาคิดทำอย่างนั้น ทำไมเขาไม่ทิ้งพวกเธอ เขาไม่กลับมาก็ได้ แต่เขาไม่เคยทิ้งไป เขาออกไปหาปลา และสอนให้เธอรู้วิธีหาปลาด้วยใช่ไหม เธออาจไม่เข้าใจโลกนี้ ไม่เข้าใจมนุษย์ทั้งโลก แต่เธอจะต้องเข้าใจพี่ชายที่เสียสละ เธอต้องไม่ทิ้งเขาไป"

"ทำไมผมจะไม่เข้าใจพี่ชายของผม ผมเข้าใจ ผมก็เลยไม่อยากให้เขาต้องเสี่ยงดูผม ผมกับกล้วยจะไปตามทางของเราด้วยกัน"

"ตอง เธอจะพากลับไปไหน เธอมีเงินสักบาทไหม"

"ผมขอยืมพี่ก่อนค่ะ"

"เงินกี่บาทถึงจะพอ"

"พี่มีให้ผมยืมเท่าไร"

"ฉันไม่มี ฉันไม่ให้เงินเธอยืมหรอก เดี่ยวเธอก็เอาไปเล่นลูกหินอัดอีก แล้วเธอก็จะไม่มีเงินเหลือ ดันตอง เชื่อพี่ได้ไหม เธอจะเป็นน้องชายที่ดีและเป็นพี่ชายที่ดี เธอโชคดีกว่าใครทั้งหมดเลยนะ เธอรู้ว่าการเป็นน้องชายเป็นยังไง และรู้ว่าการเป็นพี่ชายเป็นยังไง"

"ผมโชคดีหรืออะ"

"ใช่ เธอโชคดี เธอมีพี่ แล้วก็มีน้อง ส่วนฉันไม่มีใครเลย การไม่มีพี่น้องนั้นเหงามากเลยรู้ไหม พี่ยังอยากมีพี่ชายอย่างคุณ...เอ่อ...หวับลี แล้วก็มีน้องชาย น้องสาว อย่างพวกเธอ"

"จริงหรืออะ พี่จะเป็นพี่สาวของผมกับกล้วย"

"จริงๆ ลี ถ้าพี่เป็นพี่สาว พี่ขอส่งไม่ให้เธอหนีออกจากบ้านได้ไหม"

"ผมขอคิดดูก่อน"

"อย่างน้อยก็ยังไม่หนีออกไปพรุ่งนี้"

"ก็ได้อะ พรุ่งนี้ผมจะยังไม่หนี"

เด็กทั้งสามสวมกอดกันแล้วหัวเราะ ผีน้อยเข้ามายืนมองดูอยู่สักพัก เขารู้สึกสบายใจขึ้น เสียงหัวเราะมีความหมายอย่างประหลาด เขาเพิ่งรู้ความหมายของเสียงหัวเราะ หลังจากเรียนรู้ความหมายของการร้องไห้ ผีน้อยค้นพบคำตอบที่เขาเคยสงสัยหลายข้อ เขาเคยสงสัยอะไรมากมาย และค่อยๆ ค้นพบคำตอบให้แก่ข้อสงสัยต่าง ๆ นั้น เขาเริ่มถามตัวเองว่า ยังเหลือข้อสงสัยอะไรอีกไหม แล้วผีน้อยก็รู้ว่าคำถามสุดท้ายที่เขายังไม่ได้คำตอบก็คือ เมื่อใดที่มีหลุดพ้นจากความเป็นผี เขาจะยังเหลืออะไรเป็นข้อ

ผูกมัดในจักรวาลอีก

"ผมดีใจนะ คุณกระดาศได้ช่วยคุณดวงดาวอีกแล้ว" ฝีน้อยพูด
ทักทายขึ้น

"เป็นหน้าที่ของเพื่อนนี่จ๊ะ" กิ่งมณีตอบ

"ใช่ เป็นหน้าที่ของเพื่อน" ฝีน้อยพูดซ้ำเบาๆ

"ฝีน้อย ฉันก็มีหน้าที่ของเพื่อนกับเธอเหมือนกัน"

กิ่งมณียื่นกล่องใส่น้ำค้างของฝีน้อยให้ ฝีน้อยจ้องมองมันอย่าง
ประหลาดใจ เขาพูดขึ้นว่า

"ผมให้เธอแล้ว"

"และฉันก็จะให้เธอกลับ ฝีน้อย น้ำค้างนี้ไม่มีประโยชน์กับฉันหรอก
แต่มันมีประโยชน์กับเธอมาก เธอจะเสกมันให้กลายเป็นพลังมายา เพื่อ
กลับไปยังดินแดนของเธอ ฉันรู้ว่าที่นี่ไม่เหมาะกับผีที่ติดอย่างเธอเลย เธอ
ต้องสูญเสียพลังมายาไปจนหมด เพราะต้องการปกป้องเพื่อนๆ ของเธอจาก
ผีร้าย"

"ผมใกล้จะกลับไปสู่ดินแดนของผมแล้วละฮะ ผมได้ยินเสียงของพี่
ดาราชัดขึ้นเรื่อย ๆ อีกไม่นานผมก็จะกลับไป ผมเชื่อว่าพี่ดาราจะต้องมา
รับผม"

"พี่สาวของเธอหรือ"

"ใช่ พี่สาวของผม"

ฝีน้อยเริ่มรู้สึกว่าภัยกำลังจะใกล้เข้ามา เขาได้ยินเสียงผีทำและเสียง

คำรามของผีร้ายเหาะอย่างไถ่เข้ามา ฝีเท้าของมนุษย์และเสียงกู่ร้องคำรามของหัวหน้าผีร้าย เกาสลัวสีดำผุดพรายอยู่เบื้องหน้า ดวงตาสีขาวของมันจ้องทุกคนเขม็ง ฝีน้อยรีบกลืนน้ำค้ำงหยดสุดท้ายทันที เขาจะใช้น้ำค้ำงนี้ต่อสู้กับผีร้ายที่กำลังคืบคลานเข้ามาพร้อมกับมนุษย์ผู้ตกอยู่ในอำนาจของพวกมัน

ฝีน้อยรีบตะโกนบอกเพื่อนที่รักของเขา กิ่งมณี ต้นตอง และก้านกล้วย กำลังตกอยู่ในอันตราย หัวหน้าผีร้ายกำลังดักรออยู่ทั่วทุกมุมบ้าน

คว้นไฟลอยพุ่งมาจากฝีมือมนุษย์ ผีร้ายกำลังเป่าเพลิงให้ลุกโชน ฝีน้อยและเด็กทั้งสามคนกำลังตกอยู่ในกองไฟแห่งความชั่วร้าย ฝีน้อยเริ่มมีพลังมาเรื่อยๆ ร่างเงาของเขาสูงขึ้นๆ เขาคายน้ำค้ำงหยดสุดท้ายออกมา บัดนี้เขาได้ใช้น้ำค้ำงหยดสุดท้ายในชีวิต เพื่อปกป้องชีวิตเพื่อนๆ อย่างแท้จริง

น้ำค้ำงหยดสุดท้ายเสกฝนหลังโซลอม ฝนแห่งความดีจะดับไฟแห่งความชั่วร้ายให้หมดดับ ณ บัดนี้... ๖๑

กอนหินในดวงดาว

ไฟค่อยๆ ลุกลามอย่างรวดเร็ว เด็กทั้งสามกำลังรำลึกวัน กิ่งมณีพยายามลากต้นตองและก้านกล้วยออกไปด้วย เธอร้องเรียกให้ผีน้อยช่วย

"ผีน้อย! พวกเรากำลังจะตายใช่ไหม"

ผีน้อยไม่อาจตอบคำถามนั้น เขารู้แต่เพียงว่าพลังมายาเริ่มอ่อนลงเรื่อยๆ สายฝนไม่อาจหยุดยั้งเปลวไฟที่กำลังลุกท่วมอยู่ ผีร้ายกำลังหัวเราะอย่างสะใจ

"ผมหมดแรงแล้ว เพื่อนรักของผม ผมขอโทษ"

ผีน้อยเริ่มได้ยินเสียงเพลงแผ่วดัง มันเจียบหายไปเป็นระยะ ๆ แล้วก็ดังขึ้นมาอีก เขารู้ว่าพี่ตารากำลังอยู่ที่ไหนสักแห่ง ฝนค่อยลงเรื่อยๆ และในที่สุดก็หยุดลง ไฟลุกท่วมจนไม่อาจมองเห็นชัด ควันบดบังทุกสิ่งทุกอย่างไว้วางกับมันได้กลืนกินเข้าไปในความว่างเปล่า

หัวปรีะปริงกลับบ้านอย่างรวดเร็ว เขาได้ยื่นแม่ค้าลูกชิ้นปิ้งหน้าวัด บอกว่าไฟไหม้บ้านเช่าหลังสุดท้าย นั่นก็คือบ้านของเด็กเชื้อโรค สองเท้า มุ่งไปข้างหน้า หัวใจล่องลอยไปจากร่าง เขากู้กร้องเรียกชื่อน้องชายและ น้องสาว

"ไอ้ตอง ไอ้กล้วย ต้นตอง ก้านกล้วย"

ไม่มีอะไรมาหยุดยั้งสองเท้าที่วิ่งผ่านคนมุ่งไปอย่างไม่มีคิดชีวิต เขาไม่ รับรู้ว่าไฟร้อนจะแผดเผาทุกสิ่งทุกอย่างได้แม้แต่ผู้เข้าไปใกล้ เด็กหนุ่ม จุดกระชากตัวเองออกจากการเกาะกุมของใครบางคนที่ไม่รังเกียจเชื้อโรค ในเวลานี้ เขาไม่สนใจความห่วงใยของคนอื่น คนที่เขาห่วงใยที่สุดกำลังอยู่ ในโลกสีเพลิงนั้น

ก้าวเข้าไป ก้าวเข้าไป... ความรักของเขายู่ที่นั่น น้องชายและ น้องสาวอยู่ในนั้น เขาจะต้องเข้าไปช่วยน้อง

ก้าวเข้าไป ก้าวเข้าไป... ก้อนหินของผีน้อยอยู่ในนั้น เขาจะต้องนำ มันออกมา

ในความร้อนมีความรักรออยู่ ในความเจ็บปวดมีความอบอุ่นรอคอย ที่ชายจะไปช่วยน้อง เขาจะพาน้องไปจากที่นี่ ที่ที่ไม่มีใครรังเกียจรออยู่ แล้ว พวกเขาจะเริ่มต้นชีวิตใหม่ในดินแดนที่มีแต่ความรัก

ผีน้อยมองเห็นแสงสว่างค่อยๆ พุ่งสู่ท้องฟ้า ปรากฏเป็นแสงสีสี่ ฟา น้ำเงิน เขียว เหลือง แสงรวมกันเป็นดวงไฟดวงน้อย ดวงที่หนึ่ง ดวงที่สอง ดวงที่สาม ดวงที่สี่ บนท้องฟ้ามืด ปรากฏภาพเงาเลื่อนรางของเด็กทั้งสี่คน

ผีน้อยค้นพบคำตอบข้อสุดท้าย เสียงเพลงกล่อมทารกในสวรรค์ ดังขึ้น

บนโลกใบนี้
ยังมีผีร้ายมากมาย
หัวเราะอย่างบ้าคลั่ง มัน
ยิงแสงสีดําออกมาสัมผัส
ดวงใจมนุษย์คนแล้วคนเล่า
ผิน้อยมองเห็นเงาหนึ่ง
รำให้อยู่ใกล้ๆร่างที่ไร้ชีวิต
นางมิใช่หรือ ที่ปล่อยให้
ผีร้ายบงการจนเผาดวงใจ
ของตัวเอง ลูกสาวคนเดียว
กลับติดอยู่ในกองเพลิง
กับเด็กเชื้อโรค

ผีร้ายหัวเราะอย่างบ้าคลั่ง ไฟแห่งความชั่วร้ายมอดดับลงพร้อมน้ำตาของผู้เป็นแม่ เจีหนึ่งคร่ำครวญถึงลูกสาวอย่างลึมตัว คำสารภาพหลุดออกจากปากของนาง ผีร้ายได้ทำงานของพวกมันสำเร็จลงแล้ว มันมองดูเจีหนึ่งถูกจับกุมไปสอบสวนหาสาเหตุของการวางเพลิงอย่างสนุกสนาน ไม่มีอะไรน่าตื่นเต้นสำหรับผีร้าย เท่าการได้เห็นมนุษย์ทำความชั่วและได้รับผลตอบแทน น้ำตาของมนุษย์คือยาพิษกำลังของผีร้าย เสียงร้องไห้โหยหวนของมนุษย์คือเสียงเพลงของพวกมัน

ร่างไหม้เกรียมของเด็กทั้งสี่คนถูกห่อหุ้มด้วยผ้าขาวสะอาด ชาวบ้านต่างยืนทอดอาลัยให้แก่อิสรภาพของเด็กผู้ถูกรังเกียจ พวกเขาไม่เข้าใจว่าเพราะอะไรจึงรู้สึกโศกสลดกับความตายของเด็กๆ

"ลูกเจีหนึ่งมาคบกับเด็กพวกนี้ก็เลยชวยไปด้วย"

"เขาบอกกันว่าไอ้ลูกคนเล็กที่พิการนะ ดวงมันกินคน กินพ่อกินแม่แล้วยังกินพี่ชายอีก เกิดมาไม่เท่าไร พ่อแม่ก็เป็นเอดส์"

"แล้วเราจะทำยังไงกับบ้านหลังนี้ ไม่รู้จะมีผีพวกมันมาสิงหรือเปล่า"

"แกก็พูดกันไป ผีมีที่ไหนเล่า ตายห่าแล้วมันก็หมดเรื่องไป"

"แต่เขาว่าเจีหนึ่งใช้ลูกน้องมาเผาบ้านนี้นะ"

"ไม่รู้ว่าคำคิดยังงั้ รู้ก็รู้ว่ามี้เด็กพิการอยู่ ใจร้ายจริงงั้"

"เขาคงอยากใช้ที่เปิดช่องใหม่มั้ง เห็นว่ที่เก่ามันแคบ"

"แกเข้าไปบ่ยสะลิ ระวังจะติดเชื้อโรคมะละ แกเป็นเอดส์ขึ้นมาจะไม่มีใครคบด้วยนา ขนาดมีพ่อแม่เป็น เขายังรังเกียจกันขนาดนี้เลย"

"เฮ้อ! ไอ้เด็กพวกนี้ตายไปก็ดีนะ จะได้หมดเวรหมดกรรม อยู่ไปก็"

มีแต่คนรังเกียจ"

"นั่นนะสิ แต่ลูกสาวเจหนึ่งไม่นำมาโดนด้วย เห็นบอกว่าเรียนหนังสือ เก่ง หน้านาน่ารัก ผิวพรรณก็ดี"

"อนาคตก็คงไม่พ้นเหมือนแม่ นี่ยังดินะมาตายเสียก่อน ไม่อย่างนั้น ไฉ่หนุ่มไฉ่แก่แถวนี้คงเข้าช่องเข้าเข้าช่องเย็นเลย ขนาดยังเด็กอยู่ยังจ้องควักกันแล้วเลย"

"พวกแกไม่มีอะไรจะทำหรือไง พูดเรื่องชาวบ้านอยู่ได้"

"ก็มันสนุกนี่หว่า เอาละวะ กลับกันเถอะ รถปอดี้กตั้งกลับแล้ว"

เสียงหัวเราะของผีร้ายยังก้องดัง พวกมันกำลังฉลองความสำเร็จ หลังจากทำงานเสร็จสิ้นลง หัวหน้าผีร้ายกำลังเริ่มงานชิ้นต่อไป ตราบใดที่มนุษย์ยังไม่ตกอยู่ในอำนาจของมันหมดทั้งโลก มันก็คงจะยังแข่งขัน รวมพลังกันต่อสู้กับผีน้อยต่อไป

กลิ่นไหม้อบอวลลอยฟุ้งไปตามแรงลมพัด ผีน้อยรู้สึกว่าได้กลิ่นประหลาดจากความตาย เขาค้นพบคำตอบสุดท้ายจากความตายของมนุษย์

"มนุษย์เลือกตายไม่ได้ แต่เลือกที่จะตายแล้วเป็นยังงต่อไปได้"

เขามองขึ้นไปบนท้องฟ้ามืด ดวงไฟทั้งสี่สีกำลังลอยไปสู่ดินแดนแห่งความสุข ที่นั่นคือดินแดนมายา ผีน้อยรู้สึกตัวเบาขึ้นเรื่อย ๆ ร่างกายของเขาลอยสูงขึ้น มองลงมายังเบื้องล่าง ควันร้ายเริ่มเจือจาง เขารู้จักความตายเป็นครั้งแรก เพื่อนๆ ได้สอนให้เขารู้จักการตายของมนุษย์และการเกิดใหม่ของผี

เสียงเพลงดังกังวาน ไกลเข้ามา...ใกล้เข้ามา ในที่สุดผู้ร้องก็มาหยุด

อยู่เบื้องหน้านี้ ผีน้อยรู้สึกยินดีที่ได้พบกับผีดาราในสภาพไร้ตัวตน

ผีน้อยไม่มีรูปร่าง เงาม หรือแม้แต่ชุดที่เปลี่ยนแปลงรูปทรงให้เห็นอีกแล้ว เขากลายเป็นผีมายาอย่างสมบูรณ์แบบ

"เธอค้นพบคำตอบที่เคยสงสัยแล้ว น้องชาย" ผีดาราพูดด้วยภาษามายา เป็นภาษาความเจ็บที่มนุษย์ไม่อาจได้ยิน

"ใช่แล้วอะ ผมไม่สงสัยในความเป็นมนุษย์ และไม่สงสัยในความเป็นผีอีกแล้ว และผมก็มีน้องสาวน้องชายเหมือนพี่ดาราแล้ว พวกเขารอผมอยู่ใช่ไหมอะ"

"มีทารกเกิดใหม่ในดินแดนมายาเสมอ"

"ผมปกป้องผีร้ายให้พวกเขาได้สำเร็จ"

"เธอเก่งมาก ผีน้อย"

"ผมผิดไหมอะที่ไม่ช่วยให้เขาอยู่บนโลกใบนี้ต่อไป ผมพยายามช่วยพวกเขาแล้ว แต่มีบางอย่างที่ผมไม่สามารถเอาชนะได้"

"ใช่ มีบางอย่างที่ไม่ว่ามนุษย์หรือผีก็ไม่อาจเอาชนะ"

"ผมไม่ต้องการรู้ว่ามันคืออะไรหรอกอะ ผมรู้ว่าสิ่งนั้นอยู่เหนือคำอธิบาย"

"เราต้องอธิบายด้วยภาษามายา เพราะคำในโลกนี้เป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น พวกเขาไม่สามารถใช้คำมาอธิบายในสิ่งที่อยู่เหนือความเข้าใจของพวกเขา"

"ภาษาของมนุษย์ไม่อาจนำมาอธิบายอะไรได้ทั้งหมดหรอกอะ พวกเขาก็เลยเข้าใจอะไรเพียงมิติเดียว ผมรู้ว่าเรากำลังพูดในสิ่งที่ยากเกินกว่า

ที่ผีเด็กควรจะพูดถึง แต่ผมคิดว่าไม่มีอะไรยากเกินไปสำหรับผีรอกสะ"

ผิดาราเห็นก้อนหินก้อนหนึ่งลอยขึ้นมาจากเบื้องล่าง แล้วมันก็เริ่มเปล่งแสงสีเขียวออกมา

"ผีน้อย เธอได้กลับคืนสู่อ้อมกอดของแม่ดวงดาวแล้ว เธอไม่ต้องกลับไปดินแดนมายาอีกแล้ว เธอมีอาณาจักรใหม่ของเธอเอง"

"ผมจะเป็นดาวประจำตัวให้เด็กทุกคน"

"เธอทำได้แน่ ผีน้อย"

"พี่จะเล่าเรื่องของผมให้ผีหัวปลี ผีตันตอง ผีก้านกล้วย และผีกิ่งมณีฟังไหมสะ พวกเขากำลังจะเป็นผีที่ไม่มีความทรงจำเกี่ยวกับผมอีก"

"อย่าเป็นห่วงเรื่องนั้นเลย ผีน้อย พวกเขาจะมีคำถามมากมายเกี่ยวกับเรื่องผี"

"และพวกเขาจะตั้งคำถาม ถามใครต่อใครจนน่าเบื่อหน่ายใช่ไหมสะ"

"แล้วพวกเขาก็ต้องการค้นหาคำตอบ"

"พวกเขาก็จะเดินทางออกจากดินแดนมายา เพื่อไปค้นหาคำตอบให้กับข้อสงสัยในใจใช่ไหมสะ"

"บนโลกใบนี้มีผีน้อยเป็นจำนวนมาก เธอไม่ต้องห่วงเด็ก ๆ หรอกนะจ๊ะ พวกเขาต้องพบกับผีน้อย"

"แล้วก็พบกับผีร้ายได้เช่นกัน ผมหวังว่าผีน้อยทั้งหลายจะทำหน้าที่ของเขาอย่างสุดความสามารถ เพื่อปกป้องเพื่อนๆ ของเขานะสะ"

"แน่นอน เมื่อใดก็ตามที่ท้องฟ้ามีดวงดาวเกิดขึ้นใหม่ ผีน้อยก็ได้ทำหน้าที่ของเขาสำเร็จแล้ว"

"แม้ว่าจะไม่ดีที่สุด พี่ดาราเคยคิดไหมล่ะว่าผมควรจะปกป้องวิญญาณของเพื่อนๆ ทุกคน ผมไม่ควรปล่อยให้พวกเขาตาย พวกเขาน่าจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่มากกว่านี้"

ผีน้อยเปล่งแสงกะพริบ มองจากเบื้องล่างช้างนำอัศจรรย์ ดวงดาวกะพริบพราวพราย แสงน้อยนิดแต่งแต้มท้องฟ้าให้น่ามอง ก้อนหินบนพื้นดินก้อนแล้วก้อนเล่าเป็นจุดกำเนิดดวงดาวสูงสุดเอี่ยม

"เธอกำหนดไม่ได้หรอก ผีน้อย ปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ของสิ่งอัศจรรย์เถอะ"

"ผมอาจเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งอัศจรรย์นั้น"

"ใช่จ้ะ เธอเป็นเพียงส่วนหนึ่ง แต่ก็ไม่ใช่ทั้งหมด เธอมีอำนาจเพียงน้อยนิด เธอไม่อาจเปลี่ยนแปลงมันได้"

"พี่ดาราร้องเพลงให้ผมฟังสักเพลงได้ไหมล่ะ ผมขอเพลงใหม่ล่ะนะ"

"ฉันมีเพลงมากมายสำหรับขับกล่อมดวงดาวที่เกิดจากก้อนหิน"

"ลองฟังสิ ฟังเสียงนกร้อง

หัวใจเธอก้องดัง เพราะฟังเสียงเพลง

จ้องมองสิ มองสายน้ำไหล

หัวใจอาจร้องไห้ เพราะได้เห็นมันลอยไป

ลอยไปสู่แห่งไหน หัวใจคนน้อย

อย่าให้กิ่งไม้คอยเงียบเหงา

บินไปสู่แห่งไหน หัวใจดวงดาว

อย่าให้คนปวดร้าวยามหายไป"

ดวงดาวบนท้องฟ้าสุกใสส่องสว่าง กะพริบพร่างพราราวตะเกียง
 ต้องสายลม เมื่อใครสักคนจ้องมองดูดาวประจำตัว พวกเขาอาจร้องขอใน
 สิ่งอัศจรรย์มากมาย ฝันน้อยยินดีจะมอบของขวัญมีค่าให้แก่ทุกคน แต่ไม่มี
 ใครสักคนขอบคุณฝันน้อย

ผู้เขียนมีโอกาสพูดคุยกับฝันน้อยบ่อย ๆ และเขามักจะถามว่า

"เมื่อไหร่จะเขียนเรื่องของผม"

จนวันหนึ่ง ดวงดาวบนท้องฟ้าสุกปลั่ง ผู้เขียนแหงนมองอย่างผูกพัน
 แล้วดวงดาวก็หายลับไป แสงจันทร์จากฟากฟ้าอีกด้านกลบพลังทั้งหมดของ
 ดาวดวงเล็ก ๆ ดวงไฟสีนวลส่องสว่างในคืนข้างขึ้น ดวงดาวก็หายเข้าไปใน
 ก้อนเมฆสีดำ พร้อมกับคำถามว่า

"เมื่อไหร่จะเล่าเรื่องของผม"

ขอแนะนำ ๓ เล่ม ชนะเลิศ

วรรณกรรมเยาวชนรางวัลพระราชทาน

แฉะ

ผลงานชนะเลิศรางวัลที่ ๑

โลกใบนี้โคจรรอบกระทะกับหม้อเหล็ก (และต้นไม้ด้วย)

คณา คุษา/เขียน ๑๗๖ หน้า ราคา ๑๒๕ บาท

เรื่องราวของเมืองระเบียบที่มีแต่ตึกทรงสี่เหลี่ยม ไม่มีความร้อนของต้นไม้ แต่แล้วก็มีเหตุการณ์ที่ทำให้เมืองนี้เกิดการเปลี่ยนแปลง ผู้อ่านจะต้องอมยิ้มอย่างมีความสุข กับการโคจรมาประสมกันอย่างกลมกลืน ระหว่าง กระทะ หม้อเหล็ก ต้นไม้ และผู้คนบนโลกใบนี้

ผลงานชนะเลิศรางวัลที่ ๒

ผู้มาเยือน

กิตติ์ /เขียน ๓๑๒ หน้า ราคา ๑๔๕ บาท

เป็นเรื่องแนววิทยาศาสตร์เกี่ยวกับมนุษย์ต่างดาว สนุกสนาน อ่านเพลิน ขวนติดตาม การล้อเลียนและอารมณ์ขันที่ผู้เขียนสอดแทรกไว้ตลอดเรื่อง เรียกรอยยิ้มและเสียงหัวเราะจากผู้อ่านได้อย่างดี

ผลงานชนะเลิศรางวัลที่ ๓

ลูกแม่น้ำโขง

เชมชาติ/เขียน ๑๖๔ หน้า ๑๒๕ บาท

เรื่องราวที่สะท้อนภาพของสังคมชนบทไทยในอดีต ความผูกพันของเพื่อน สายใยแห่งมิตรภาพของเด็กกลุ่มใหญ่ รวมทั้งเด็กจากอีกฟากฝั่งแม่น้ำ

ฝีน้อยจ้องมองกันกล้วยอย่างชื่นชม เขารู้สึกชอบเธอมากยิ่งขึ้น
* เพราะสิ่งที่ขอมานี้ทั้งหมดนั้นเป็นการขอให้เพื่อน ๆ ของเธอทั้งสิ้น กันกล้วย
* ไม่ได้ขออะไรสำหรับตัวเธอเลย ฝีน้อยมั่นใจว่ากันกล้วยจะต้องรักเพื่อน ๆ
มาก และเขาก็คือเพื่อนของเธอด้วย

“ได้สิ ฉันจะเสกน้ำค้างในปากให้เป็นของขวัญแก่เธอ”

ฝีน้อยรีบ้วนน้ำค้างในปากออกมา แล้วเขาก็เริ่มใช้อำนาจมายาเสก
น้ำค้างให้กลายเป็นของขวัญ บ้านทั้งหลังสว่างเรืองรอง กันกล้วยมองเห็น
ดวงดาวระยิบระยับล่องลอยอยู่ในบ้านของเธอ รวากับตกอยู่ในความฝัน *
ที่งดงาม เธอสามารถใช้มือแตะดวงดาวสีส้มนั้นได้ เด็กหญิงส่งเสียง
หัวเราะอย่างเบิกบาน ฝีน้อยยิ้มอย่างมีความสุข เขาเริ่มต้นร้องเพลง
* ที่ฝิดาราเคยร้องกล่อมเขา...

 NANMEEBOOKS www.nanmeebooks.com

หมวดนวนิยายสำหรับเยาวชน/วรรณกรรมแนวแก้ว

ราคา 98 บาท

ISBN 978-974-472-826-5

9 789744 728265